

Марлис Мелтън

НАБЕЛЯЗАНА
МИШЕНА

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА „ХЕРМЕС“

МАРЛИС МЕЛТЪН НАБЕЛЯЗАНА МИШЕНА

Превод: Пепа Стоилова

chitanka.info

Лейтенант Джо Монтомъри е единственият оцелял при неуспешна операция на морските тюлени в Афганистан. Завърнал се у дома, той почти не излиза и дави чувството си за вина в алкохол. За ужас на Джо, съседката му Пени Прайс постоянно му досажда. Младата жена се опитва да му помогне да преодолее най-тежкия период в живота си. Скоро лейтенантът открива в лицето на Пени човек, на когото може да се довери. Оказва се, че тя също има сериозни проблеми. Пени и сестра и се опитват да уличат мъжа, убил баща им преди пет години. Те са сигурни, че той го е сторил, и вече са предоставили на властите доказателства за вината му. Убиецът обаче бавно затяга смъртоносната си хватка около двете сестри. Пени е следващата му мишена. Джо трябва да загърби спомените си, защото само той може да я спаси.

Посвещава се на светлата памет на тримата морски тюлени, които загинаха на 28 юни 2005 година по време на разузнавателна мисия в подкрепа на операция „Дрозд“ в Афганистан: Майкъл Мърфи, Дани Диц и Матю Алексън, както и на шестнайсетте бойци от Специалния отряд, които се опитаха да ги спасят и също изгубиха живота си. И на единствения оцелял... Това не е твоята история, но е вдъхновена от твоя героизъм. Бог те обича, Маркъс. Продължавай напред и все така следвай Правилния път.

*„Светлината сияе над тях и
един ангел се спуска*

*да ги вземе, махайки им с ръка
да отидат при него.*

*Облечен е в униформата на
пехотинец.*

*Без думи ги убеждава да не се
тревожат.*

*Бойците сами се грижат за
себе си в Рая,*

*казва им той. А там ги очакват
и вече са им*

*приготовили тържествено
посрещане“.*

*С почит
към
загиналите,
Марк Дивайн*

БЛАГОДАРНОСТИ

Много хора заслужават благодарност за написването на тази книга. Най-голям принос има стиловата редакторка Джени Хоукинс. Джени, ти даде цвят на моя свят. Благодаря ти от сърце за това, че вдъхна живот на героите ми, на техните истории, на всеки ред от романа. Очаквам с нетърпение следващия ни съвместен проект!

Благодаря на Кев Мартланд, специален агент от ФБР, вече оттеглил се в пенсия. Ти беше до мен още от замислянето на тази история и отговаряше на глупавите ми въпроси с невъобразимо търпение. Мисля, че си заслужава да разкажа и за твоя живот.

Командир Маркдивайн, благодаря ви, сър, за това, че щателно проверявахте достоверността на фактите, и за подкрепата, която ми оказахте, когато публикувахте във вестник „Трибюн“ статията „Ако това се бе случило с мен?“. В известен смисъл книгата дава отговор на този въпрос.

Изказвам благодарности и на морския тюлен Сам, който отдели много време, за да ми разясни някои подробности, които промениха хода на повествованието и го направиха да звучи по-достоверно.

На Шерън, която ми помогна много в изграждането на характерите на героите със статиите, които непрекъснато ми изпращаше.

На Кати, Кери и Лиза П., които ме подтикнаха да започна книгата, както и на всички, взели участие в изработването ѝ.

Признателна съм и на психотерапевта Кари Хюит, която постави диагнозата и помогна за успешното лечение на Джо.

Но най-вече благодаря на верните си читатели за това, че ме насърчиха да продължа да пиша за морските тюлени. Без вас щях да пиша единствено за себе си. Бог да ви благослови!

ПРОЛОГ

Северен Афганистан

— Прекъсвам връзката — прошепна Джо в радиостанцията и заедно с тримата морски тюлени под негово командване се отдалечи от пътеката надолу към дефилето колкото може по-безшумно.

Докато се провираха през кипарисовата горичка, която през очилата за нощно виждане сияеше в тъмнозелено, той отброяваше секундите до момента, в който заложеното взривно устройство трябваше да избухне.

— ... деветнайсет, двайсет.

Бум! Мощният взрив бе последван от крясъците на бунтовниците талибани — същите, които ги изненадаха от подземните пещери на около четири километра по пътеката. Тюлените се бяха изтеглили, отвърщайки на ожесточения обстрел. Пътят към площадката за кацане се оказа дълъг. Екипировката за нощен бой на четиридесетината мъже, чиито изстрели отекваха оглушително в планинските склонове, утежняваше придвижването още повече.

Тюлените трябваше да захвърлят раниците, за да увеличат скоростта си. Разполагаха само с по шест амуниции на човек и вече бяха изчерпали както боеприпасите, така и силите си, когато най-сетне зоната за кацане се появи пред погледите им.

Тя се намираще на планинско плато, чийто склон бе изпепелен от въздушен обстрел. Храстите бяха изгорени, а земята разровена. Единственият начин да стигнат до нея беше да се спуснат по обраслото с дървета стръмно дефиле и да се изкачат от противоположната страна.

Щом се озоваха в падината, тюлените останаха скрити и поне за известно време в безопасност. Когато гъстият дим започна да се разсейва, изстрелите постепенно се разрешиха и в далечината се чуваха само стенания и викове. Вятърът шумеше злокобно в клоните на вечнозелените дървета.

С малко повече късмет тюлените щяха да използват експлозията, за да се изтеглят и да задържат бунтовниците далече от площадката за

приземяване.

Тази разузнавателна мисия, мрачно размишляваше Джо, бе прокълнатата още от момента, в който се поддаде на изкушението да заеме мястото на главнокомандващия Харлан, който имаше треска. Час преди да започнат да се спускат, техни другари бяха огледали планинската местност от хеликоптер, но изобщо не бяха забелязали неприятеля. И което беше още по-лошо, останалите тюлени се намираха далеч от мястото, където беше отрядът на Джо. Иначе щяха да се втурнат да ги спасяват — като орлица, която се стрелва към малките си. Малогобаритните оръдия на хеликоптера можеха да отстранят четиридесетината бунтовници с прецизността на хирургически скалпел.

Принудена да се крие, на групата на Джо не ѝ оставаше нищо друго, освен да се обади за помощ. Ако талибаните не се оттегляха преди пристигането на хеликоптера или ако — не дай боже — разполагаха с въздушни ракети в арсенала си, то прокълнатата мисия можеше официално да бъде обявена за катастрофа.

Щом стигнаха до дъното на клисурата, той провери предавателя. Беше време. Къри извика помощ по радиостанцията.

— Браво, докладвай — каза в слушалката.

— Къри е тук — прошепна санитарят.

— Смайли — обади се снайперистът.

— Нико — съобщи артилеристът. — Мамка му!

Ругатнята разтревожи Джо.

— Случило ли се е нещо?

— Питам се какво, по дяволите, се стича по крака ми... Мамка му!

Това вече звучеше зле.

— Тръгвайте насам — нареди командирът, съзнавайки необходимостта да събере отряда.

Четирите сенки се раздвижиха едновременно. Нико дишаше тежко. Той се отпусна до Къри, който коленичи да го прегледа. Джо направи същото и веднага прецени сериозността на раната, осветена от джобното фенерче на санитаря. „Мамка му“ не беше точно възкликанието, изскочило в съзнанието му. Нико беше улучен в бедрото, близо до артерията. Ако се съдеше по бледото му лице, вече беше изгубил много кръв. Какво щяха да правят? За да стигнат до

зоната за кацане, щеше да им се наложи да изкачат склона с ловкостта на планински кози.

Трябваше да се обадят спешно за помощ, иначе с Нико беше свършено.

Докато Къри трескаво се опитваше да спре кръвоизлива, Джо взе радиостанцията, отдалечи се няколко крачки и се свърза с командващия мисията капитан Лукас.

— Хеликоптерът тръгна към вас — увери го Лукас.

— „Черен ястреб“^[1]? — осведоми се Джо, молейки се да дойде именно тази лека и безшумна машина.

— Не можахме да ви осигурим такъв — мрачно призна командващият. — Изпратихме военен.

Обзет от лошо предчувствие, Джо изключи предавателя. Шумното кацане на тежкия хеликоптер нямаше да остане незабелязано от бунтовниците, останали на пътеката, които, ако се съдеше по начина, по който се бе развила акцията, със сигурност разполагаха с ракетни снаряди.

— Да вървим — нареди той, опитвайки се да звучи оптимистично.

Като командващ офицер, най-важната му задача беше да мотивира хората си и да запази самообладание.

Мъжете бързо му се подчиниха. Къри вдигна Нико на крака и го прихвана под мишница. Смайли взе оръжието на ранения и облекчи товара на санитаря, пред когото стоеше тежката задача да довлече себе си и артилериста до площадката за кацане.

Натоварен с автомата на Нико, Смайли зае позиция. Слаб и подвижен, двайсет и една годишният младеж изскочи от прикритието на дърветата и заизкачва почти вертикалния склон. Щом измина петдесетина метра, се спотаи зад широка скала и вдигна оръжието си, за да прикрие Нико и Къри, които едва се придвижваха след него. Те задминаха позицията му и спряха до самия ръб на каменния блок.

Сега беше ред на Джо. Физически той беше не по-малко силен и подвижен от по-младите мъже, но пръстта се ронеше под грубите подметки на ботушите му. Жилавото му тяло се стегна от усилията да се движи по-бързо към оголените скали, които напомняха скелет на тиранозавър. Помагаше си с ръце. Между оглушителните удари на сърцето си долавяше далечното бучене на приближаващия хеликоптер.

Без съмнение бунтовниците също го чуваха. *Хайде, давай*, насърчаваше той мислено и машината, и момчетата си. На врага нямаше да му отнеме много време да забележи катерещите се по склона мъже, още по-малко пък четиритонния хеликоптер, кацащ на върха на възвишението. И сякаш за да направят ситуацията още по-сложна, първите лъчи на зората вече сребрееха на фона на тъмното небе.

Смайли трябваше да продължи напред. Отблъсквайки се с крака, той се закатери по склона. С лекота мъкнеше тежките автомати. А хеликоптерът идваше все по-близо и по-близо и раздираше въздуха като хиляди ангелски криле. Всеки момент очертанията му щяха да се открият на фона на обгръщащия ги мрак.

Нико и Къри се мъчеха да изкачат последните метри. Джо понечи да напусне позицията си, за да помогне на санитаря, когато двамата мъже се подхлъзнаха и се затъркаляха надолу. Той се втурна ужасен след тях.

Хеликоптерът се появи с оглушителен шум, а те все още бяха далеч от площадката.

— Къри! Нико! — подвикна Джо, когато най-сетне ги откри.

— Не успях да го удържа, сър — обясни Къри.

Раненият беше изгубил съзнание.

— Хвани го за краката — нареди Джо и двамата с усилие помъкнаха Нико нагоре по склона.

Но тогава десетина снаряда прелетяха над главите им. „Кучи синове!“ Двамата с Къри се хвърлиха върху Нико. Гранати разровиха земята край тях. Засипваха гърбовете им с пръст и камъни.

Джо усети, че е ранен, и вдигна поглед към хеликоптера. Машината ги очакваше с тревожно ревящи двигатели.

— Да вървим! — изкрещя той, като имаше намерение да изнесат ранения до върха, без да спират.

Нито Нико, нито Къри отговориха. Джо захвърли уредите за нощно виждане.

— Къри! — извика, невярващ на очите си. Черепът на младежа беше разбит, очевидно от паднала отломка от скала. Нагласи микрофона и нареди: — Смайли, слизай долу. И двамата са в безсъзнание.

Вдигна отново поглед, надявайки се хеликоптерът да ги изчака. Сянката на Смайли се мерна бързо точно когато над дефилето прелетяха още четири снаряда.

Джо стисна зъби и залегна. *Бум, бум, бум, бум!* Целият склон се разтресе. Във въздуха се вдигна стълб от пръст и камъни, които се стовариха като безмилостен дъжд върху гърба му. Когато се надигна, Смайли беше изчезнал. Потърси с ръка очилата за нощно виждане, но и тях ги нямаше.

Последната му надежда беше хеликоптерът. Рампата беше спусната и пристигналите като подкрепление войници притичваха навън, теглейки гранатомет. Джо застана на колене и започна да им маха да слязат при него.

Трябваше му помощ, за да пренесе момчетата, да ги натовари на борда и да ги върне у дома — живи или мъртви. Но това не се случи.

В небето над клисурата като падаща звезда проблесна нов снаряд. Всичко се случи за части от секундата.

В следващия миг хеликоптерът избухна в огнено кълбо. То се издигна като гъба на фона на нощната тъмнина и запрати към командира нажежена струя и дъжд от горящи отломки. Ударната вълна го отхвърли назад, далеч от труповете на Нико и Къри.

Джо усети, че пада.

Стовари се върху земята и започна да се търкаля по отвесния склон. Той се опита да се вкопчи в нещо, но се движеше прекалено бързо, като се удряше в камъни и ниски храсти. Сви се на кълбо и продължи да се преобръща, като се опитваше да предпази главата и крайниците си. После се блъсна в ствола на едно дърво, отскочи и продължи да се търкаля надолу. Успя за момент да стъпи на крака, извърна се и се подхлъзна върху дебелия килим от окапали листа.

Най-сетне спря. Когато с усилие отвори очи, лежеше под един кедър, през чиито клони можеше да наблюдава пламъците от останките на хеликоптера. Стълбове дим се вдигаха към светлеещото небе. Пое си въздух тежко и болезнено. Миризмата на изгоряла плът го накара да изкриви лице в гримаса.

Ликуващи викове се носеха из дефилето, следвани от единични изстрели. Бунтовниците празнуваха победата си.

О, Господи! Исусе Христе!

Нито един човек не би могъл да оцелее след такава експлозия нито в хеликоптера, нито близо до него. Неговите хора или бяха мъртви, или в момента умираха.

Значи това е поражението, помисли си Джо, преди да изгуби съзнание. Беше по-страшно, отколкото си го беше представял.

---

[1] Black Hawk — вид лек разузнавателен хеликоптер. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Позвъняването на входната врата накара лейтенант Пенелопе Прайс да въздъхне тежко. Току-що се бе отпуснала върху мекия диван с парче пица със сирене в ръка, за да изгледа по телевизията новините в шест. Ръцете и краката я боляха. Заслужаваше малко почивка, след като бе работила няколко извънредни часа във военната болница. Освен своите пациенти, беше поела и тези на другата физиотерапевтка, която излизаше в отпуск по майчинство.

— Дано да не е някой пътуващ търговец — измърмори тя и остави чинията върху страничната масичка.

Докато прекосяваше фойето на двуетажната къща, затегна колана на хавлиения си халат. Най-вероятно беше съседът ѝ, морски тюлен, дошъл да търси котарака си след завръщане от поредната мисия.

Но през овалния прозорец на входната врата не надзърташе командир Джо Монтгомъри. Беше кралицата на драмата, двайсет и четири годишната ѝ сестра Офелия.

— Здравсти — каза Пени, предусещайки задаващите се неприятности. — Какво има?

В помещението нахлу студен октомврийски въздух и донесе със себе си мирис на сухи листа.

— Ами, налага се да отседна при теб за известно време — отвърна Офелия и хвърли през рамо нервен поглед. — Може ли да паркирам колата в гаража ти?

Пени замислено прибра зад ухото си кичур коса.

— Не можеш да тичаш при мен всеки път, когато скъсаш с поредното си гадже, Лия — смърри я тя.

— Не е това — увери я сестра ѝ. — Трябва да прибера колата веднага. Моля те.

Именно липсата на обичайната театралност в поведението ѝ накара Пени да отстъпи.

— Е, добре — каза примирено и огледа скептично старата ръждясала бричка. — Изчакай за момент. Трябва да преместя някои неща.

Няколко минути по-късно, след като паркира колата в тесния гараж, Офелия слезе и измъкна от багажника голям куфар.

Пени изсумтя презрително, защото това беше сигурен знак, че сестра ѝ за пореден път не беше платила наема на апартамента си.

— И колко дълго смяташ да останеш? — реши да се осведоми тя, когато вратата на гаража хлопна зад гърбовете им и момичетата останаха на тъмно.

— Не знам — призна Лия. — Нека ти разкажа какво се случи, а после ти прецени сама.

О, Господи, това не звучеше никак обещаващо. Обзета от неприятно предчувствие, Пени я поведе през пералното помещение към тристайната къща, която бе купила с много труд и пестене. Бе очаквала да живее тук със съпруга и децата си, но вече беше на двайсет и девет и още не беше омъжена. И ако сестра ѝ продължаваше да се явява толкова често на прага ѝ, вероятно никога нямаше да може да устрои нормално личния си живот.

Офелия остави куфара във фоайето и се отправи към кухнята, като през цялото време нервно чупеше пръсти.

— Ако си гладна, в хладилника все ще се намери нещо — предложи Пени, загледана в косата на сестра си.

Беше почти като нейната, но подстригана на етажи, с предизвикателен бретон. Докато тя самата се обличаше практично и удобно, малката често прехвърляше границите на добрия вкус, като носеше екстравагантни дрехи в дръзки цветове, украсени с пайети, дантела или мъниста.

— Благодаря, не ми се яде. — Но щом забеляза кутията с пица, веднага си отрязва голямо парче.

— Е, какво се е случило? — настоя Пени.

Офелия пренебрегна въпроса.

— Я гледай, не знаех, че имаш котка — подвикна тя и посочи с вилицата към всекидневната.

Котаракът на командир Монтгомъри се навърташе около оставената на масичката чиния.

— Феликс! — скара му се Пени и се втурна да го вземе. — Не е мой. На съседа е.

— Морският тюлен? — вдигна очи към тавана Лия, докато пъхаше в устата си поредната хапка. — Спиш ли с него?

— Не, разбира се — възрази Пени, възмутена от липсата на деликатност у сестра си. — Сега е на някаква мисия. Една от приятелките му трябваше да се грижи за животинчето, но тя не идва достатъчно често, а то обича да си похапва. Нали, Феликс? — продължи, галейки пухкавата глава на котарака. — А сега може ли да се върнем към причината за твоето идване?

Раменете на Офелия увиснаха.

— Ами... първо, туристите вече си заминаха и не изкарвам достатъчно пари като сервитьорка.

— Това се очакваше — каза Пени, която я бе посъветвала да си намери истинска работа още миналата година, когато се бе случило същото.

— Но има и друго — тежко въздъхна сестра ѝ.

Тя вече прехвърляше наум възможно най-лошите сценарии.

— Надявам се, няма нищо общо с дневника на татко — каза почти умолително.

— Опасявам се, че е точно така — тихо призна Лия.

— О, не! Какво си направила?

— Обадох се на Ерик — продължи тя и както обикновено прибегна до стария изпитан номер — неустоимите ѝ тюркоазни очи гледаха тъжно. — Бях малко пийнала и исках да получа някои отговори.

— И какво му каза? — попита Пени, като стисна котарака.

Беше ядосана, че сестра ѝ може би е провалила винаги шансовете им да получат справедливост.

— Ами, само го питах как може да спи нощем. Не съм го обвинила, че е откраднал рицина или че е убил татко.

— И той какво?

— Нищо. Започна да мрънка и да заеква. Повярвай ми, винаги заеква повече, когато е нервен. А няма от какво да се нервирва толкова, освен ако не е уплашен.

Пени гледаше сестра си, като продължаваше да стиска котарака.

— Заплаши ли те? — Не знаеше дали трябва да я зашлеви през лицето, или да се опита да я успокои. — Затова ли скри колата в гаража?

— Казах ти вече. Той дори не може да говори. Само диша в слушалката.

— Диша? Това звучи, сякаш си му се обаждала повече от веднъж. Лия преглътна с усилие.

— Той ми звъня няколко пъти оттогава. И както вече обясних, мълчи.

По-голямата сестра потръпна, щом осъзна смисъла на казаното.

— О, Господи — измърмори тя.

Лия бе направила пробив и сега си плащаше за това.

— Много съжалявам. — С неprisъщо за нея смущение измърмори тя. — Не знам какво ме накара да му се обадя. Бях потисната.

Тревогата на Пени премина в съчувствие.

— Разбирам те, миличка. И аз бях разстроена — започна да премисля възможностите им. — Е, струва ми се, че за Ерик нищо няма да се промени, след като е научил, че сме се заели с него. Освен ако не изчезне съвсем, от ФБР винаги биха могли да го арестуват.

— Показа ли им вече дневника на татко?

— Не. Срещата ни е насрочена за четвъртък.

— О, Боже — въздъхна Лия и разтри рамене, сякаш ѝ беше студено.

— Радвам се, че се премести при мен за известно време — неочаквано каза Пени. — Най-добре е да сме заедно при това положение. — Не ѝ допаднаше мисълта, че сестра ѝ може да седи сама и уплашена.

Лия ѝ отправи благодарна усмивка.

През мъркането на Феликс Пени успя да чуе в новините да се споменава нещо за морски тюлени. Веднага насочи вниманието си към телевизора, като направи знак на сестра си да мълчи.

— ... североизточен Афганистан най-голямата катастрофа в историята на Специалните части — съобщаваше женски глас. — Засега известните жертви са шестнайсетте войници на борда на военния хеликоптер и трима тюлени, чиито тела са открити близо до мястото на взрива. Лидерите на талибаните твърдят, че са обезглавили

четвърти морски тюлен. Въпреки тези изявления мащабната акция по издирването му продължава. Самоличността на изчезналия не е установена.

Докато говорителката съобщаваше за бомбардировката в Ирак, Пени погледна през прозореца към тъмната празна къща на съседа си и сърцето ѝ се сви от съчувствие. Запита се дали командир Монтгомъри познава лично някого от жертвите. Малкото общество на Специалните сили беше изключително сплотено.

— Мислиш ли, че има нещо общо с твоя тюлен? — попита Офелия, проследила погледа ѝ.

— Не — категорично отсече Пени. — Той има висок офицерски чин. Никога не го изпращат на бойната линия. Но вероятно е виждал някои от загиналите — добави тя, убедена, че трагедията ще го засегне дълбоко.

Когато преди година в квартала се завърна почти напълно парализиран ветеран от войната в Ирак, той саморъчно му направи рампа и му осигури транспорт до болницата. Беше изключително внимателен.

Освен това беше висок, мускулист, с изсветляла от слънцето коса и дълбоки зелени очи. Пени му бе хвърлила око от години, но знаеше, че няма никакъв шанс пред красивите жени, които постоянно влизаха и излизаха от джакузито му. Впрочем почти не си бяха разменили и дума, освен задължителните любезни поздрави.

Той нямаше представа, че тя се грижи за котарака и поддържа двора му чист по време на продължителните му отсъствия.

Със спотаена въздишка си спомни за недоядената пица, взе чинията и я отнесе в кухнята.

— Най-добре да си лягам — подвикна, докато изхвърляше остатъците, за да зареди миялната машина. — Утре ще ставам рано за работа. Мисля, че горе ще намериш всичко необходимо.

— Благодаря — отвърна Лия, стиснала дистанционното на телевизора и прещракваща каналите.

Няколко минути по-късно, когато вече беше в леглото, Пени отново се сети за деветнайсетте мъже, изгубили живота си. Като лейтенант от американската армия и пламенен патриот, сърцето ѝ се свиваше заради тях и семействата им. Помисли си и за изчезналия командос. *Дано да е жив*, помоли се мислено.

След това, както вече ѝ бе станало навик, се отдаде на фантазиите си за неустойимия съсед. Малкото му име беше Джоузеф, но бе чувала приятелите му да го наричат Монти. За нея обаче той беше Могъщия Джо, който щеше да приеме тази трагедия твърде лично и искрено ѝ се искаше да може да го утеши.

* * *

Тук ще умра, помисли си Джо, като се отпусна в оскъдната сянка на надвисналата над него скала.

Дишаше дълбоко, за да успокои бързите удари на сърцето си. На тази височина въздухът беше изключително разреден. През деня беше горещо, но нощем температурата рязко спадаше и той трепереше от студ в изпокъсаната мръсна униформа.

От безпощадния вятър устните му се бяха напукали и раната от изгаряне на бузата му непрекъснато щипеше. Устата му беше толкова пресъхнала, че езикът се бе подул. Ако не намереше скоро вода, щеше да му се наложи да я краде от войниците, които го преследваха. Нямахме ли да е забавно?

Планът за оттегляне и бягство беше несигурен, което бе още едно недоглеждане в провалената мисия. По-добре да се бе опитал да се промъкне през вражеската линия и да потърси помощ от съюзническите войски, отколкото да се катери по планината Хиндукуш и да търси определеното за изтегляне място. В продължение на четири безкрайни дни бе преследван от бунтовниците, които познаваха терена като дланите на ръцете си. И през цялото време се бе хранил само с гущерите, изтеглили се на припек на скалата.

Много пъти бе на косъм от залавянето. Но страхът от смъртта — особено смърт чрез обезглавяване, с което талибаните бяха известни, го караше да продължава напред. Зоната за изтегляне си оставаше все така недостижима.

Беше попаднал в смъртоносен капан, където нищо не изглеждаше логично. Как можа всичко да се обърка толкова бързо? Защо не му се удаваше да намери изход от този лабиринт на ужаса?

Тътенът от далечни взривове беше единствената му връзка с реалността. Американците бяха предприели ответен удар.

Внезапно из долината се разнесе приглушеното бръмчене на военен хеликоптер. Веднага разбра, че го търсят, и с усилие преглътна сълзите на безсилие.

Нямаше как да даде знак за местонахождението си. Заедно с каската бе изгубил и светлоотразителната лента, която винаги носеше в подплатата ѝ. Бе се лишил от инфрачервеното фенерче, заповядвайки на хората си да захвърлят раниците. Специалният набор за екстремни ситуации, в който се намираше сигналното огледало, бе изхвъркнал някъде, докато се бе търкалял надолу по склона. По никакъв начин не можеше да подаде сигнал за помощ.

Единственият избор бе да продължава напред с риск да бъде заловен, но вече бе на границата на изтощението. Затова лежеше под оскъдната сянка на скалата и жадно поемаше въздух глътка по глътка, всяка от които можеше да се окаже последна.

Дали не изпадаше в делириум? Стори му се, че долавя гласове... Тук, където досега се чуваха само бухалите и вятърът?...

Опита се да се надигне, но едва успя да отлепи подпухналите си клепачи. Успя да освободи ножа, но той се изплъзна от скованите му пръсти.

По дяволите, просто се беше предал.

Гласовете замлъкнаха. Нечии плахи стъпки се приближиха до него.

Бъди милостив, Господи.

С усилие се подпря на лакти. Пред замъгления му поглед се появилихa силуетите на двама мъже, облечени в кремави роби и с тюрбани на главите. *Ангели?*, помисли си с удивление и примигна, за да фокусира образите. Тогава дочу блеенето на овце. *Не, пастири.*

Те пристъпваха към него предпазливо, като разговаряха помежду си и непрекъснато се оглеждаха наоколо. Единствената дума, която успя да различи, беше „американец“.

Единият от тях протегна нож и той потръпна в очакване на найлошото. Но това беше неговото оръжие. По-възрастният го сложи на корема му. После бръкна под робата си, извади мях от козя кожа и му го подаде, гледайки го състрадателно.

— Благодаря — успя да прошепне Джо.

Опита се да поднесе манерката до устните си, но ръката му трепереше неконтролируемо.

Непознатият му помогна. Докато поглъщаше живителната течност, потискайки порива да я изпие до капка, възрастният каза нещо на по-младия, който му направи знак да стане.

— Ела.

Джо се поколеба. Кой можеше да му гарантира, че няма да го предадат на талибаните? Сякаш усетил недоверието му, младежът повтори отново:

— Американци.

В сърцето му се запали искрица надежда. Може би, но само може би, те щяха да му помогнат.

* * *

Упорството на Ерик Томлинсън най-сетне беше възнаградено. По време на третото му посещение в апартамента на Офелия Прайс възрастна германка с навита на ролки коса подаде глава през отсрещната врата и попита настойчиво:

— Що звъниш 'секи ден на Лия, кат' виждаш, че няма никой?

Струя студена пот се стичаше от слепоочията към брадата му, когато я попита с мрачна усмивка:

— Ззнаете ли... ккъде е?

— И 'що трябва да ти казвам? — рече жената и го изгледа подозрително.

— Ттрябва да... ппоговоря с нея — цялото му тяло се бе стегнало от усилието да завърши изречението.

— Не, не знам къде е — отсече германката и понечи да хлопне вратата.

— Чакайте! — Ерик направи рязко движение и я подпря с рамо, за да попречи на жената да се скрие. — Знаете! — изрече обвинително.

Можеше да го прочете по месестото й лице, докато правеше усилие да го избута навън.

— Махай се! Отиде у сестра си, ясно? Няк'ви нейни приятели ще се настанят тук. Само т'ва знам.

Той рязко се отдръпна и вратата се затвори. При сестра си? О, да, по-голямата дъщеря на Дани Прайс. Ерик я харесваше повече от импулсивната Офелия. Ала Соня, съпругата му, харесваше малката. *Не*

е ли красавица?, казваше тя за момичето с червеникавозлатиста коса и тюркоазни очи.

Да, съгласяваше се той, но другата е умна, също като баща си.

Проницателността на Дани почти щеше да провали Ерик преди пет години. Затова и бе умрял, отнасяйки тайната на съдружника си в гроба.

Или поне така се бе надявал.

Офелия Прайс очевидно знаеше истината. *Как спиш нощем?*, бе го попитала.

И точно след нейното обаждане бе изгубил съня си.

Как би могла да се досети, изпаднаше Ерик в мъчителни размишления, освен ако Дани не бе оставил някаква бележка, някаква следа или бе изпратил послание от отвъдното? На по-голямата сестра нямаше да ѝ трябва много време да замеси в случая федералните.

Трябваше да ги накара да млъкнат, иначе всички щяха да съжаляват.

ВТОРА ГЛАВА

Афганистан

Болницата във въздушната база в Баграм беше построена от сглобяеми плоскости и електричеството се осигуряваше от генератори. Нямаше топла вода.

Тъй като се нуждаеше от истински душ, Джо се озова в общата баня. Потръпваше от студените струи, които се изливаха върху него. Със сапун в ръка, той се зае да отмива от тялото си трупаната със седмици мръсотия, като се опитваше да заобикаля обработената рана от изгорено върху дясната си буза. Бяха го предупредили да я пази суха.

Пяната щипеше драскотините и мехурите по ръцете му. Хлътналият му корем, щръкналите кости на таза и охлузената кожа свидетелстваха за тежкото изпитание, което бе преживял.

Спасителите му се оказаха местни жители, баща и син. Те бяха изпратили съобщение за находката си до съюзническите войски и шест души от Силите със специално предназначение бяха тръгнали към отдалечената планина, за да придружат командващия провалилата се мисия офицер до Баграм. Веднага го обградиха с внимание и грижи и не го оставяха нито за минута сам, за да не му дадат възможност да размишлява за ролята си в ужасната катастрофа.

Началникът му, капитан Лукас, обвиняваше талибаните. *Господи, толкова се радвам, че поне един от вас се върна, синко,* каза му той с насълзени очи. *Кой би могъл да допусне, че разполагат с такъв боен арсенал? Проклети да са, добра работа им свърши!*

Сега го изпращаше вкъщи, за да се възстанови. *Ще ти е необходимо време, за да го превъзмogneш, Монти,* обясни командирът. Беше поставил тежко ръце върху раменете му.

Но как може да се случи? размишляваше Джо, вторачил поглед в оттичащата се в сифона вода. Беше направил всичко точно както го бяха учили. Тези мъже не трябваше да умират.

Подпря ръце на стената и си пое дълбоко въздух. Тежестта в гърдите го задушаваше.

Не бе предполагал, че поражението е толкова болезнено. Преди този провал се бе радвал единствено на слава.

Естествено, когато за първи път се бе озовал в Специалните части, където с учудване бе срещнал мъже, подготвени и амбициозни точно колкото него, в съзнанието му се бе прокраднало съмнение. Но дори тогава не му бе отнело много време да се докаже и да изпъкне.

Хлопване на затваряща се врата го изтръгна от мислите му. Той спря водата и се пресегна за хавлия. Загърна я около бедрата си, дръпна завесата и застина на място. Началникът му Харлан, известен като Харли, бе застанал в средата на съблекалнята. Беше дошъл да разговаря с него. Шон Харлан не беше висок мъж. Джо не само се извисяваше с една глава над него, но и беше с доста по-висок чин. Ала рангът нямаше голямо значение в Специалните части. Облечен в измачкана камуфлажна униформа, с атлетично тяло, гладко обръсната глава и сини очи, които винаги се движеха в синхрон с подвижната уста, той имаше внушителен вид. Този поглед и тези устни можеха да преминат от приятелска закачка в леден укор само за няколко секунди.

Но точно сега стояха съвсем неподвижни и прикриваха мислите му.

Още откакто бе постъпил в Обединените сили със специално предназначение, този човек бе спечелил уважението на Джо. С шестнайсетгодишен опит на бойната линия, той знаеше за тактиките, акциите, оръжията и планирането на мисиите на тюлените повече от всеки друг от познатите му, в това число и от самия него.

Джо го поздрави с леко кимване.

— Сър.

Харли трябваше да бъде командващ офицер на мисията, която се беше провалила, но след като се разболя, Джо бе предпочел да заеме мястото му в последната минута, вместо да отложи изключително важната разузнавателна акция.

Синият поглед се вторачи в превръзката на бузата, след това обходи цялото му тяло, сякаш търсеше доказателства за преживените от него мъчения.

Джо беше видимо отслабнал. Лицето му бе осеяно със синини, устните му бяха напукани, ръцете и краката — подути.

Когато най-после Харли го погледна право в очите, в усмивката му имаше и съчувствие.

— Радвам се, че се върнахте жив, сър — каза сърдито.

Нещо се стегна в гърлото на Джо.

— Благодаря ви — успя да каже все пак.

— Искам да знам какво се случи — настоя Харли с тон, в който наред с усилващото се вълнение, за ужас на другия офицер имаше и укор. В ясните сини очи проблясваха сълзи. Ръцете му бяха свити в юмруци. — Те бяха *моите* момчета — прецеди през зъби. — Аз бях отговорен за тях.

Ледена пот обля Джо при мисълта, че може да бъде обвинен за случилото се.

— Всичко се обърка още от самото начало — опита да се защити той. — Бяхме изложени на риск и ни се наложи да водим престрелка с близо стотина бунтовници, а хеликоптерът беше извън обсег. Нико беше ранен и в безсъзнание и трябваше бързо да го измъкнем. Терористите разполагаха с минохвъргачка, а нашите амуниции бяха на привършване. — Не можеше да изброи всички препятствия, които се бяха изпречили пред тях.

Ала Харли поклати глава. Очевидно беше запознат с причините, но ги намираще за неоснователни.

— С тях трябваше да бъда аз — настоя той.

— Бяхте болен, сър — напомни му Джо.

В същото време се питаше дали не бе сбъркал, като бе заел мястото му, дали нещата щяха да се развият по друг начин... Ако бяха отложили акцията с няколко дни или бяха изпратили Харли, макар и болен...

— Казах ти, че не искам да ме заместваш. — Не отстъпваше Харли, карайки опонента си да изпита известна неувереност. — Болен или здрав, щях да се справя.

Леко замаян, Джо реши да защити позицията си. Можеше да се закълне, че бе направил всичко както трябва. На фронтовата линия имаше части, които очакваха резултатите от тази мисия. Но ако просто му се бе приискало да е в центъра на събитията още веднъж... макар и подсъзнателно?

— Щеше да се случи същото дори ако там бяхте вие.

— Вероятно — самонадеяно отвърна другият, — но те бяха *моите* момчета.

Коленете на Джо сякаш омекнаха. Може би Харли всъщност не го обвиняваше. Може би се опитваше, също като него, да преглътне факта, че мъжете, с които се бяха подготвяли, бяха се хранили заедно, бяха споделяли, вече ги нямаше.

— Но бяха и мои също — възрази той, като с усилие издържа изгарящия поглед на Харли. Забелязал треперещата му брадичка, продължи: — Много съжалявам, Шон. Не можеш да си представиш колко съжалявам, че всичко свърши по този начин.

Суровото изражение на другия се смекчи. Помежду им настана тишина, тежка и безнадеждна като смъртоносна рана.

— Надявам се, че скоро ще заздравее — каза, като кимна към бузата на Джо.

— Благодаря.

Харли се изправи и стегнато отдаде чест.

С натежала ръка, другият успя да му отвърне.

Скърцайки с ботушите си, командващият се обърна кръгом и напусна помещението.

Джо изчака няколко секунди, преди да се отпусне върху една от пейките, подредени покрай стените на съблекалнята.

Господи, ами ако вината беше негова?

Покри лицето си с ръце и потрепери.

* * *

Изминаха цели три дни в обяснения, оформяне на документи, събиране на багаж и пътуване, преди най-сетне да се прибере у дома. Джо насочи черния джип към алеята пред просторната си къща на Вирджиния Бийч, изключи двигателя и се огледа.

В миналото бе гледал на тези завръщания като на необходими, но досадни почивки между отделните мисии. Този път не се очертаваха никакви нови акции в близко бъдеще. Той нямаше да се завърне в частта си.

Имаш прекалено висок ранг, за да останеш оперативен офицер, бе му обяснил капитан Лукас. Време е да командваш своя група. Върви

си вкъщи и очаквай да ти се обадят за подробностите.

Домът му обаче му се струваше странно чужд. Когато бе отпътувал от Вирджиния през май, дърветата все още цъфтяха. Сега беше краят на октомври и десетгодишният клен в двора бе обагрен в оранжево. Бялата къща се открояваше на фона на ярката му корона и цветните лехи. Бе платил на едно дете да коси моравата му през лятото. Изглежда, някой бе събирал листата, защото дворът беше съвсем чист.

Настроен прекалено апатично, за да изпита благодарност, Джо се измъкна от колата и изстена. Лекарите бяха установили, че по време на падането по склона е наранил гърба си. Въпреки това се бе отказал от предписаните лекарства. Болката отклоняваше мислите му от изживяната трагедия.

Едва бе успял да затвори вратата, когато нечии приглушени стъпки по тревата го накараха да се обърне. Съседката от най-близката къща — как ли й беше името? — бързаше да го посрещне, прегърнала черно-белия му котарак.

— Господине! — подвикна тя дружелюбно. Свенливата й усмивка изчезна, щом забеляза грозната рана от изгаряне на бузата му, но бързо засия отново. — Върнахте се — добави и спря до предната гума на джипа.

— Да — отвърна той рязко.

Радваше се да види котарака си отново, но не беше в настроение да води глупави разговори.

Бледосините й очи го обляха като топла карибска вълна.

— Бях започнала да се притеснявам — призна жената. — Разбрах за ужасната трагедия от новините и много съжалявам. Сигурно сте изгубили много близки приятели.

Прямотата й му дойде в повече.

— Благодаря. — Джо погледна котарака. — Феликс, лентяй такъв. Защо си досаждал на дамата? — Пристъпи напред, за да го погали по главата.

— О, няма проблем — увери го съседката. — Просто разбра, че у нас ще може да се радва на по-здравословен хранителен режим. Вашата... приятелка не се оказа достатъчно надеждна гледачка.

Хладната забележка по адрес на Барбара го накара да вдигне глава. Забеляза, че тя оглежда драскотините по ръката му, затова се

обърна бързо, за да вземе чантата от задната седалка на джипа. Тежестта ѝ го накара да изстене. После протегна ръка към Феликс.

— Благодаря, че сте го наглеждали.

Със смръщено от състрадание лице, жената внимателно му подаде животинчето.

— Ако мога да ви бъда полезна с нещо... — предложи тя.

— Благодаря — повтори той вече съвсем студено.

В момента не можеше да изпитва нищо друго, освен отчуждение. Чувстваше се наранен, уязвим, напълно изваден от равновесие.

— Е, радвам се, че се върнахте.

Със същата смутена усмивка, тя се отдалечи по моравата, като леко помахна пръсти. Не движеше плавно бедрата си. Поне не преднамерено.

Объркан от неочакваната ѝ дружелюбност, Джо веднага я изхвърли от мислите си и забеляза, че котаракът го гледа предупредително.

— Ти май си на нейна страна, а?

Феликс го удостои със самодоволно мъркане и отърка глава в брадата му.

— Лъжец — измърмори Джо и тръгна към входната врата.

Всяка крачка му причиняваше болка в дясната половина на гърба.

* * *

Пени бавно затвори вратата и подпря гръб на нея. Господи! Съседът съвсем не изглеждаше такъв, какъвто беше, преди да замине. Беше отслабнал, почернял, с повече рани и драскотини от палаво тригодишно дете. Ами раната под окото! Какво, освен ужасен инцидент или умишлено нараняване, би могло да предизвика такова обгаряне?

Горкичкият! Тя си припомни как бе изстенал, когато сваляше багажа си от колата, и реши, че изпитва болки. Но какво го болеше? Гърбът?

Като физиотерапевт във военната болница в Портсмут, Пени бе срещала пациенти с всякакви оплаквания. Беше ѝ необходим само

един поглед по изстрадалото лице на Джо Монтгомъри, за да си направи извод: този човек беше преминал през ада.

Но защо? Висшите военни седяха в канцелариите и раздаваха заповеди. На опасните точки изпращаха действащите офицери. Вероятно беше преживял автомобилна катастрофа. Това би обяснило и състоянието му, и раната на лицето, и болките в гърба.

Да, това трябва да е. Отдръпна се от вратата натъжена, но и доволна от заключението.

* * *

В десет часа същата вечер вече не беше толкова сигурна.

— Ей, твоят морски тюлен, изглежда, се е прибрал — съобщи Офелия, която се прибираще от плажа. — Навсякъде в къщата свети.

— Знам — каза Пени. Беше се отпуснала на дивана и късаше със зъби кожичките около ноктите на ръцете си. Нещо не беше наред с този човек. Не беше в стила му да натоварва сметките си за електричество. — Как беше днес?

— Слабо — призна Офелия, отпусна се до сестра си и веднага посегна към дистанционното.

— Защо не си намериш истинска работа? — предложи Пени, загледана в екстравагантната тениска на Лия.

— Защото истинските работи обикновено са скучни — отвърна по-малката и започна да прещраква каналите.

Пени едва се въздържа да не разпери ръце от отчаяние. Щеше ли Офелия някога да се научи да приема живота сериозно?

— Искам да те помоля за една услуга — заяви тя твърдо.

— Каква? — тревожно я погледна Лия.

— Днес ми, съобщи, че утре трябва да отида в болницата. Една от колежките излезе в майчинство и се налага да си разпределяме пациентите ѝ, докато намерят заместник. Няма да мога да отида на насрочената в два среща с ФБР.

— Не можеш ли да я отложиш?

— Мога, естествено, но ще трябва да чакаме поне още две седмици, което ми се струва неразумно, след като Ерик вече е наясно със съмненията ни. Как мислиш?

— И какво мога да направя аз? — Не сваляше очи от лицето ѝ Офелия.

— Да отидеш вместо мен. Вземи доказателствата и обясни на агента подозренията ни.

По-малката сестра потъна в мекия диван със стон.

— Страхувах се, че точно това ще кажеш.

— О, хайде миличка, ще се справиш — увери я Пени. — Централата се намира в Норфолк, точно на кръстовището на 264-то авеню и военната магистрала. Няма как да се изгубиш. Дори ще ти дам 20 долара за бензин — подметна подкупващо.

Офелия изкриви лице в гримаса.

— Добре. В такъв случай ще отида.

— Чудесно — скочи на крака Пени. — Дневникът и парите са вече на масата в кухнята. Не забравяй да им покажеш и разпечатката на онзи имейл.

Телефонът на страничната масичка извънтя, стряскайки двете момичета.

— Едва ли е за мен — отбеляза Пени.

Всичките ѝ приятелки бяха омъжени и в такъв късен час или приспиваха бебетата си, или лежаха в прегръдките на съпрузите си.

Офелия предпазливо вдигна.

— Ало?

Сестра ѝ напрягаше слух, за да чуе гласа от другата страна на линията.

— Ало? — повтори Лия и напрегнатото ѝ лице веднага подсказа на Пени, че това е едно от онези анонимни обаждания, които бяха прогонили сестра ѝ от апартамента ѝ. — Майната ти! — разгорещи се момичето, преди да затръшне телефона. — Това пак е Ерик.

Пени усети как стомахът ѝ се свива от ужас.

— Остави телефона отворен — посъветва я тя. — Няма да ни притеснява, щом не му отговаряме.

— Вярно — съгласи се Офелия и пъкна слушалката между възглавниците на дивана.

Да можеха по същия лесен начин да се отърсят от опасенията, че той ще се намеси, преди да са успели да представят доказателствата пред ФБР...

— Утре трябва да бъдеш много внимателна — добави Пени. Не ѝ се искаше да плаши сестра си повече, но се налагаше да бъдат изключително предпазливи. — И ми се обади в болницата веднага щом се прибереш. Искам да знам какво ще направят службите за нас.

Със сигурност властите щяха да се заинтригуват от факта, че Ерик бе откраднал и продал смъртоносна отрова.

— Непременно — обеща Офелия. — Лека нощ, Пен.

— Лека.

Преди да си легне, Пени провери вратите. Настани се в широкото и удобно легло, но някакво смътно усещане за надвиснала опасност не ѝ позволяваше да заспи. Остана будна дори след като сестра ѝ се прибра в спалнята за гости в другия край на коридора.

Светлината, идваща откъм къщата на съседа само на няколко метра от нейната, се отразяваше в плочките на банята, но тя не можеше да се насили да стане и да затвори вратата.

Могъщия Джо си бе у дома. Беше в безопасност. Светът все още можеше да се радва на присъствието му. Но бе преживял нещо ужасно. Тя го бе усетила веднага.

Какво ли щеше да стане, ако отиде и го попита направо? Той вероятно се досещаше, че си пада по него. Пък и коя жена не би го харесала... още повече ако прозорецът ѝ гледа към горещото му джакузи? От златисто кестенявата коса до загорелите мускулести бедра Джо излъчваше някаква сурова красота. А белегът на бузата само я подсилваше. Държеше се самоуверено и събуждаше съмнение дали на света има нещо, с което не би могъл да се справи. Такъв мъж не би оценил сантименталната ѝ загриженост.

И все пак днес помежду им бе преминало нещо повече от обикновена съседска любезност. Или така ѝ се искаше да бъде? Беше я погледнал с дълбоките си зелени очи и тя бе усетила, че за първи път я бе забелязал.

Не беше обещание за бъдещо близко приятелство, но беше някакво начало. Пени стисна клепачи с въздишка и си пожела да ѝ се удаде възможност да опознае по-добре съседа си.

ТРЕТА ГЛАВА

Лия установи, че тухлената фасада на централата на ФБР изглежда точно толкова плашеща, колкото си бе представляла. Вероятно това се дължеше на факта, че отвсякъде бе обградена с бетонни бариери и наблюдавана от десетки охранителни камери. На входа обаче не прекараха голямата ѝ ръчна чанта през скенер. Само поровиха из нея и взеха флакона ѝ с невропаралитичен газ и двата мобилни телефона на сестра ѝ. Бродираните ѝ дънки и дълбоко изрязаният потник в коралов цвят бяха посрещнати с мълчаливо неодобрение.

В обстановка, където условията и правилата, на които обикновено се присмиваше, се спазваха безпрекословно, тя се чувстваше като риба на сухо. Едва не избяга от сградата ужасена, когато откри, че специалният агент, дошъл да я вземе от чакалнята, беше жена почти на нейната възраст, с огненочервена коса и любезна усмивка. Беше облечена в костюм с цвят на мед, чийто стил много се доближаваше до нейния собствен.

— Здравей, аз съм специален агент Линдстром — протегна ѝ ръка тя. — Но можеш да ме наричаш Хана.

— Офелия Прайс. — Стана от мястото си посетителката. Жената беше толкова висока, че я караше да се чувства съвсем дребна. — Идвам вместо сестра си Пенелопе. — Забелязала учудено повдигнатите вежди, поясни: — Кръстени сме на бабите си.

— Аха — измърмори агентът. — Ела с мен, ако обичаш.

Тя придружи момичето от рецепцията до една отдалечена стая с размерите на килер.

— Тук провеждаме разговорите — каза жената, като се настани зад бюрото и направи знак на Лия да седне на един от двата стола. — Чаша кафе? — предложи и кимна към кафеварка, поставена върху поднос.

— Не, благодаря. И без това съм нервна.

— Няма причина — увери я Хана и подпря едни в други дългите си пръсти. — Е, какво мога да направя за теб?

Лия отвори чантата си и извади дневника, който сестра ѝ бе поръчала да донесе. След това измъкна лист хартия от голям бележник и го разгърна.

— Баща ни почина преди пет години, след като колата му бе изхвърлена от пътя. Обстоятелствата около инцидента бяха много подозрителни, но нищо не беше предприето. А наскоро Пени откри това в дневника му. — Тя подаде листа през бюрото.

Специалният агент го разгледа подробно с ябълковозелените си очи.

— Кой е този Ерик Томлинсън? — попита накрая.

— Беше партньор на татко. Работеха заедно в една биотехнологическа лаборатория на военновъздушните сили в Лангли.

Хана кимна, за да покаже, че е знае мястото.

— Точно преди смъртта му от там изчезна силно токсичната отрова рицин. Медиите доста шумяха около случая.

— Рицин — повтори жената с жив интерес. Присвивайки очи, тя продължи да чете. — „... шейсет и четири хиляди долара са били преведени тази сутрин в специална сметка...“ Но защо баща ти е запазил този документ?

— Защото подозираше, че Ерик е продал рицина. Пише го на последните страници от дневника му. — Отвори на нужното място и показва на агента. — Сестра ми смята, че след като е открил имейла, се е скарал с него и му е дал срок да оправи нещата. — Докато говореше, нещо стягаше гърлото ѝ. — Ала Ерик е предпочел да прикрие престъплението си.

Агентката вдигна поглед от изписаните на ръка страници, погледът ѝ накара Лия да се притесни, че подозренията ѝ ще бъдат посрещнати с насмешка.

— И това е станало преди пет години?

— Да. Проблем ли е?

— Ако става въпрос за предумишлено убийство, няма давност, така че нищо не би ни попречило да повдигнем обвинение — обясни Хана. — Проблемът е докъде би могло да ни отведе едно такова дело.

— Пет години не са малко време.

— Можеш ли да ми кажеш къде загина баща ти?

— Някъде близо до Моргантаун, Западна Вирджиния. Беше в служебна командировка.

— Имаш ли копие от смъртния акт?

— Трябва да е у Пени — отвърна Лия, като едва сега си даде сметка, че въпреки скръбта сестра ѝ се бе свързала със застрахователната компания, беше се срещнала с адвокатите му, след това бе подала молба за социална помощ. А междувременно самата тя се бе отдала на наркотиците. Цял живот щеше да ѝ бъде задължена.

— Изпратете ми копие по факса веднага щом го намерите. Подозирам, че колата е била смачкана и извлечена до някоя автоморга. Ако не са я предали за скрап, бихме могли да я изследваме. Смятам също така да прегледам заключенията от първото разследване.

Лия подръпна дългата си обеща.

— Смятате ли, че ще можете да откриете нещо след толкова време?

— Никога не се знае — сви рамене специалният агент. — Трябва да има цял куп документация, след като е била установена липсата на рицина. Може и да успеем да възбудим дело.

— А тук... въз... не предлагате охранителни услуги, нали? — смутено се осведоми момичето.

Нищо не можеше да се изплъзне от острия поглед и професионалния нюх на агентката.

— Защо питаш?

— Ами, хрумна ми след разправията с Ерик по телефона — отвърна Лия и прехапа долната си устна.

— Свързала си се със заподозрения — уточни агентът.

— Даа. Когато Пени ми каза за дневника, малко се поразгорещих — призна младата жена.

Всъщност тя се опитваше да омаловажи нещата. Беше обзета от ярост при мисълта, че баща ѝ, когото бе обожавала, беше убит не от някой друг, а от собствения си партньор и приятел. Смъртта му бе хвърлила сянка върху годините, които би трябвало да са най-щастливите в живота ѝ.

Хана се протегна за химикал.

— И какво точно каза на Ерик Томплинсън?

— Представих му се.

— Така?

— Той... той се изненада. После го попитах как спи нощем, като се има предвид стореното от него.

— Спомена ли за рицина?

— Не, но останах с впечатлението, че знае за какво намеквам.

Агентът записа нещо в бележника си.

— Какво ти отговори?

— Беше трудно да се разбере, защото заеква силно. Но успях да различа нещо като: „Ще съжалявате“.

Не беше споменала тази заплаха пред Пени.

— Това ли беше последният ви разговор?

— Всъщност не. Оттогава той непрекъснато ми звъни. Наложих се да преотдам апартамента си под наем и да се преместя при сестра ми, за да избегна тези обаждания, но ме откри дори там.

Споменът я накара да потръпне.

— И какво ти казва?

— Нищо. Трудно му е да произнесе дори дума.

Хана Линдстром потупа с химикала върху бележника.

— Не назначаваме персонална охрана — отговори тя на зададения ѝ по-рано въпрос. — Ако свидетел по някое важно дело е застрашен, се обръщаме към щатската полиция. Но нашият случай не е точно такъв.

Лия се изчерви, сякаш я бяха наказали.

— Но ако се чувствате заплашени, можете да се обърнете към телефонната си компания и да им разрешите да проследяват входящите ви обаждания — предложи жената. — Полицията разглежда подобни провинения като дребно хулиганство. — Тя бръкна в чекмеджето отстрани на бюрото. — Ето визитната ми картичка. Ако откриете още нещо, свързано с кражбата на рицина, веднага ми се обадете.

— Непременно — отвърна Лия и пусна картончето в чантата си. С неприятно стягане в гърдите си даде сметка, че федералните няма да се втурнат още същата вечер да арестуват Ерик. — А сега какво?

— Ще прегледам резултатите от първоначалното разследване и ще ти позвъня. Имам координатите ти — каза Хана, като намекна за формуляра, попълван от всички посетители още на рецепцията. — Предполагам, ще останеш при сестра си за известно време?

— Да — с гримаса отвърна момичето.

Колкото и да ѝ се искаше да се прибере в собствения си апартамент, все още не можеше да си го позволи.

Когато излезе от сградата и се отправи към колата си, Лия усети безпокойство. Отдалечи се бавно от паркинга на ФБР със спрей в чантата и веднага се озова сред задръстване близо до базата на военноморските сили.

— Защо трябва да пускат моряците точно в три часа следобед? — изсумтя тя. Тръпнеше от нетърпение да се върне в къщата на Пени на Вирджиния Бийч.

Докато дневникът беше у нея, се страхуваше. Сега, след като го бе предала на специалния агент, се чувстваше още по-уязвима.

Беше хладен и мрачен октомврийски ден. Макар да не беше студено, Лия потрепери и включи парното. Без да откъсва очи от огледалото за обратно виждане, започна внимателно да оглежда шофьорите.

Щеше ли да познае Ерик след толкова години? Беше го виждала няколко пъти, когато със съпругата си бе присъствал на коледните вечери, давани от баща ѝ. Как ли щеше да реагира, ако внезапно се окажеше зад нея? Но от друга страна, какво би могъл да ѝ стори тук? Да я избута от пътя и после да я измъкне от колата? В такъв случай щеше да го напръска със спрея.

Беше купила флакона преди три години и никога не го беше използвала. О, по дяволите, може би вече беше изветрял?

Докато ровеше в чантата си, колоната се раздвижи. За да избегне червената светлина на светофара, Лия увеличи скоростта, но бе принудена да спре почти веднага. С едната си ръка продължаваше да рови из чантата.

Спирала, червило, гланц за устни, черен молив. А, ето го и спрея.

Измъкна флакона и го обърна. Къде ли му беше срокът на годност на това нещо?

Бам!

Тя извика от ужас и вдигна глава, за да установи, че се е ударила в задницата на хондата, зад която караше от известно време. Захвърли спрея, стисна здраво волана и остана като втрещена. О, Господи, не още един инцидент!

Вратата на по-малката кола се отвори бавно. Оттам излезе младеж в камуфлажна униформа. Лия примигна от смайване, защото за момент ѝ се стори, че към нея се приближава Ал Пачино, точно както изглежда във филма „Белязаният“. Божичко, той идваше, за да говори с

нея. Дали щеше да прояви агресия? И отново сграбчи флакона, който преди минута беше изпуснала.

— Какво си мислеше, че ще се случи, след като се движиш толкова близо до мен? — започна настойчиво мъжът.

Тя отвори прозореца само колкото да му отговори:

— Едва те докоснах.

— Докоснала си ме? — Вдигна вежди той и посочи задницата на колата си. — Очевидно си видяла щетите точно толкова, колкото гледаш и къде караш.

— Гледах къде карам! — разгорещи се тя.

— Глупости. Беше прекалено заета да се оглеждаш в огледалото и да търсиш мобилния си телефон.

— Аз нямам телефон, глупак такъв. — Щом той не смяташе за необходимо да говори учтиво, никой не можеше да очаква това и от нея. — Търсех това! — Насочи спрея към пролуката на прозореца.

— Леле! — Младият мъж отстъпи назад и вдигна ръце. — Разкарай го. Ти да не си луда?

— Да, луда съм. А сега се качвай в колата си и заминавай. Предните коли се раздвижиха.

Той прецени щетите по бронята на колата си, после изгледа с презрение по-големия автомобил, на който очевидно му нямаше нищо.

— А, няма да стане.

Отиде до хондата и се върна с мобилен телефон. С предизвикателно движение набра три цифри и го вдигна към ухото си.

Той викаше ченгетата!

— Чакай! — Лия припряно отключи вратата и докато се опитваше да се измъкне от колата, си счупи един нокът. — О, по дяволите! Спри! Това необходимо ли е?

Тъмните му очи бързо обходиха фигурата ѝ. В следващия момент мъжът пъкна телефона в джоба на панталона си.

— О, значи имаш осигуровка? — попита вече съвсем делово.

— Ами... не съвсем — наистина се бе опитала да внесе вноските преди два месеца, но сумата се оказа твърде голяма.

Устните му отново се изкривиха в презрителна гримаса.

— Но ще ти платя разноските по ремонта.

Той отстъпи назад.

— Престани да размахваш това нещо пред лицето ми.

— О, извинявай. Освен това мисля, че е изветрял — каза тя и свали флакона. — Виж, ще ти напиша чек. Само ми дай химикал.

— За глупак ли ме мислиш? — попита я с такова изумление, че тя се почувства неловко.

Е, може би беше гений в униформа, но едва ли.

— Не — отвърна тя предпазливо. Изглеждаше около осемнайсетгодишен, но дрехите му придаваха внушителен вид. Беше подстриган много ниско. Духаше вятър и косата ѝ непрекъснато се пъхаше в очите ѝ. — Виж, хайде да започнем отначало — предложи смирено. — Много съжалявам, че ударих колата ти. Днес съм малко разсеяна. Искаш ли да ти платя щетите или не?

— О, ще ги платиш и още как! — заяви той толкова категорично, че тя прибра косата от лицето си с рязък жест. — Само че няма да приема чек.

Съвсем объркана, Лия вдигна глава и го погледна. Беше изключително привлекателен — с тъмни очи и гъсти мигли.

— Е, разполагам само с чекове — заяви тя, опитвайки се да не обръща внимание на сексуалното привличане помежду им. — Приличам ли на човек, който носи големи суми у себе си?

— Я стига — подигра я той. — Само един поглед към колата ти е достатъчен да ме увери, че чекът няма покритие.

Арогантността му я накара да се задъха от гняв.

— И ако не ме лъже интуицията, имаш няколко неплатени глоби за превишена скорост.

— Слушай, млади човече — прекъсна го Лия, преди да е направил още някои верни догадки. — Не съм длъжна да търпя грубости. Защо просто не се качиш в колата и не се прибереш при мама?

Той повдигна вежди и наклони глава, сякаш искаше да ѝ каже: *Ще се престоря, че това последното не съм го чул.*

— Ето как ще се разберем — подхвърли закачливо с едва забележим филаделфийски акцент. — Какво ще кажеш да ме заведеш на вечеря и да приключим със случая?

— Да не си луд? — изкрещя тя, изумена от предложението.

— Явно предпочиташ да намеса властите. — Сви рамене мъжът и посегна за телефона си.

— Не, чакай! — Сърцето ѝ биеше до пръсване и мислите ѝ се въртяха хаотично, но бе съхранила способността си да размишлява поне дотолкова, доколкото да прецени, че положението не е безнадеждно. За да спечели време, добави: — Значи ще забравиш за нелепия инцидент, ако те заведе на вечеря?

— Предпочитам морската храна — каза той и очите му блеснаха дяволито.

— И как мога да бъда сигурна, че не си някой психар или нещо такова?

— Няма как — отвърна ѝ, повдигайки рамене.

— О, страхотно. Много успокоително. На колко години си? На осемнайсет? Да не си падаш по по-възрастни жени?

— Възрастта не е единственият белег на зрелостта — невъзмутимо отбеляза младежът.

— Така е. — Тя погледна колата си, преценявайки възможността да скочи в нея и да избяга.

— Запомних регистрационния ти номер — подхвърли той, сякаш прочел мислите ѝ. — Веднага ще се обадя в полицията.

Лия си представи реакцията на Пени при появата на униформените.

— Чакай ме пред „Пийбоди“ довечера в седем.

Да бе. Като че ли щеше отиде на среща с хлапак като него дори и заведението да не беше сред най-популярните в града.

— Там съм.

Колоната от коли покрай тях се раздвижи. Някой натисна клаксон. Шофьорите им хвърляха гневни погледи.

— Дай ми колието си.

— Какво? — На верижката висеше медальон, който някога бе принадлежал на баба ѝ.

— Ако си го искаш обратно, ще трябва да дойдеш довечера.

— Няма да ти го дам — отсече гневно тя. — Ето ти пръстена ми. — С въртеливо движение започна да смъква от безимения пръст на дясната си ръка украшението от опал. Беше подарък от последния ѝ приятел, истински глупак. Изобщо нямаше да ѝ липсва.

Той прие залога с подозрителна гримаса.

— А сега ме остави на мира. Скоро ще се видим — прибави Лия, като оглеждаше намръщените лица на минаващите покрай тях

шофьори.

Чудеше се дали Ерик се е забавлявал добре.

— Дължиш ми една вечеря — напомни ѝ войникът, докато затваряше вратата на колата ѝ. После почука на стъклото: — Предпазният колан.

С въздишка на досада, тя преметна колана през гърдите си и го закопча. После вдигна глава и го видя да се настанява зад волана. Хвърли ѝ един поглед в огледалото за обратно виждане, включи двигателя и подкара шумно.

— Невъзпитан негодник — измърмори Лия и потегли бавно.

Бе разтърсена от инцидента, но поне ѝ беше помогнал да отклони мислите си от по-сериозните тревоги, като например дали Ерик знае, че е ходила във ФБР и дали вече замисля разплатата.

В седем и половина сутринта Пени излезе от къщи, облечена в униформата си, и с облекчение си помисли, че е петък. Спря на предните стълби, за да вдиша студения въздух. Падналият през нощта дъжд го бе освежил. Слънцето, надничачо над покривите на сградите, беше масленожълто. Би предпочела да наблюдава изгрева на брега на Атлантическия океан, но дългът я зовеше и беше крайно време да тръгва. Поне щеше да разполага с целия уикенд, за да си отпочине след допълнителните работни часове.

Шум от затръшваща се врата я накара да обърне поглед към дома на Джо Монтгомъри. Видя го да куцука към джипа си. Беше облечен в парадната си униформа, с пискюли и метални копчета, които проблясваха на слабата светлина. Запита се какъде ли е тръгнал в този вид.

Сякаш усетил присъствието ѝ, той се извърна и забави крачки. Въпреки сянката, хвърляна от козирката на шапката, тя успя да забележи болезнените бръчки около устата му.

— Добро утро — провикна се Пени през моравата. Беше ли спал изобщо, откакто се бе върнал? По цяла нощ лампите в къщата му светеха.

— Добро да е — отвърна той и продължи към колата си.

Тя го проследи с тревожен поглед, докато се отдалечаваше бавно по алеята.

А преди бе шофирал като луд.

Тя леко поклати глава и си каза, че не бива да му се натрапва. Във военномедицинския център имаше достатъчно пациенти, които я очакваха с нетърпение.

Джо искаше да умре. Болката в гърдите беше толкова непоносима, че едва дишаше. Очите му горяха. Коленете му се подкосяваха, докато седеше мирно до другия морски тюлен, дошъл за погребението на Смайли.

Националният гробищен парк в Арлингтън представляваше истинска палитра от есенни цветове. Саксии с разноцветни мимози украсяваха многобройните надгробни плочи. Покрай пътеките се редяха огненочервени кленове и златисти дъбове. Дали природата не му се подиграваше? Как можеше да изглежда толкова жива в присъствието на смъртта?

Въздухът бе наситен с аромат на лилии. Сред изобилието от цветовете им бе поставен ковчегът на Смайли, обвит в американското знаме.

Тръбачът вдигна рога до устните си, за да издаде най-чистите звуци, които Джо бе чувал някога. И те сякаш се забиваха право в сърцето му.

Денят си отиде. Слънцето залезе. Над езерата. Над хълмовете. От небето. Всичко притихна. Несмущаван покой. Бог е нощта.

Бум. Първият залп от седемте оръдия раздра тишината. Джо притисна колене, за да се задържи прав. В съзнанието му изплува образът на мъртвия Нико, който повлича Къри със себе си.

Бум. Снарядите се сипеха върху земята и цялата планина се тресеше.

Бум. Хеликоптерът се издигна и ударната вълна го изхвърли надолу по склона.

Той се олюля. Мъжете, застанали от двете му страни, го забелязаха и бързо се приближиха.

— Сър? — тихо го повика един от тях.

— Добре съм — отвърна Джо, въпреки че не беше вярно.

Ако на присъстващите им бе известно, че е бил командир на Смайли по време на мисията, бяха достатъчно тактични да не го

показват. А ако не знаеха, така и нямаше да се досетят. Действащите офицери на средна възраст никога не заемаха местата на компетентните, опитни главнокомандващи. Това беше нечувано и в известен смисъл непочтително.

Но защо тогава го беше направил?

Зад опечаленото семейство на Смайли се бяха наредили представители на медиите. Отстраниха ги веднага, очевидно, за да се прикрие фактът, че на погребението присъства единственият оцелял в ужасната трагедия.

Господи, дано до края бъде така.

Трябва да изтърпя това, повтаряше си Джо, като си поемаше дълбоко дъх, за да се успокои. Краят вече се виждаше. В този момент адмирал Джонсън подаваше сгънатото на триъгълник национално знаме на майката на Смайли, която го притисна към гърдите си, както някога бе прегръщала сина си.

Джо затвори очи. Нямаше сили да гледа.

Почетната рота се оттегляше. Беше ред на тюлените да се подредят в редица покрай ковчега. Той непохватно се опита да откачи карфицата си във форма на тризъбец. Пръстите му все още бяха отекли и схванати. Погледът му бе замъглен от сълзи. С усилие следваше мъжете пред себе си. Ето че вече трябваше да забодне своята значка в капака...

Бум. С почти невиждащи очи успя да отдаде последна почит на приятеля си. Колегите му се ръкуваха с опечалените близки. Джо се извърна рязко и се отправи към джипа.

Веднага щом се озова в колата, сграбчи с всичка сила кормилото и едва си пое дъх. От солените сълзи раната върху бузата му започна да щипе.

Господи, помогни ми. Ала болката в сърцето ставаше още по-непоносима.

Двайсет минути по-късно най-сетне си пое дълбоко дъх.

Подсмърчайки, вдигна поглед към ковчега, който всеки момент щеше да бъде заровен на върха на малкото възвишение. Семейството продължаваше да се трупа около него, сякаш отлагаше момента на раздяла с обичания Ричард.

Простете ми, помисли си Джо, загледан в тях. *Ако моята самонадеяност и амбициите ми го погубиха, простете ми. Защото аз*

никога няма да си простя.

Двайсет и осем карфици във формата на тризъбци проблясваха на слънцето.

* * *

Командир Монтгомъри най-сетне се беше върнал. Пени се обърна в леглото, когато стоповете на джипа му се отразиха в тавана на спалнята ѝ. Двигателят заглъхна, след малко с хлопване се затвори врата. *Вече мога да заспя*, каза си тя и зарови глава във възглавницата.

Ала тогава през прозореца, който бе оставила открит, защото Офелия пускаше отоплението на най-висока степен и вътре не можеше да се диша, се разнесоха странни звуци. Шум от падащи предмети, последван от ругатни я разбуди съвсем. Отвори очи и забеляза, че за разлика от друга вечер къщата на съседа ѝ бе съвсем тъмна. Какво, за бога, ставаше с него?

Беше необичайно морският тюлен да вдига такъв шум. Естествено, беше устройвал купони, които понякога се проточваха до три часа сутринта. Ала той самият беше толкова дискретен, че почти не се разбираше кога излиза и кога се прибира.

До тази вечер. Нещо определено не беше наред. Прекалено дълго бе общувала с ранени войници, за да не го разпознае. И тази мисъл ѝ пречеше да заспи.

Още един тъп звук, последван от вик.

Това е. Като отметна завивките, тя се изтърколи от леглото. Ами ако се беше наранил и се нуждаеше от помощ? Професията ѝ не позволяваше да се преструва, че нищо не се е случило.

Загърна се в халата си, обу чехлите и излезе от стаята.

Надникна в спалнята за гости и се увери, че Офелия спи похърквайки. Пени се спусна по стълбището и заключи сестра си отвън.

Ключовете подрънкваха в джоба ѝ, докато прекосяваше моравата към тъмната къща. Сланата мокреше краката ѝ. От топлия ѝ дъх във въздуха се образуваше пара. Премръзнала, най-сетне стигна до вратата на Джо и почука.

Какво търся тук?, запита се, след като се послуша и не чу нищо в притихналата къща на съседа. После си повтори, че има всички основания да се тревожи. Дори да я отпрати, поне ще го предупреди да пази тишина.

Вдигна ръка и почука отново.

Нищо. Може би най-сетне беше заспал.

Е, чудесно. Значи и тя можеше да се върне в леглото. Но точно когато се обърна, отвътре се разнесе звън от разбито стъкло, последван от цветиста ругатня. Той не само че не спеше, но по всичко личеше, че се е наранил.

Пени почука по-силно и подвижна:

— Сър? Добре ли сте?

Долепи ухо до вратата и чу трясък от падащи предмети и тихо стенание. Завъртя дръжката и установи, че е заключено.

Можеше да направи две неща: да се възползва от резервния ключ, който бе виждала приятелката му да пъха под изтривалката, или да си върви.

За момент избра второто. Направи три крачки, спря колебливо и се върна обратно. Извади ключа от скривалището и отключи.

— Сър? — извика отново и потръпна нервно. — Аз съм съседката ви. Сега ще вляза.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Пени се промъкна през входната врата на лейтенант командир Монтгомъри и тихо я притвори зад гърба си. Не стига, че в антрето беше тъмно като в рог, но и къщата беше много по-голяма от нейната и напълно непозната. Пусна ключа в джоба си при своя и тръгна предпазливо в тъмнината.

Бледата светлина, прокрадваща се откъм вътрешността на къщата, беше единственият ѝ ориентир. Когато минаваше покрай стълбището, нещо меко се отърка в краката ѝ я накара да изпищи.

— Феликс!

Останала без дъх, тя притисна ръка до биещото си до пръсване сърце.

Твърдият паркет под краката ѝ премина в стъпала, които водеха към всекидневна на по-ниско ниво. Осветяваше я слаба светлина, идваща, както се оказа, откъм кухнята. На близките плотове забеляза парчета от счупена чаша и капки кръв. Блъсна я остра миризма на уиски.

— Сър! — извика ужасена.

Нещо силно стисна десния ѝ глезен. От гърлото ѝ се изтръгна дрезгав вик, когато я дръпна и тя изгуби равновесие. Разпери ръце, за да забави падането, и се просна върху едро мъжко тяло, скрито в мрака.

Очевидно намеренията му не бяха просто да я събори. Сграбчи я и я претърколи на пода. В следващия момент Пени лежеше по корем, дясната ѝ буза бе притисната към килима, лявата ѝ ръка бе болезнено извита към гърба. Някаква тежест притискаше гръбнака ѝ. Краката ѝ бяха като парализирани.

— Кой си ти? — изръмжа мъжът в ухото ѝ, като сливаше думите.

Нещо топло и лепкаво капеше върху лицето ѝ.

— Лейтенант Пени Прайс, сър — обясни му задъхано. — Съседката ви.

Той кървеше отгоре ѝ, осъзна тя, усетила позната сладникава миризма.

— Пени. — Хватката му леко се разхлаби. — Медената паричка^[1] — подразни я с особена нотка в гласа. — Не знаех, че очите ти са сини.

Нямаше начин да види цвета на очите ѝ в тъмнината, значи ги бе забелязал предишния ден.

— Сър, струва ми се, че сте ранен. Аз съм медицинско лице и мога да ви помогна — започна тя сериозно.

— Порязах си ръката на стъкло — обясни той.

Внезапно се отпусна тежко и Пени се уплаши да не изгуби съзнание, защото тогава щеше да ѝ бъде много трудно да се измъкне изпод него.

— Сър! — извика остро.

Успя да привлече вниманието му.

— Ммм...

— Причинявате ми болка. Бихте ли се отместили, моля?

— Извинявайте.

Мъжът се надигна и тя се претърколи на една страна, после го улови за ръцете и с усилие му помогна да седне. Тъмни струи се стичаха по лицето му от дълбока рана над дясната вежда. Не я беше получил, докато бе събирал натрошените стъкла.

— Нека ви помогна — повтори Пени и продължи борбата да го изправи на крака. — Станете, сър, преди да сте изцапали целия килим.

За момент той се задържа прав, но веднага след това започна да се свлича отново, затова ѝ се наложи да го прихване под мишниците и поеме цялата му тежест.

— Къде е банята? — попита с желание да се отдалечи колкото може повече от разпилените стъкла.

— Отзад.

Оказа се, че отсреща в коридора наистина има врата.

— Е, добре, да вървим да ви почистим.

Като хем го влачеше, хем го носеше, Пени се отправи нататък. Беше ѝ невъзможно да не усети колко топло, едро и стройно е тялото му, отпуснато върху нея.

— Пазете очите си — предупреди го, когато отвори вратата и затърси ключа за осветлението.

Докато стреснато оглеждаше стаята, той смръщи лице от болка и тихо изстена.

Господи, бяха се озовали спалнята му.

Никога не беше виждала толкова огромно легло. Беше покрито с дебела черна завивка, която чудесно се вписваше в цялостния интериор, решен в черни и зелени геометрични мотиви. Мебелите бяха в скандинавски стил, с излъскани до блясък гладки повърхности.

Джо веднага се запрепъва към широкия, приканващ креват.

— О, не, не тук — препречи пътя му тя и го затегли натам, където предполагаше, че е банята.

Когато най-сетне успя да го вкара в нея и да светне лампите, забеляза, че лявата му ръка кърви обилно. Значи все пак беше събирал стъклата. Но дали, преди да си нарани веждата или след това?

Подпря го на страничното шкафче и с периферното си зрение забеляза тъмночервените тапети, мраморната мивка и красивите месингови кранчета.

— Сега ми позволете да погледна.

Наведе главата му над умивалника и протегна шия, за да огледа разреза над веждата. Оттам продължаваше бавно да се процежда тънка струйка. А през цялото време от пръстите на дясната му ръка кръвта капеше направо на облицования с плочки под.

— Първо ще се погрижим за ръката — реши тя и пусна водата.

— Какво се е случило? — запита учудено той, оглеждайки отражението си в огледалото. Докосна раната и веднага се намръщи от болка. — Оу!

— Помогнете ми малко, сър — нареди Пени рязко.

Пъхна ръката му под струята и отсипа от течния сапун, който намери върху рафта. Нямахше как да не забележи множеството мазоли и пресни белези. Възможно ли беше да е получил тези наранявания при автомобилна катастрофа? Но как? Като е помагал на някого да се измъкне от колата?

— Усещате ли стъкла в пръстите си?

— Не.

Тя сграбчи няколко салфетки и ги притисна към разрезите.

— Чувствам се глупаво — призна той.

После затвори очи и се олюля. Жената бързо го прихвана през кръста.

— Не падайте отново, сър. Искате ли да седнете?

— Да.

Пени му помогна да се настани върху седалката на тоалетната.

— Сега притискайте ръката, докато се погрижа за веждата ви.

Наситеният дъх на уиски би могъл да запали цяла кутия кибрит. Но странно, това не ѝ беше неприятно. Просто се почувства леко замаяна.

Намокри чиста кърпа и внимателно избърса кръвта от лицето му, докато той седеше в безмълвно вцепенение.

— Май ще се наложи да се направят няколко шева — изкоментира тя, като се стараеше да не обръща внимание на силното му обаяние. — Разрезът е доста дълбок.

— Никакви лекари — отсече Джо, достатъчно адекватен да заяви волята си.

Пени сви неодобрително устни, но се отказа да спори. Ако не се обработеше професионално, раната щеше да остави голям белег, но в сравнение с обгорената му буза кой щеше да го забележи?

— Предполагам, нямате домашна аптечка...

Млъкна по средата на изречението, защото той се стовари с цялата си тежест върху нея и зарови нос в остро деколте на халата ѝ.

Сърцето ѝ подскочи. Само в най-безумните си фантазии си бе представяла как съседът ѝ се притиска към гърдите ѝ. Улови лицето му с длани и го повдигна насила.

— Имате ли домашна аптечка? — повтори твърдо.

Дълбокият му зелен поглед се фокусира с усилие върху устните ѝ.

— Под мивката.

— Стойте неподвижно — нареди тя. — Не мърдайте. — После затърси с една ръка и успя да измъкне кутия с нарисуван червен кръст. Прегледа съдържанието ѝ и установи доволна, че е добре заредена. С ъгълчето на окото си забеляза, че морският тюлен оглежда тялото ѝ в безформения халат.

— Как влязохте тук? — попита той, сякаш внезапно изтрезнял.

— Да не говорим за това сега — делово предложи Пени. — Стойте мирно, за да ви превържа.

Докато нагласяше превръзката, тя успя да разгледа обгорялото място на бузата му.

— Как получихте това?

— Шрапнел — отвърна Джо, без да се замисли.

— Значи не е било автомобилна катастрофа? — продължи тя.

Знаеше, че това не ѝ влиза в работата. Но единственият начин да го утеши беше да разбере какво е преживял.

— Не — кратко отсече той и погледът му отново стана стъклен.

Пени усети, че в съзнанието му нахлуват мрачни спомени и се зачуди как би могла да ги прогони. Може би ако го накараше да ги сподели...

— Дайте да погледна пръстите ви — докато обработваше раните, се осмели да подхвърли: — Май сте имали доста тежък ден.

В зачервените му очи плуваха сълзи.

— Да.

— Къде ходихте тази сутрин? — продължаваше колкото може по-ведро тя.

Мълчанието продължи толкова дълго, че вече не очакваше отговор, когато той каза глухо:

— На погребение.

Дъхът ѝ спря от болката, изписана върху лицето му.

— Кой е починал? — попита го съчувствено.

— Един от хората ми.

— Съжалявам. Трябва да е било ужасно за вас.

Той преглътна с усилие. За неин ужас от очите му бликнаха сълзи, а той беше прекалено пиан, за да се срамува от тях. Съчувстваше му от цялото си сърце. Трябваше да се досети, че Могъщия Джо е човек, който би приел смъртта на един млад тюлен твърде лично.

— На колко години беше? — искаше да го окуражи да сподели болката си.

— Около... двайсет — отвърна той и продължи да хлипа.

— Още съвсем дете... — каза Пени и за свое учудване установи, че гали меката му, кестенява коса.

— Да.

В този момент мъжът стреснато осъзна, че лицето му е мокро, и с рязък жест изтри сълзите.

— По дяволите! — изруга смутен, че е проявил слабост пред нея.

— Защо не поспите малко? — предложи тя. — Може би сутринта ще се почувствате по-добре. Къде държите пижамата си? — попита, като оглеждаше изцапаната с кръв риза.

Въпросът ѝ като че ли го обърка.

— Кое?

— Пижамата ви — повтори Пени и погледна към закачалката на вратата на банята.

— Нямам пижама — отговори Джо и понечи да се надигне.

— О! Както и да е, не можете да спите с това.

Тя бързо започна да разкопчава копчетата. Потискаше трепета от възможността да се наслади на голите му рамене. Отдолу той носеше тениска без ръкави, която очертаваше мускулестото му тяло и го правеше да изглежда като супергерой или мъжа от мокрите сънища на всяка жена.

Пени напълни мивката със студена вода и нахисна в нея ризата и окървавената кърпа.

— Да ви оставя ли сам за малко?

— И за какво? — изгледа я накриво той.

— Няма значение — пламна тя. — Сега ще ви сложа да си легнете.

Помогна му да се изправи и като го придържаше здраво за лакътя, го поведе към огромното легло. Той бе потънал в мълчание. Очевидно се чувстваше неловко. Пени отметна завивката и го подкани:

— Хайде.

Той се подпря с една ръка на матрака, но тъй като все още му се виеше свят, залитна и се хвана за нея, за да запази равновесие.

В следващия момент тя се озова върху него за втори път тази нощ. Ала сега Джо не се бореше. Вместо това изстена от болка и силно впи пръсти в рамото ѝ.

— Добре ли сте? — попита го уплашено.

— Не мърдайте — помоли я и затвори унесено очи.

Пени остана неподвижна, стараейки се да не му причинява повече страдания, но нямаше как да не отбележи, че лежи просната върху силното мъжко тяло, все едно са любовници.

Хватката му се разхлаби и той въздъхна, сякаш спазъмът беше преминал.

— Лека нощ, сър — прошепна, като мислеше, че вече е заспал.

Той се извърна без предупреждение на една страна, придърпа я в прегръдките си, улови с една ръка лицето ѝ и сведе устни към нейните.

Тя не направи нищо, за да му попречи, и си открадна един миг на екстаз, в който да прецени дали копнежът ѝ по този мъж е оправдан. Настойчивостта му я остави почти без дъх. Джо пъкна език в устата ѝ и започна да я целува със страст, която би могла да отведе към едно-единствено нещо. Пени усети адреналинът ѝ да се покачва. Знаеше, че съвсем скоро ще трябва да го отблъсне.

Ала наситеният с уиски дъх я опияняваше. И нещата вървяха стремглаво напред, докато допирът на топлата му длан върху гърдите ѝ я върна към реалността.

— Лека нощ, сър — повтори и се отдръпна от него.

За нейно облекчение той не се опита да я спре. Тя скочи от леглото и се втурна към вратата. Угаси осветлението и безшумно излезе от стаята.

Джо не каза нито дума. Вероятно вече беше заспал.

Пени се запрепъва към всекидневната. Господи! Нищо чудно, че жените се тълпят пред вратата му! Този мъж притежаваше такива умения, че и самият дявол би могъл да му завиди. Много жалко, че *това* нямаше повече да се повтори. Беше сигурна, че дори не беше разбрал, че се е целувал с лейтенанта от съседната къща.

Докато прекосяваше тъмното помещение, Пени видя силуета на захвърлена на пода настолна лампа. Водена от любопитство да разбере какви поражения още бе нанесъл, включи осветлението и дъхът ѝ секна.

В стаята цареше хаос. Изглеждаше така, сякаш в нея бе избухнала бомба. Впечатлението се подсилваше от кървавите петна, размазани по целия под.

— О, не — измърмори тя.

До утре килимът щеше да бъде съвсем похабен... освен ако някой не го почистеше веднага.

Представи си реакцията на Джо на следващата сутрин, когато ще види последиците от действията си, и изстена. И без това бе съкрушен от смъртта на един от хората си. Не беше необходимо да се изправя и срещу това, още повече че със сигурност щеше да страда от тежък махмурлук. Значи не ѝ оставаше друг избор.

С тежка въздишка, Пени разкърши рамене и тръгна към кухнята, за да търси почистващ препарат.

* * *

Джо имаше чувството, че в очите му забиват игли. Показа се, че това е просто проврял се през щорите слънчев лъч. Той изстена и се обърна към стената. Но дори от това леко движение усети остра болка в главата и в стомаха му се надигна порив за повръщане.

О, Господи! Какво си беше причинил!

Поне беше на сигурно място, в собственото си легло, макар и облечен с дрехите или поне с част от тях.

Колко ли беше часът? Примигна и погледна часовника. Бяха му необходими няколко секунди, за да установи, че е вече следобед, а ако трябваше да бъде поточен — минаваше три. Мили боже! До кога беше стоял снощи? Опита се да си припомни, но съзнанието му беше съвсем празно.

Внимателно, за да не движи излишно пулсиращата си глава, стана от леглото и тръгна към тоалетната. Навсякъде по пода имаше кървави петна. Ризата му киснеше в обагрена в червено вода.

С изумление огледа превръзките на дясната си ръка. Загледа се в огледалото и откри, че има и трета, над веждата. Наведе се напред, за да разгледа по-добре отражението си. По дяволите, добре се беше наредил.

Тогава през съзнанието му премина бегъл спомен, който повлече след себе си още един и още един, докато в паметта му се оформи неприятна картина. Той изруга яростно.

Лейтенантът от съседната къща. Снощи тя беше тук. Проми раните на ръцете и над окото му и през цялото време му говори със спокоен, уверен тон. И беше задавала въпроси. Много въпроси. Притисна с длан челото си и отчаяно се опита да си спомни. Какво бе успяла да изтръгне от него?

По дяволите, последното, от което имаше нужда, бе някой да открие кой е всъщност. Пресата вече душеше наоколо и изгаряше от желание да публикува историята му. Истинските морски тюлени

умееха да пазят тайните си. Ами ако жената просто жадуваше за малко слава и лесни пари? Какво би ѝ попречило да го изложи?

Обзет от паника при тази мисъл, Джо наплиска лицето си със студена вода, после си изми зъбите и потърси в шкафчето лекарство против болката.

Едва потискаше негодуванието си. Достатъчно му беше съмнението, че с решението си да заеме мястото на Харли бе причинил смъртта на деветнайсет души. Господи, нямаше нужда пресата да му задава въпроса дали се чувства виновен. Затръшна вратата на шкафчето с повече сила, отколкото беше необходимо.

Очевидно трябваше да се изправи лице в лице със своя ангел спасител и да установи какво бе успяла да научи.

Беше прекосил всекидневната до половината, когато го поразил ново откритие — килимът под краката му беше мокър. Някой го беше прал. Из цялата стая се носеше миризмата на почистващия препарат.

Погледът му бързо се стрелна към кухнята. Сигурен беше, че не я е оставил в този вид, с излъскани до блясък повърхности.

Снощи тя беше шетала из дома му, сякаш му е съпруга или нещо подобно. Бе имал намерение първо да закуси или по-точно казано да обядва, ала гневът му напираше неудържимо и бе немислимо да сложи и хапка в устата си.

Искаше обяснения, и то веднага.

* * *

Пени се поспря на стълбите на верандата, за да се порадва на плашилото в човешки ръст, което току-що бе измайсторила. По някакъв весел и тържествен начин то напомняше, че празникът Все Светии е само след седмица. Единственото, което ѝ трябваше още, бяха кратунки и няколко тикви, които да добави като украса към растящите до всяко стъпало хризантеми.

— Трябва да поговорим.

С лек вик от уплаха, тя се извърна и видя съседа си, застанал само на няколко крачки от нея. Мили боже, откъде се беше появил? Притисна с ръка сърцето си и си даде сметка, че пулсът ѝ няма да се нормализира в присъствието на този мъж. Съвсем трезвен и на дневна

светлина, той изглеждаше десетократно по-опасен, по-силен и... Господ да ѝ е на помощ... по-привлекателен от всякога.

Споменът за целувката му я стопли като слънчев лъч.

— Разбира се — каза с пресилена усмивка. Измъчваха я множество въпроси, най-вече каква част от случилото се миналата нощ си спомня и какво точно бе дошъл да обсъжда с нея. — Защо не влезете?

Джо беше забелязал съседите, излезли да се порадват на приятния съботен ден, затова прие поканата с леко кимване.

Тя го поведе през антрето направо към кухнята.

— Да ви предложи чаша сайдер? — предложи с надеждата да даде приятелски тон на разговора.

— Не съм дошъл на гости — отвърна той и скръсти ръце пред гърдите си.

Пени си пое дълбоко дъх и се обърна към него. Той стоеше разкрячен, една глава по-висок от нея, с изкривено от гняв лице, между очите му се образуваше дълбока бръчка. Единственото, което ѝ оставаше, беше да прикрие обзелия я страх.

— Е, добре. С какво мога да ви бъда полезна?

— Снощи нахълтахте в дома ми — обвини я тихо и цялото му тяло се напрегна. — Как влязохте?

— Знам къде държите резервния ключ. — Беше го върнала на мястото му, преди да се прибере. — От шума, който се чуваше зад вратата, бях сигурна, че сте ранен, сър. Извинявам се, че се намесих без разрешение.

Тъй като той очевидно нямаше намерение да се държи като добър съсед, тя се върна към характерния военен стил.

При тази преднамерена официалност Джо присви очи.

— А не ви ли мина през ума, че може би бих предпочел да бъда сам?

Тя се замисли върху тази възможност.

— С цялото ми уважение, сър, вие не бяхте в състояние да прецените какво предпочитате.

Ярост проблесна в дълбокия му зелен поглед.

— В какво състояние се намирам в собствения си дом, не е ваша работа, лейтенант — изръмжа той, обръщайки се към нея с офицерския ѝ чин.

— Тъй вярно, сър — отвърна тя, като потисна страха си. — Но физическото ви здраве е моя работа точно толкова, колкото и на всяко друго медицинско лице в армията — опита се тя да придаде на инцидента по-общ характер.

Джо я огледа преценяващо от горе до долу.

— Ако споменете за случилото се снощи пред някого — закани се той, като изричаше отчетливо всяка дума, — ще се сбогувате с кариерата си. Ясно ли е?

Объркана, Пени започна да търси причината за тази заплаха. От какво, за бога, се страхуваше той? Че ще го обвини в неприлично поведение? Дали си спомняше, че я беше целунал?

— Напълно ясно, сър. — Загледа се в лицето му с надеждата да открие отговора. После, изпълнена с възмущение, прибави, че изобщо бе могъл да допусне подобно нещо за нея: — Може би следващия път няма да бъдете толкова шумен, за да не ми дадете основание да се меся в личния ви живот.

Лека руменина плъзна по страните му и младата жена се почувства по-добре.

— Не знам каква игра играете — опита се той да прикрие смущението си, — но си губите времето.

— Не играя никаква игра — сопна се тя, като умишлено пропусна почтителното „сър“.

Думите ѝ го накараха да се поколебае. Беше очевидно, че се опитва да я разбере.

— Почистили сте килима ми — продължи все така обвинително.

— Признавам.

— Защо?

Наистина ли искаше да му отговори честно?

— Защото реших, че вече сте преживели достатъчно.

Изведнъж изражението му стана свирепо. Направи няколко крачки към нея, а тя уплашено заотстъпва назад.

— Оставете ме на мира! — процеди през зъби. — Нямам нужда някаква любопитна съседка да се рови в живота ми!

Пени беше толкова засегната от израза „да се рови“, че не можа да съобрази какво да каже. През лицето му мина сянка на неувереност, преди да се извърне рязко и да тръгне към вратата, която тихо хлопни след него.

Бяха изминали едва пет секунди, преди тропот от тичащи крака да наруши тишината.

— Боже мой! — Офелия се втурна като фурия в кухнята и сграбчи ръката на сестра си: — Това твоят морски тюлен ли беше? За кого се мисли, че ти говори по този начин?

Пени се отърси от вцепенението си и мигом бе обзета от ужас при мисълта, че Лия е чула всяка дума от разговора ѝ с командир Монтгомъри.

— Не се тревожи за това — каза твърдо. — Той не ме заплашваше. Просто бранеше територията си.

— Как така не те заплашваше? — извика Лия. — Нали чух какво ти наговори. Заяви, че ще съсипе кариерата ти. И за какво? Само защото си превързала раните му и си почистила килима.

— Казах да го забравиш — отчетливо заяви Пени, на която сутринта ѝ се бе наложило да обясни на сестра си защо се събужда чак към десет часа. — Той е преживял достатъчно, ясно? И наистина не искаше да ме заплашва. Ако ме познаваше по-добре, изобщо нямаше да се притеснява.

— О, я стига! — Офелия сложи ръце на стегнатия си в тесни дънки ханш. — Това не извинява поведението му! Нали той се е натряскал до козирката снощи!

— Това също трябва да забравиш — предупреди я сестра ѝ.

— Какво?

— Такива истории могат да съсипят кариерата на всеки мъж. Джо е дълбоко ранен. Прояви малко съчувствие и зарежи останалото. Става ли?

Лия я гледаше със същото недоверие, с каквото и командирът преди малко.

— Не мога да повярвам, че ще оставиш нещата просто така — удиви се тя.

— Но точно това ще направя — спокойно заяви Пени. — Човекът тъгува.

Младата жена предположи, че той вероятно е присъствал на смъртта на онзи младеж и сигурно дори се е опитал да го спаси. Бе споменал, че е ранен от шрапнел, което предполагаше експлозия.

Внезапно Офелия разтвори широко очи.

— Ти си луда по него! — възкликна тя. — Това трябва да е, иначе нямаше да му позволиш да ти говори така.

Пени се опита да скрие истината, но просто не умееше да лъже.

— Възхищавам се на предаността, с която служи на родината — обясни неубедително. — А сега ме остави на мира. Не искам да говоря повече за това.

Аметистовите очи на сестра ѝ я наблюдаваха замислено.

— Добре — каза нехайно.

Не това беше успокоението, от което по-голямата имаше нужда.

— Говоря сериозно, мила. Ако някога го срещнеш, дори не го поглеждай.

— Както кажеш — разпери примирено ръце Офелия.

С въздишка на недоверие, Пени мина покрай нея и взе чантата си.

— Отивам до пазара да купя няколко тикви — съобщи, очаквайки сестра ѝ да я придружи. В последно време по-малката бе придобила навика да я следва навсякъде като сянка. — Идваш ли?

— Не, не искам да изпусна шоуто на Опра.

Пени само изсумтя презрително и тръгна към вратата.

— Защо по-добре не се заемеш с журналистическото си представяне?

— Ще си помисля по въпроса.

Това всъщност бе единственото, което предприемаше във връзка с дипломата си по журналистика.

— Ще се прибера след около час — подхвърли Пени.

Щом вратата хлопна зад гърба ѝ, тя, както обикновено, огледа улицата, за да се увери, че Ерик не дебне наоколо.

Според специален агент Хана Линдстром ФБР преглеждаше наново резултатите от първоначалното разследване. Момичетата им бяха изпратили по факса копие от смъртния акт на баща си, в който се споменаваше за автомобилен инцидент вследствие на излизане от пътя. Ако успееш да докажат, че Дани Прайс е бил убит, Ерик щеше да бъде арестуван и зловещите телефонни обаждания щяха да престанат. Колкото по-скоро, толкова по-добре, мислено отбеляза Пени, докато се настаняваше в малката синя тойота. Преди да поеме по алеята, хвърли скришом поглед към къщата на съседа си.

Щорите на всички прозорци бяха спуснати. Това беше неговият начин да се скрие в бърлогата си и да се откъсне от целия свят.

Каква тайна пазеше?, не спираше да се пита тя. И не можеше да прогони от съзнанието си този въпрос, точно както не можеше да си забрани да мисли за Джо Монтгомъри.

---

[1] Penny — монета, равна на 1/100 от лирата. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Лия изчака колата на сестра ѝ да излезе по алеята, преди да изскочи от къщи и да се спусне по моравата към входната врата на съседа. Без да се обезкуражи ни най-малко от плътно спуснатите щори, потропа силно по масивната дъбова врата, дръпна пуловера си над златната верижка, опасваща кръста ѝ и зачака.

Този Монтгомъри може и да не знаеше още, но беше първият мъж, към когото Пени проявяваше някакъв интерес, откакто годеникът ѝ Брад я бе зарязал. И тъй като основната причина за раздялата им беше времето, което сестра ѝ бе отделяла за възстановяването ѝ, Лия смяташе, че е неин дълг да просветли морския тюлен по въпроса.

Отне му цяла вечност да ѝ отвори. Когато той се появи на прага, Офелия потръпна от враждебния поглед, с който я посрещна.

— Аз съм сестрата на Пени — представи се тя. Практиката във факултета по журналистика ѝ помагаше да говори ясно и твърдо. — И съм тук, за да ви разясня някои неща.

Той повдигна леко превързаната си вежда.

— Първо, Пени е най-всеотдайното, най-трудолюбивото и възпитано същество, което сте имали късмета да срещнете в целия си живот — поде Лия.

Очите му се присвиха гневно, но тя тепърва се разгорещаваше.

— А това, че си позволихте да ѝ говорите по този начин, след като часове наред е чистила килима ви посред нощ, ви прави най-егоистичния и самодоволен негодник, с когото някога съм се сблъсквала. Ако знаехте какво направи за мен след смъртта на баща ни, щяхте да лижете праха от обувките ѝ.

Скептичното му изражение изобщо не можеше да я накара да се откаже.

— Да не сте посмели да ѝ кажете и дума повече, освен ако не искате да ѝ се извините. Кой според вас чистеше листата от двора и хранеше котката ви, докато ви нямаше, за бога? Крайно време е да се осъзнаете и да се върнете към реалността!

При тези думи Лия се извърна рязко, вирна брадичка и закри решително към къщата на сестра си.

До изострения ѝ слух достигнаха единствените думи, които той произнесе:

— Дявол да го вземе!

Тя изгаряше от желание да погледне назад, ала се опасяваше, че триумфалната ѝ усмивка ще го предизвика. Джо изглеждаше доста непредсказуем, особено към края на тирадата ѝ, а никак не ѝ се искаше да го подтикне към насилие само за да му отвори очите за добродетелите на Пени.

* * *

Леко замаян, Джо затръшна вратата пред нахлуващия студен въздух. За момент остана неподвижно в антрето, ужасен от мисълта, че и трети човек знае за словесния сблъсък между него и Флорънс Найтингейл^[1]. Неприятно му бе да открие, че момичето е чуло всяка дума от грубостите, които беше наговорил.

Внезапно горчивият упрек се върна в паметта му. *Ако знаехте какво направи за мен след смъртта на баща ни, щяхте да лижете праха от обувките ѝ. Кой според вас чистеше листата от двора и хранеше котката ви, докато ви нямаше, за бога!*

Е, добре, лейтенант Пени Прайс бе чистила листата от двора и бе хранила Феликс, докато бе отсъствал от къщи. Много добре. Очевидно, освен че беше любопитна, обичаше да помага. Приветстваше всеотдайността ѝ, но не я бе молил да му прави услуги.

Той се върна куцайки в стаята с огромния телевизор — неговата светая светих. Провери резултата на мача, който гледаше, за да види какво е изпуснал, и като се убеди, че отборът му печели, с болезнен стон се отпусна на ръба на кожения диван.

Погледът му бавно се плъзна към килима. Ако Пени Прайс не го бе почистила предишната нощ, сега навсякъде щяха да щъкат професионални чистачи.

С въздишка на досада посегна към кутията с бира.

— Значи това ме правело най-егоистичния и самодоволен негодник, а? — обърна се към котарака и отпи голяма глътка.

Феликс бе приседнал унило на задните си крака и Джо се сети, че не го беше нахранил. Изправи се отново със стон.

Добре де, може би беше малко вгълбен в себе си и това му пречеше да забележи усилията на съседката си. Честно казано, никога не бе мислил за нея и единственото, което знаеше, бе, че служи в армията също като него.

Не беше жена по негов вкус. Имаше стройно, но с нищо незапомнящо се тяло, носеше косата си съвсем обикновено и рядко се гримираше.

Той изпразни консервата в паничката на Феликс и се изправи бавно. Е, лицето ѝ беше приятно, но нищо повече. Всъщност единствено сините ѝ очи биха могли да се нарекат красиви.

И сякаш виждаха в него, от което се чувстваше крайно неловко.

Точно така го беше гледала и миналата нощ, когато бе седял безпомощно на седалката на тоалетната. Дъхът му секна, когато си припомни част от разговора им.

Къде ходихте тази сутрин?

На погребение.

Кой е починал?

Един от хората ми.

Съжалявам. Трябва да е било ужасно за вас.

Дявол да го вземе. Винаги се бе гордял, че може да пази служебните тайни като истински морски тюлен. Дори Светата инквизиция не би била в състояние да го накара да каже и най-дребния детайл от която и да било мисия. Ала само с няколко кратки въпроса Пени Прайс го бе накарала да ѝ разкрие и майчиното си мляко.

Освен това бе плакал пред нея!

С рязко движение запрати празната кутия от бира в кошчето. Колко уничително!

Постепенно си припомняше предишната нощ и с ужас видя в съзнанието си как тя лежи върху него в полумрака с искрящи като аквамарини очи. Все още усещаше вкуса на устните ѝ върху своите. Ароматът им беше толкова сладък, толкова познат.

— О, не! — изстена Джо и при мисълта, че може би е спал с нея, всеки косъм по тялото му настръхна.

Не беше възможно!

Не беше възможно...

Или пък беше?

Прекара нервно пръсти през косата си. Не дай си боже да го обвини в сексуален тормоз... Нима това нямаше да бъде поредният пирон в ковчега на кариерата му?

Изправи се бързо и отиде в спалнята. Със замах отвори вратата, приближи се до огромното легло и затърси улики за онова, което може би се е случило снощи.

Кремавите чаршафи изглеждаха съвсем чисти, почти неизползвани. Въпреки това ги събра и ги отнесе в пералнята. Докато машината бръмчеше и се въртеше, Джо си взе освежителен душ и се обръсна.

Какво иска от мен?, замисли се за кой ли път и едва не се поряза с бръснача.

По принцип той обичаше жените. Те бяха забавни, тайнствени и притежаваха сексапил, който го докарваше до лудост. Но от опит знаеше, че могат да бъдат амбициозни, коварни и пресметливи. Искаха го заради онова, което можеше да им даде. Някои от тях преследваха парите му. Други бяха привлечени от славата му на уважаван офицер. А имаше и такива, които се навъртаха около него само за да използват дома му, когато замине на поредната мисия. Доколкото можеше да прецени, Пени Прайс не беше по-различна.

Нямаше да е зле да я наблюдава, реши той. Ако се окажеше толкова безкористна, колкото твърдеше по-малката ѝ сестра, щеше да ѝ се извини. Но от друга страна, ако се окажеше трън в петата му, скоро щеше да съжалява. Защото повече от всичко на света той пазеше личното си пространство.

* * *

Вини Делносентис почука на вратата на апартамент в спретнат, но доста стар квартал само на две пресечки от брега на океана. Едно надникване през прозореца му разкри пищна и доста екстравагантна обстановка. Изглеждаше точно като мястото, където би могла да живее красавицата с огненочервената коса, която се бе натресла в задницата на колата му.

— Мога ли да ви помогна? — разнесе се глас от другия край на коридора.

Жена на средна възраст се взираше в него. Беше облечена в домашен халат, с розови чехли и ролки на главата.

— Да, госпожо. Търся Офелия Прайс, младата дама, която живее тук. — Бе дал регистрационния номер на колата ѝ на свой приятел, който работеше в Пътна полиция, и бе получил от него името и адреса ѝ. — Знаете ли кога ще се прибере? — попита почтително.

Непознатата веднага забеляза военната му униформа.

— А, няма да си дойде. Изнесе се миналата седмица — отвърна тя с подчертан немски акцент.

— Но мебелите ѝ са все още вътре — разумно отбеляза той.

— Даде под наем апартамента на няк'ви нейни приятели — обясни германката и се загърна в халата по-плътно.

— Може би знаете къде е отишла? — попита Вини, приемайки с недоверие разказа на жената. Вероятно се опитваше да прикрие Офелия.

— Още колко души ще дойдат тук да ми задават този въпрос? — изви очи към тавана тя.

Думите ѝ не се харесаха на младежа.

— Тя не ще няк'ви си непознати мъже да я преследват — настоя съседката и повдигна закръглените си рамене.

— Аз не съм непознат, госпожо. Неин приятел съм. Искан да ѝ върна този пръстен. — Той бръкна в джоба си, извади бижутото и ѝ го показа.

Германката очевидно го позна.

— Е, ти не изглеждаш като онзи негодник — омекна тя. После посочи униформата му и попита: — С к'во се занимаваш?

— Морски тюлен съм — освен това беше и студент в местния колеж и това беше първата му свободна вечер за седмицата.

— Айде бе! И моят син служи в армията — изражението ѝ се посмекчи. — Офелия отиде у сестра си — съобщи тя неочаквано.

У сестра си! Сърцето на Вини се сви.

— А къде живее тя? — каза той и си помисли: „Дано да е наблизно!“

— Един момент — каза жената и изчезна в апартамента си.

Младият мъж чакаше нетърпеливо. Мисълта за червенокосата красавица го бе преследвала през цялата седмица. Острият език и дръзкото ѝ държане му се бяха сторили изключително привлекателни. И тя съвсем скоро щеше да разбере, че морските тюлени са упорити момчета, които не обичат да им връзват тенекия.

— Препращам пощата ѝ там — германката отново се появи на вратата и му подаде лист хартия.

Вини погледна надраскания адрес и едва не нададе боен вик. После възнагради жената с най-очарователната си скаутска усмивка. Естествено, че никога не е бил скаут.

— Благодаря ви, госпожо — каза той и пъкна листа в джоба си. Преди да си тръгне, подхвърли: — Тя ще ви бъде много благодарна.

— Надявам се. Вие не сте като другия.

Младежът се обърна бавно.

— А какъв беше той?

— Ами, доста по-възрастен и... неприятен.

Той кимна. Още при първата си среща с младата жена се бе досетил, че тя се страхува от нещо.

— Приятен ден, госпожо — подхвърли през рамо.

Чудеше се само как красивата Офелия приема изненадите.

— Физиотерапевтът ще дойде всеки момент — усмихнато съобщи редовият офицер, който премери кръвното на Джо и го остави да се преоблече.

След като нахлузи нощницата, Джо се излегна на високата маса, стенойки от болката, която му причиняваше дори едно такова незначително движение. В стаята беше студено, а дрехата едва стигаше до средата на бедрата му. Усещаше течението в гърба си точно там, където прекалено късите ѝ връзки едва се завързаха.

Не бе искал да търси медицинска помощ, но все по-честите спазми го бяха принудили да се консултира с лекар, който го бе насочил към военния терапевтичен център с обяснението, че долните му гръбначни прешлени са травмирани. Предписа му физиотерапия.

Джо не знаеше какво го очаква в бъдеще в професионален план, но ако искаше да продължи да служи като морски тюлен — което

изобщо не можеше да бъде поставяно под въпрос — трябваше да се възстанови напълно.

Зад затворената врата се чува леки стъпки. Представи си как терапевтката, лейтенант Спаркс, влиза и взема медицинския му картон. Жената почука и след миг се появи в стаята. Само добре овладяното умение да контролира мускулите на лицето си помогна на командира да прикрие неприятното чувство, когато пред него застана съседката му.

— Командир лейтенант — поздрави го тя, възползвайки се от привилегията да прочете ранга и името му от картоната, и поясни: — Лейтенант Спаркс роди преждевременно и се налага да я заместя.

Тонът ѝ беше толкова безразличен, толкова професионален, че Джо се обърка.

— Бих предпочел друг физиотерапевт.

Жената леко изкриви устни и отговори хладно:

— Докато колегата ми се върне, ще работя само аз. Ако искате да почакате три месеца... — Тя сви рамене, за да покаже, че всичко зависи единствено от него.

Джо се замисли. Би могъл да отиде в обикновена болница и да плати от джоба си или да се примири и да се отнася към нея с пълно безразличие.

Огледа критично униформата ѝ. Беше облечена в обичайните ежедневни служебни дрехи: светлокафява риза и пола. Косата ѝ беше стегната в кок. Като се изключат устните и невероятните ѝ очи, беше напълно безлична. Тогава какво го притесняваше толкова?

— Ще остана — измърмори той.

— Тогава да поговорим за гърба ви — започна делово Пени и се намръщи, четейки написаното в картоната.

— Травматично увреждане на долните прешлени. Как сте го получили?

— При падане — призна Джо.

Тя остави папката и се приближи до масата. Настани се на високия стол, развърза връзките и постави хладна ръка върху кожата му.

— Преди колко време се случи това?

Допирът ѝ го накара да подскочи.

— Не знам. Отдавна.

— Не си спомняте?

Мъжът събра цялото си достойнство и отвърна кратко:

— Не.

Пени притисна с палец един мускул и усети как тялото му се стегна.

— Трябва да отбележа, че са ви поставили доста точна диагноза. Сега ще ви обясня какво ще правим — каза и скочи от мястото си. — Първо, ще сложим мокри компреси върху засегнатите места за около двадесетина минути. След това ще продължим с ултразвуково лечение и ще завършим с петнайсетминутен масаж за стимулиране на кръвообращението.

Наистина ли щеше да го масажира? Устата му пресъхна. Ударите на сърцето му се ускориха.

— Възползвахте ли се от предписаното ви в Афганистан лечение? — делово попита тя.

— Не.

— Много добре — със съчувствие го погледна Пени. — Защото не би трябвало да го смесвате с алкохол.

Лицето му пламна от унижение. Той сведе очи към наранените си ръце, сви ги в юмруци и бавно ги отпусна.

— Ще ви изпратя санитаря, за да се погрижи за компресите. Ще се видим след около двадесетина минути — заяви лейтенант Прайс и решително се насочи към изхода.

Вратата леко хлопна след нея.

Смръщен, Джо прокълна късмета си. От всички физиотерапевти във военния център трябваше да попадне точно на съседката си...

Санитарят се втурна в стаята, нарамил цял куп вдигащи пара компреси, и го помоли любезно:

— Сър, бихте ли легнали по корем?

Накрая се озова съвсем сам, затрупан под камара затоплящи гърба му марли, от което веднага му се приспа. Влизането на Пени го отърси от дрямката. Тя веднага разголи гърба му и без да продума, придърпа ултразвуковия апарат по-близо до високата маса. За негов ужас смъкна ластика на боксерките му до средата на таза и намаза гърба му с разхлаждащ гел.

Очевидно го унижаваше умишлено.

Машината забръмча и заизлъчва оздравителни ултра вълни към схванатите му мускули. Жената продължаваше да мълчи, докато го масажираше с кръгообразни движения. Джо си припомни заплахите, които ѝ бе отправил, и веднага изпита угризения на съвестта. Може би бе постъпила съвсем правилно, защото бе в природата ѝ да помага. В такъв случай очевидно беше попрекалил. Но все пак първо трябваше да се увери.

— Лейтенант — обади се той и тя веднага прекрати масажа.

— Да, сър?

— Какво ви разказах миналата нощ?

Наистина беше важно да знае.

Бавните въртеливи движения се подновиха.

— Ами... че сте ранен от шрапнел — съчувствено отвърна тя. — Един от хората ви е загинал, вероятно при същия инцидент. Първоначално реших, че става въпрос за автомобилна катастрофа, но след като споменахте за падането, което не си спомняте, ясно реших, че може би е взривен хеликоптер.

Очакваше от него да потвърди или да отрече догадките ѝ.

Ала той не направи нищо подобно. Размишленията ѝ се оказаха изключително проникателни. Трябваше да действа предпазливо или съседката му щеше да стигне до истината, ако вече не го бе направила.

— Работата ми е строго поверителна — заяви Джо.

Смяташе, че с това е сложил край на разговора, но жената продължи:

— В единствения подобен инцидент, за който съм чувала в последно време, няма нито един оцелял. Хеликоптерът е бил взривен, докато се е опитвал да спаси четирима морски тюлени. Трима от тях са загинали, а четвъртият е в неизвестност.

Той се опита да остане спокоен, но всеки мускул в тялото му се стегна.

— Познавали сте тези мъже — продължаваше тя все така съчувствено.

Джо замълча. За негово облекчение, Пени не настоя за отговор.

Вместо това изключи машината, повдигна стола още малко, попи излишния гел от гърба му и започна да го масажира с хладни и опитни ръце.

Колкото и да не му се искаше да признае, допирът ѝ му доставяше удоволствие. Натискът върху схванатите му мускули беше изключително деликатен.

О, Господи. Щеше да се примири дори с любопитните ѝ въпроси, ако продължеше вечно да го разтрива така. *О, да, чудесно. Ахх!*

Докосването ѝ обаче събуждаше у него спомени, които би искал да изхвърли от паметта си завинаги.

Спомни си как изхвърча назад, после пада бавно на земята, докато хеликоптерът се издигна като огнено кълбо във въздуха. Трупът на един от хората му се стовари близо до него — без ръце, без крака, само с отпусната безжизнена глава.

Джо изруга тихо, обзет от отчаяно желание да се отърве от това видение, като го зарови дълбоко в подсъзнанието си.

Ала Пени го бе върнала отново. И то точно тук, в тази стая.

Не знаеше дали изпита разочарование, или облекчение, когато накрая изтри гърба му със сухи салфетки.

— Как се чувствате? — попита тя, изсипвайки върху настръхналата му кожа пудра, която втри с бързи леки движения.

Той потръпна чувствено.

— Добре — призна откровено. — Отпуснат.

— Радвам се. Трябва да слагате влажни компреси всяка вечер, докато гледате телевизия и когато си лягате.

Джо се извърна тежко, за да вдигне ластика на боксерките си.

— Имате ли нужда от помощ?

— Не, ще се справя.

Най-малко от всичко му се искаше да се унижи, като изложи на показ възбудата си. Не беше негова вината, че допирът на женски ръце му действа винаги по този начин.

Използвайки нощницата като прикритие, успя да се обърне и да спусне крака от едната страна на масата. *Никаква болка*, помисли си с удивление. Наистина бе успяла да сътвори чудо.

— Уоу! — измърмори, признавайки мислено таланта ѝ.

— Бих искала да ви видя отново в четвъртък — заяви тя. — Ще продължим със същото лечение.

Вече нямаше търпение да дойде следващата им среща. Може би дотогава щеше да събере сили да я погледне право в очите, без да се чувства като неудачник.

— Запишете се на рецепцията, преди да си тръгнете — продължи Пени делово.

Полата ѝ прошумоля и лекото потропване на токчетата ѝ изчезна към вратата.

Джо въздъхна виновно. Може би по-малката сестра беше права. Пенелопе Прайс нямаше вид на жена, която има намерение да го компрометира. Тя бе изключително почитена. Като си спомни магията, която пръстите ѝ бяха сътворили с тялото му, си помисли, че е късметлия да я има не само като съседка, но и като физиотерапевт.

* * *

Пени затръшна вратата на кабинета си и тежко се отпусна върху стола зад бюрото. Повдигна ръце към носа си и с наслада вдъхна миризмата на чисто мъжко тяло, запазила се върху тях. Те бяха съхранили усещането за топлата му гладка кожа. Силните му стегнати мускули бяха необятно поле за нейните професионални способности. Би могла да го масажира цяла вечност, наслаждавайки се на загорелите му стройни бедра.

С тежка въздишка пропъди непристойните мисли от съзнанието си. Увлечението ѝ по Джо беше безнадеждно. Той недвусмислено ѝ бе показал, че предпочита да я държи далеч от себе си. И все пак днешният сеанс само бе усилил интереса ѝ. С него ставаше нещо, до което не можеше да се докосне...

Тя замислено потупа брадичката си.

Джо категорично отказваше да говори за инцидента, при който е пострадал. При споменаването на пълния с войници взривен хеликоптер цялото му тяло се бе стегнало, сякаш е присъствал на катастрофата. Но едва ли бе възможно. Той беше висш офицер.

И все пак *един* тюлен *бе оцелял* при това фиаско. Бил е преследван дни наред от бунтовниците талибани, а по-късно е открит и спасен. Но едва ли би могло да е Джо.

Или все пак би могло...

Пени с интерес се обърна към компютъра си. Придвижи стола напред и намери в интернет статии за ужасяващата история. Докато преглеждаше бегло написаното, прочете: „Официалното изявление на

военните гласи, че оцелелият е бил изхвърлен от ударната вълна на избухнал вражески снаряд, докато е водел престрелка с бунтовниците, след което се е търкалял дълго по планинския склон“.

Ушите ѝ забучаха. С всяка следваща дума увереността ѝ се увеличаваше. *Единственият оцелял беше Джо*. Всичко изнесено във вестника съвпаднаше: внезапното му завръщане у дома, физическото му състояние, нежеланието му да говори за случилото се.

— Боже господи — задъха се тя, най-сетне осъзнала защо така разпалено бе бранил територията си. Последното, от което би имал нужда в момента, бе публичност.

— О, Джо!

Пени се отпусна уморено на стола, представяйки си ада, през който бе преминал, и терзанията, които го измъчват в момента.

Желанието да го утеши беше непреодолимо. Но и обречено. Не искаше да се причисли към списъка на жените, с които бе имал връзка и които бе изоставил, нито пък щеше да се пребори с нежеланието му да я допусне близо до себе си. Единственото, което ѝ оставаше, беше да му донесе физическо облекчение. Можеше да му помогне да възстанови тялото си. Но кой щеше да излекува наранената му душа?

---

[1] Флорънс Найтингейл е англичанка, смятана за основоположник на съвременната професия на медицинската сестра. — Б.р. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

— Вие трябва да сте Монти.

Джо вдигна стреснато поглед от списанието, което разглеждаше, за да убие времето в чакалнята на медицинския център. Веднага бе забелязал възрастния мъж с бастун и трепереци ръце, който наблюдаваше всяко негово движение. Но бе предположил, че старецът е или изкуфял, или потънал в мислите си. И през ум не му бе минало, че се опитва да го разпознае.

— Да, сър. — Отмести списанието настрана. *Познаваме ли се отнякъде?*, запита се мислено.

— Аз съм адмирал Джейкъбс — представи се непознатият.

Беше облечен в цивилни дрехи, на върха на яйцевидната му глава сребрееха няколко редки кичура коса. Адмирал. Джо веднага скочи на крака.

— Приятно ми е да се запозная с вас, сър — стегнато отдаде чест, на което другият отвърна неохотно.

— Свободно, командир — изсумтя той. — Тук съм в качеството на цивилно лице.

— Бихте ли искали да седнете, сър? — предложи му мястото си младият офицер, въпреки че всички столове наоколо бяха свободни.

— О, не. Когато седя, не се чувствам свободен. Връщат се неприятни спомени от Виетнам.

— Били сте военнопленник, сър?

— Дааа, бях. Прекарах сто и три дни в лагер наред джунглата на Южен Виетнам с потрошени колене. Врагът свали парашута ми.

— Много съжалявам да го чуя, сър — каза Джо, като продължаваше да стои прав. — Ако ми позволите да попитам, как ме познахте?

В продължение на няколко секунди адмирал Джейкъбс мълчаливо се взираше в него с бледосините си очи.

— Направих някои проучвания, синко — отвърна накрая. — Когато умират мои момчета, го приемам лично.

Джо преглътна с пресъхнало гърло. Чувстваше се неловко, че този човек го познава, макар самият той никога да не бе чувал за него.

Старецът присви очи.

— Питал ли си се някога дали има виновен за ада, през който си преминал?

Младият мъж леко се олюля.

— Да, сър — призна и за първи път осъзна, че всъщност обвинява единствено себе си. Ако бе оставил Хърли да си свърши работата или бе отложил мисията с няколко дни, последиците нямаше да бъдат толкова тежки.

— Къде е бил хеликоптерът, когато най-отчаяно си се нуждаел от него? — с дрезгав глас продължи адмиралът. — И кой разумен военен би изпратил такава тежка машина в обстрелвана от бунтовниците зона? — Върху набръчканото му чело нервно запулсира вена. — Това е все едно да седиш наред бойното поле, да размахваш ръце и да крещиш: „Ето ме! Тук съм! Застреляйте ме!“ — От единия ъгъл на гневно изкривената уста запряска слюнка.

Вероятността друг да носи вината накара Джо да изпита едновременно удивление и облекчение.

— Моят син беше в Трето десантно експедиционно обединение — неочаквано каза възрастният мъж.

На Джо му трябваша само няколко секунди да си припомни, че всички от тази група бяха загинали от приятелски огън в самото начало на войната.

— Инцидентът край Насирия — отбеляза той. — Много съжалявам за загубата ви, сър.

Адмиралът кимна с насълзени очи и извърна лице. Санитарят подаде глава иззад вратата, за да повика следващия пациент.

— Адмирал Джейкъбс? Ваш ред е, сър.

Без да погледне събеседника си, старецът напусна помещението.

Джо го изчака да излезе, преди да се отпусне уморено на стола. Възможно ли беше някой друг, а не той да носи вината за катастрофата, отнела живота на толкова хора?

Затвори очи и за пръв път се осмели да погледне открито назад. Седеше пристегнат с колан в многоцелевия вертолет УХ-60 и очакваше омразния скок. Моторът ревеше, въздухът беше разреден, между

зъбите му скърцаше пясък. Спомняше си го, сякаш се бе случило вчера.

Като командващ офицер бе прегледал картите заедно с останалите четирима тюлени и през цялото време бе поддържал връзка с щаба по радиостанцията. А от там го бяха уверили, че на върха на планината няма бунтовници, но дори и да имаше, хеликоптерът щеше да бъде наблизно, за да ги измъкне при нужда. Нищо не би трябвало да се обърка.

Джо рязко отвори очи. За няколко секунди се бе поддал на цинизма, който адмирал Джейкъбс се бе опитал да му внуши. Господи, толкова изкушение беше да вини някой друг за онази ужасна нощ...

Само че не можеше да го направи. Неговите началници бяха воювали във войната в Залива и знаеха до какви последствия би могло да доведе самолюбието.

Просто бе лош късмет, че онези бунтовници се бяха скрили в пещерите. Лош късмет беше, че хеликоптерът се оказа толкова далече, както и че не успяха да изпратят по-лека и безшумна машина.

Единственият, който можеше да промени събитията от онази нощ, беше той. Друг ден, друг командващ и трагедията щеше да бъде избегната.

Мобилният телефон на адмирал Джейкъбс извъня остро. Пени понечи да му каже, че ползването му не е разрешено в болницата, но премълча. Коя беше тя, че да нарежда на адмирала какво да прави.

— Джейкъбс — изсумтя той и се намръщи, щом физиотерапевтката сви коляното му, след това използва цялата тежест на тялото си, за да изпълне крака.

Щом човекът от другата страна на линията се представи, Пени усети как всеки мускул в старческото тяло се стегна.

— Какво искаш, по дяволите? — извика гневно.

Господи, мислено изстена тя и продължи да сгъва и разгъва коляното му. Никога не бе виждала адмирала в такава светлина. По време на сеансите, които провеждаха два пъти в седмицата, винаги се бе държал възпитано и приветливо. И мълчаливо се зае с левия крак.

— Смятах, че този въпрос е уреден — избухна старецът.

— Свийте крака си, сър — напомни му Пени.

Той се подчини, изцяло погълнат от разговора. Новините очевидно бяха много лоши, защото ръката му здраво сграбчи телефона.

— Сигурен ли си? — попита настойчиво.

От получения отговор брадичката му затрепери.

— Добре тогава. Направи каквото е нужно. — С тъжно поклащане на главата изключи телефона, отпусна се по гръб и притисна сърцето си с ръка.

Пени го изгледа съчувствено.

— Наред ли е всичко, сър? — попита и увеличи натиска върху коленете му.

— Доколкото е възможно — отвърна той със затворени очи. Гласът му звучеше глухо.

Внезапно я обзе съжаление. Горкият човек! Единственият му син беше убит от приятелски огън още в началото на войната и изглежда, никога нямаше да превъзмогне мъката си. Самата тя не можеше да си представи какво означава да изгубиш дете, още повече при такива нелепи обстоятелства.

— Това е за днес, сър — каза меко. — Ще се видим следващата седмица по същото време. И не преставайте да правите упражнения — прибави, като сложи ръка върху неговата.

Кожата му беше толкова хладна!

Тя излезе от кабинета и се отпрати към рецепцията, за да вземе картон на следващия пациент. Щом прочете името на Джо, лицето ѝ пламна от смущение. Цял ден бе очаквала този сеанс.

Почука предпазливо и надникна в стаята.

— Добро утро.

Дъхът ѝ секна, когато видя съседа си легнал върху високата маса, облечен само в черни боксерки. Погледът ѝ се плъзна от стегнатия мускулест корем към подутината под него и усети, как цялата настръхва.

— Добро утро — отвърна той, без изобщо да се смути, че го бяха сварили полугол.

— А къде е... ммм... нощницата ви? — отклони поглед тя. По лицето ѝ плъзеше топлина и без съмнение се бе изчервила.

— Не я намерих — подигравателно обясни той, очевидно забавлявайки се с притеснението ѝ.

— Ще донеса няколко — бързо каза Пени и изчезна от кабинета.

Когато се върна, Джо вече лежеше по корем, затрупан с мокри компреси. Санитарят се бе възползвал от отсъствието ѝ и бе свършил работата си. Тя остави нощницата за след сеанса и отново излезе.

Появи се след двадесетина минути.

— А сега искате ли да се облечете? — попита, докато смъкваше изсъхналите компреси.

— Какъв смисъл има? — сънено се обади той.

— Добре — но когато беше с нощница, можеше да се преструва, че е с дрехи, а не почти гол, което беше тежко изпитание за всичките ѝ сетива. — Как чувствахте гърба си? — Придърпа ултразвуковия апарат по-близо, нави ластика на боксерките, изстиска гел и започна да го втрива, наслаждавайки се на гладката му кожа.

— Почти не ме притесняваше в продължение на един ден, но след това спазмите започнаха отново.

— Точно затова трябва да се виждаме повече от веднъж седмично — заяви тя, включи машината и притисна плъзгача към травмираните места.

Обзе я детинско изкушение да изпише върху гърба му думите любов, прегръдка, страст. Той едва ли би се досетил за играта, така че защо не?

Точно седем минути по-късно изключи апарата. Беше нетърпелива да пристъпи към онази част от лечебния сеанс, която обичаше най-много. Повдигна седалката на стола и сложи длани върху кожата му. *О, да.*

Определението *нежен като коприна* беше напълно неподходящо за Джо. В него нямаше нищо нежно. Той беше силен, изтъкан от стегнати мускули, от чиято твърдост върховете на пръстите я боляха и въпреки това би го масажирала така с часове.

— Бихте ли разтрили раменете ми още малко? — Сънливият му глас отекна като ехо на собственото ѝ нежелание да прекрати сеанса толкова скоро. — Напоследък ги усещам доста схванати.

Пени импулсивно щеше да отвърне: „С най-голямо удоволствие“, но веднага се сети, че той все още не ѝ се беше извинил за грубото си държане преди няколко дни. Значи имаше пълното право да поиска нещо в замяна.

— Не знам — каза делово. — Стига да се съгласите да направите нещо за мен.

— И какво е то? — леко се извърна Джо.

Тя изви очи към тавана при очевидното недоволство в гласа му. Какво си мислеше, че щеше да го помоли? За секс услуга?

— Да направите фенери от двете тикви, които оставих на верандата ви.

— О! — възкликна той и замълча. — Досетих се, че точно вие сте ги донесли.

— Празникът Все светии е само след седмица. Миналата година бяхте окачили цели четири. Съседските хлапета ще останат много разочаровани, ако не направите поне два.

— Ще си помисля — каза мъжът неопределено.

— Не е достатъчно — заяви Пени и притисна палеца си към един изпъкнал мускул, за да го отпусне.

— Ммм... — измърмори той едновременно от удоволствие и болка.

— Освен това бихте могли да държите под око по-малката ми сестра Офелия, поне докато съм на работа.

Не беше толкова трудно да се разпорежда, когато беше в такава позиция.

— А, нея ли? — почти ужасен подскочи Джо.

— Напоследък получава анонимни обаждания по телефона — обясни Пени. Защо да не му даде друга тема за размисъл, вместо да се тормози за нещо, което никой не би могъл да промени? И добави: — От мъжа, който уби баща ни.

— Кога се случи това? — объркано попита мъжът.

— Преди около пет години. Татко работеше в една военна химическа лаборатория, където, наред с други вещества, тестваха и рицин. Става въпрос за токсични...

— Знам за какво става въпрос.

— Е, няколко грама рицин изчезнаха преди пет години и малко след това баща ни загина при автомобилна катастрофа. Колата му била изтласкана от пътя. Ние смятаме, че съдружникът му е продал отровата на терористи, а те са премахнали татко, защото е знаел прекалено много.

Джо се надигна, за да я погледне през рамо.

— Разказвали ли сте всичко това на полицията?

Чутото му се струваше невероятно.

— ФБР се зае с разследването.

— И това е нещо.

Той отново се отпусна върху леглото.

— И така? — попита тя и прекара пръсти по раменете му. — Колко силно ви болят раменете?

— Е, добре де, ще я наглеждам — съгласи се сърдито.

— Много благодаря.

С доволна усмивка, Пени се зае с масажа. Никога досега не бе докосвала толкова широки, силни и стегнати рамене. И продължаваше да разтрива мускулите му, наслаждавайки се на стоновете от удоволствие, които Джо не можеше да сподави.

— Господи, наистина ви бива — призна накрая.

— Жалко, че не съм масажистка — въздъхна тя и се протегна за сухи салфетки, за да изтрие излишния гел от гърба му. После сложи малко пудра и с вещи движения я втри в кожата. — Другите пациенти ме чакат — заяви накрая, прикривайки разочарованието си.

Лицето, което се извърна към нея, беше сънливо и доволно.

— Благодаря — каза Джо мрачно. — Кога да дойда пак?

— Да кажем в понеделник — предложи Пени и отхвърли решително мисълта, че той има вид на мъж, който току-що е правил секс.

— Дотогава няма да съм се върнал.

— Ще пътувате извън града?

— Ще отскоча до Флорида — кратко обясни той.

— Ще шофирате или ще пътувате със самолет? — любопитства тя.

— Защо са тези въпроси? — изстреля гневно Джо.

— Защото не бива да седите в едно и също положение повече от два часа — хладно отвърна жената.

— Ще стигна със самолет до Орландо, а оттам с кола до Дайтона.

Единият от загиналите морски тюлени беше от Орландо. Беше го прочела в някаква статия вчера. Веднага се досети, че Джо ще отиде да изкаже съболезнования на семейството.

— Ще ви се отрази добре — подметна съчувствено.

Той я изгледа с присвити очи.

— Кое?

— Да отдадете последна почит.

Помежду им настана дълбока, наситена с напрежение тишина.

— Да не би адмирал Джейкъбс да ви е казал нещо? — попита я настойчиво.

— Адмирал Джейкъбс ли? Не. А вие познавате ли го?

— Не, не го познавам. Но той ме познава и както се оказа, вие също — завърши Джо обвинително.

Пени въздъхна и стисна медицинския му картон по-здраво.

— И защо това ви притеснява толкова? — попита, като наблюдаваше с благоговение мрачното му изражение. — Нямам причина да споделям с никого, че вие сте единственият оцелял в онази трагично завършила мисия.

Ето, беше го казала и той не бе отрекъл. Ала болката в очите му късаше сърцето ѝ.

— Съжалявам за случилото се — прибави тихо. — Трябва да е било истински кошмар за вас.

В погледа му отново се появи ужасът, който бе забелязвала и преди. Джо дори не ѝ отговори.

— Бъдете внимателен по време на пътуването — предупреди го тя, като промени темата, за да му спести унижението от проявената слабост. За пореден път. — Ще ви очаквам във вторник.

Излезе безшумно от кабинета, оставяйки го да се бори с демоните си.

Джо се отпусна с цялата си тежест върху възглавниците на дивана и както винаги се опита да намери забрава. Ако само можеше да изхвърли всички мисли от съзнанието си и да се остави в порочните ръце на Барбара, вероятно щеше да се поотпусне. Но не беше толкова лесно, колкото изглеждаше, дори когато предизвикателната ѝ червена рокля се вдигна над бедрата ѝ достатъчно високо, за да се види, че не носи бельо.

Високата блондинка бе седнала върху него с разтворени крака, притискаше гърдите си към неговите, дразнеше с език шията му и шепнеше страстни думи.

Дали беше променила размера на бюста си? Или просто сравняваше формите ѝ с нечии други?

— О, Монти — изстена жената и се плъзна надолу, за да коленичи в краката му. — Толкова ми липсваше. — Смъкна бавно ципа на дънките му и възкликна от удоволствие, когато намери онова, което търсеше.

Барбара беше опитна и сладна, точно неговият тип. Устата ѝ беше топла, влажна и ненаситна. Това обаче не разпалваше ентусиазма му; особено пък когато тя непохватно започна да му нахлузва презерватив.

Отново се притисна към гърдите му и започна да го целува. Устните ѝ се движеха по брадичката му, по ухото, по бузите.

— Ммм... Обожавам този белег — измърмори и прокара език през набръчканата потъмняла кожа. — Прави те да изглеждаш като много, много лошо момче.

Думите ѝ мигом върнаха всичко в съзнанието му: експлозията, огненото кълбо, хвърчащите около него останки от човешки тела, мощната ударна вълна. Възбудата му изчезна. Внезапно усети повдигане в стомаха.

— Дръпни се — каза ѝ тихо.

Барбара се отдръпна и го изгледа с широко отворени очи. И разбра, че е допуснала грешка.

— Съжалявам — извини се тя.

— Вината не е у теб — насили се да я успокои той. — Просто в последно време изживявам тежки моменти.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

— Не. Благодаря ти. Мисля, че е по-добре да си вървиш.

Невярваща на ушите си, жената пое рязко дъх от обида, скочи от дивана и като дръпна роклята си надолу, затърси обувките си. Джо също се изправи и бързо се отправи към банята.

След като напръска лицето си с вода, се загледа в огледалото. Как една жена би могла да намира този отвратителен белег за привлекателен? Всеки ден до края на живота си щеше да го гледа и да си спомня за хората си, на чиято смърт бе станал свидетел — мъже, които му бяха като братя и синове. Мразеше това сбръчкано петно. Но в същото време за нищо на света не би се подложил на пластична операция. То беше част от него, както онези момчета бяха част от живота му.

Входната врата се затръшна шумно. Джо остави Барбара да си отиде, макар да знаеше, че едва ли ще я види вече. Но това изобщо не го притесняваше. Привличането помежду им беше само физическо и нищо повече. Тя не беше жена, на която би доверил тревогите си.

Тя не беше като... Пени.

Мисълта за съседката го накара да погледне през прозореца на банята. Всички стаи в къщата й светеха. Значи си беше у дома, както и сестра й, която бе паркирала колата си на алеята точно когато Барбара бе позвънила на вратата му.

Внезапно се улови, че е тръгнал навън. Беше обещал да наглежда Офелия, когато Пени е на работа. Доколкото можеше да прецени, и двете момичета бяха застрашени, докато ФБР работеше по залавянето на опасния престъпник. Ако колегата на баща им наистина беше толкова безскрупулен, какво би му попречило да потърси възмездие?

Джо пъкна крака в маратонките, нахлузи едно дънково яке и излезе. Колата на Барбара вече я нямаше.

Беше студена октомврийска вечер. Докато приближаваше къщата на Пени, кръглата луна осветяваше щедро моравата. Тъй като щеше да заминава рано на другата сутрин, сега беше идеалният момент да огледа терена и да вземе всички необходими предпазни мерки.

Дворът на Пени не беше просто оградена поляна като неговия. Докато обикаляше наоколо, видя добре оформените цветни лехи. Ранната слана бе оставила розовите храсти съвсем голи. Ако бодлите им не бяха в състояние да възпрат някой натрапник, то трънливата зеленика, посадена точно под прозорците, щеше да свърши работа.

Стигна до спретнатия вътрешен двор, обзаведен с барбекю, маса от ковано желязо и подходящи столове. Приятната обстановка го изкуши да седне и да послуша цвърченето на щурците в далечния край на градината.

Но в този момент над него се разля светлина и когато вдигна поглед, забеляза, че прозорецът с изглед към залива е отворен. За негова огромна изненада в рамката му съвсем гола се появи Пени и спусна щорите, без да подозира присъствието му.

Главата му се завъртя. Униформата определено бе скривала красивите женствени форми. Тялото му неочаквано се стегна, преди раздражено да отклони поглед.

Никак не му се искаше да открие, че съседката е привлекателна. Още при завръщането му у дома тя бе разклатила света му — като скачащо в басейн хлапе, което разплисква водата — и оттогава постоянно му беше като трън в петата. Вярно, че му беше физиотерапевт и чудесно се справяше с работата си. Имаше вълшебни пръсти и беше в състояние да облекчи физическите му страдания поне за няколко дни. Но нито имаше нужда, нито искаше да я опознава по-отблизо.

Въпреки това тя настойчиво крадеше от личното му време и си проправяше път в уединеното му, отшелническо съществуване.

Джо се намръщи и отново се зае да проверява сигурността на дома ѝ. Първо изпробва френския прозорец, водещ към вътрешния двор. Беше заключен, но с най-обикновено метално резе. Всеки натрапник би могъл да счупи някой от съседните прозорци и да отвори вратата от вътрешната страна.

Продължи да обикаля и установи, че останалите прозорци и врати са заключени и достатъчно надеждни. Е, поне не беше небрежна.

Чувствайки се задължен да съобщи за слабото място в защитата на къщата, изкачи стъпалата на верандата и почука, като не откъсваше поглед от матираното овално стъкло на вратата, докато чакаше.

Отвори му ужасната Офелия.

— Здравсти — поздрави той, малко объркан от появата ѝ. — Кажете ми на сестра си да смени резето на прозореца към задния двор. Най-добре да сложи нещо, което се затваря с ключ.

— Добре — отвърна учудено Лия. Беше облечена в копринен халат. — Няма ли да влезете?

Точно това момиче не му вдъхваше никакво доверие.

— Не, благодаря.

— Както желаете — небрежно сви рамене тя, — но в момента Пени пече пай.

Офелия се опитваше да го сближи със сестра си, това му беше съвсем ясно.

— Звучи добре — отвърна той, като се отдалечаваше бързо.

О, не. Пени Прайс не беше негов тип. Предпочиташе връзки с жени, които не разчитат на продължителни и сериозни отношения, а търсят авантюрата и удоволствието, също като него.

— Следващия път.

— Не знаете какво пропускате — подвикна след него момичето, докато Джо почти тичешком се измъкваше от двора.

Нямаше да има следващ път, поне за Пени. Любовниците, които бе имал досега, винаги бяха наясно, че връзката им е само временно развлечение. Така му харесваше и поне докато беше морски тюлен, нямаше намерение да променя положението.

Може би когато се установеше и престанеше непрекъснато да пътува, щеше да потърси онова, на което родителите му се бяха радвали цял живот — едно съвършено съчетание от страст, обич и доверие. Но засега не би подарил сърцето си на нито една жена. Те всички идваха при него заради имиджа му, а не заради него самия. Това не беше основата, върху която искаше да гради бъдещето си, затова предпочиташе изобщо да не полага основа.

Щом се озова в собствената си кухня, завари Феликс да очаква вечерята си. Нахрани котарака, след това отвори барчето с напитките.

— Май ще прекараме тази вечер само в мъжка компания, приятелю — каза му той. — Ти, аз и „Джак Даниъл“.

Наля си чаша уиски и я изпи наведнъж. Усещаше всяка пареща глътка в гърлото и стомаха си. Образът на Пени, застанала гола на прозореца, започна леко да избледнява.

Напълни чашата втори път, за да го прогони съвсем.

Ала от собствен опит знаеше, че спомените имат способността да връхлитат в най-неподходящия момент. Оставаше му само да се надява, че ще успее да се напие до безсъзнание. Така поне нямаше да сънува.

СЕДМА ГЛАВА

След като самолетът кацна в Орландо, Джо нае кола и пристигна в разположения на брега на океана град Дайтона едва привечер. При мисълта за предстоящата среща с вдовицата на Нико стомахът му се свиваше. Потта, която се просмукваше в ризата му, се дължеше повече на притеснението, отколкото на задушното време.

На два километра от брега зави към спокоен, скромнен квартал. Двете момчета, които играеха бейзбол на улицата, бяха синовете на Нико. Имаха същата тъмна коса и матова кожа. Гръцко-американският произход на баща им си личеше. С натежали крака, паркира до тротоара на няколко метра от тях и ги загледа.

Опита се да излезе от колата, ала нямаше сили.

Залезващото слънце багреше небето в различни оттенъци на лилавото. Братята бяха почти на една височина, вероятно на шест и осем години. Без да обръщат внимание на все по-удължаващите се сенки, те се редуваха да хвърлят топката и да я удрят с бухалката.

Нико никога вече нямаше да играе с тях.

Просто слез от колата, Джо. Свършвай с това.

Той изключи двигателя и откряна леко вратата. Точно когато почти бе стъпил на земята, лампата на верандата светна и на вратата се появи тъмнокоса жена.

— Алекс, Маркърс, време е да се прибирате! — извика тя.

Момчетата не й обрънаха внимание. Майка им опита отново:

— Прекалено тъмно стана за игра. Оставете топката и влизайте вътре веднага!

— Още пет минутки — настоя по-големият.

Джо усети съпротивата и в тялото, и в гласа му.

Вдовицата на Нико притисна с ръка челото си. Отчаяният жест се заби като нож в сърцето му. Сега тя беше глава на семейството.

Със стегнати гърди, видя как младата жена изправи рамене, изскочи на улицата и решително измъкна бухалката от ръцете на по-големия си син, който в първия момент понечи да се отбранява. Ала

миг след това, забелязал изражението върху лицето на майка си, отстъпи смирено. Тримата мълчаливо изчезнаха в къщата. Съпругата на Нико затвори вратата.

Беше дошъл моментът да отиде да поговори с нея.

Само че не можеше да се насили да го направи. Чувството за вина го изгаряше като отрова. Затръшна вратата и отново запали двигателя. Направи остър обратен завой и напусна тихия квартал.

Джо натисна страничното копче, стъклото бавно се смъкна надолу и в колата нахлу хладен океански бриз. Яркият блясък на неоновите светлини го примами към кея. Плати три долара и паркира на плажа.

Събу обувките и чорапите си и запристъпва бос към плискащите се приливни вълни. Топлият пясък скърцаше между пръстите му. Вървеше право навътре в океана. Усещаше ледената вода върху глезените, върху коленете, върху бедрата си. И не спря, докато не се потопа до кръста и едва не изгуби равновесие.

Остана така, почти вцепенен от студа. В паметта му нахлуха спомени от обучението на морските тюлени. В залива на Коронадо по това време на годината беше много по-студено, отколкото край Атлантическия океан. Той и останалите кандидати трябваше да лежат на брега призори притиснати един в друг, докато вълните се разбиваха в телата им. Това беше опит, който целеше да ги научи, че ако са винаги заедно, биха могли да устоят на всичко.

Само че не се получи така. Бяха победени от непреодолими обстоятелства, оказали се извън техния контрол.

Дали вдовицата на Нико щеше да разбере това, или щеше да го обвини точно както той се самообвиняваше?

По-скоро би оставил дълбините да го погълнат, отколкото да се изправи пред нея тази вечер, ала споменът за момчешката усмивка на приятеля му го накара да се обърне.

С подгизнали панталони, отново се качи в колата. Върна се в спокойния квартал на Нико, слезе и zakрачи бос към входната врата. Отвътре се чуваха закачките на водещия популярно телевизионно шоу. Джо събра всичките си сили и почука.

Нечия сянка затъмни овалното матово стъкло.

— Кого търсите?

Очевидно изглеждаше доста подозрително със стичащите се от дрехите му вади.

— Аз съм приятел на Нико — отвърна дрезгаво. — Бях с него, когато загина.

Вратата се откряна и в цепнатината надникна тъжно лице.

— Казвам се Джо — продължи той и протегна ръка.

Нейната беше тънка и хладна. От допира ѝ в гърлото му заседна буца.

— Виктория — представи се жената. — Искате ли да влезете?

— Целият съм мокър.

— Заповядайте — настоя тя и отвори вратата по-широко.

Намери долнище от анцуг на съпруга си, достатъчно дълго, за да му стане, и отнесе дрехите му в сушилнята. После двамата се настаниха един срещу друг в трапезарията, където бе принуден да изяде купа топла супа. Момчетата подадоха глави откъм спалнята, ала тя им махна с ръка да се прибират.

Виктория изчака, докато гостът се нахрани, преди да помоли настоятелно:

— Разкажете ми... какво се случи.

Джо ѝ каза всичко, без да прикрива дори факта, че бе заел мястото на командващия Харлан. И се приготви да чуе обвинения, но нищо такова не се случи. Тя остана стоически изправена, докато стигна до момента, в който ѝ описа как съпругът ѝ бе изгубил съзнание вследствие на загубата на кръв и бе повлякъл Къри със себе си. Когато разказът свърши, тъмните ѝ очи бяха пълни със сълзи.

— Значи не е усетил нищо — заключи Виктория, посегна за салфетка и я притисна към треперещите си устни.

— Не, нищо.

Лицето ѝ се сгърчи от мъка, когато му кимна с разбиране. Цялото му хладнокръвие се изпари. Буцата в гърлото му пречеше да си поеме въздух.

— Благодаря ви, че ми разказахте.

Благодарността ѝ го зашемети. Очите му пареха. Горещи сълзи замъглиха погледа му.

— Съжалявам — каза и с ужас установи, че гласът му трепери. — Съжалявам, че не успях да го спася.

— Вината не е ваша — увери го тя и в изражението ѝ се четеше опрощение. После се пресегна бързо през масата и сграбчи ръката му: — Не бива да се обвинявате. Той умря, докато вършеше онова, което обичаше най-много.

Тази благосклонност най-сетне го смири. И вече не можа да сдържи сълзите, които се затъркаляха по лицето му.

Виктория му предложи да пренощува в стаята за гости, но Джо отклони поканата. Когато си тръгна час по-късно, облечен в изсушените си и изгладени дрехи, имаше чувството, че от плещите му се е смъкнал огромен товар.

Докато обикаляше из града и се опитваше да намери приличен мотел, мислите му отново се върнаха към Пени.

Бяхте права, лейтенант. Оказа се много полезно за мен.

* * *

Джо се беше върнал.

Докато паркираше колата си пред къщата, Пени се усмихна на изрязаните във формата на сладострастни лица тиквени фенери, които хвърляха отблясъци насреща ѝ в мрака. Преднамерено ги бе поставил така, че да не пропусне да ги види, когато се прибере.

Извинението се приема, командире. Щастиято я стопляше като пламък, докато крадешком надничаше към прозорците му, питайки се как ли бе минало пътуването. Трептяща синкава светлина ѝ подсказа, че телевизорът е включен. Но тогава забеляза сянката на друга кола, паркирана зад джипа му, и всичката ѝ радост се изпари. Зеленият фолксваген принадлежеше на една от приятелките му.

Значи той отново беше в действие. Е, помисли си с въздишка, сигурно пак щеше да се напие до вцепенение.

Ала самотата я обгърна като плътна пелена, когато извади от багажника торбите с покупките и ги понесе към тъмната си празна къща. Лия не бе оставила да свети нито една лампа, когато бе тръгнала на работа.

Пени положи продуктите върху кухненския плот и отиде да закачи якето си в килера. Толкова ли много искаше — любящ съпруг, с когото да споделя грижите от ежедневието и в когото да се сгуши вечер

на дивана? Представи си Стивън Паркс, хирурга, с когото беше обядвала всеки ден през изминалата седмица. Беше обещал да ѝ се обади през почивните дни, но все още не го беше направил. Или пък ѝ беше звънял, докато бе отсъствала от къщи.

Забърза към кухнята, за да провери телефонния секретар. Примигващата светлина накара пулса ѝ да се ускори. „Имате едно ново съобщение“, уведоми я електронният глас. Машината изпиука, но никой не заговори. Звук на тежко дишане прогони и последната ѝ надежда.

Отново беше Ерик. Ала за нейна изненада, този път имаше продължение: „Ззащо правите ттова? Ззащо? Ще ссвършите мъртви... като бббаща си!“ Телефонът изщрака и гласът уведоми: „Край на обаждането“.

Пени остана неподвижна. Силните удари на сърцето ѝ я разтърсваха. Но в следващия момент осъзна, че това беше доказателството, което им беше нужно.

Грабна бързо слушалката, за да уведоми властите. Визитната картичка на специален агент Линдстром беше закрепена върху корковата дъска на стената. До нея, върху парче хартия с почерка на Лия бяха надраскани името и номерът на Джо.

Докато избираше Хана, тя се загледа в цифрите. Как ли сестра ѝ бе успяла да се добере до телефона на съседа?

Обаждането ѝ до агента бе прехвърлено на гласова поща и тя остави малко трескаво съобщение, завършващо с молба да ѝ позвънят колкото може по-скоро.

Затвори и се огледа, внезапно усетила колко тъмна и тиха е цялата къща. Ами ако не беше сама? Напрегнато се послуша. Откъм горния етаж сякаш идваше някакъв приглушен шум.

Страхът я подтикна да грабне телефона за втори път. Набра цифрите от номера на Джо, като категорично отказа да си отговори на въпроса защо звъни точно на него от всичките си останали познати.

— Монтгомъри.

Дори само звукът на гласа му разля топлина из цялото ѝ тяло.

— Здравсти, аз съм Пени. Знаем, че сте много зает, но бихте ли могли да отскочите до нас за минутка?

Коженият му диван изскърца.

— Случило ли се е нещо? — попита той, очевидно доловил тревогата ѝ.

— Искам да чуете нещо на телефонния ми секретар.

— Идвам веднага.

Тя се втурна към верандата да го посрещне, прекалено уплашена, за да се заеме с подреждането на покупките.

* * *

Джо откри Пени да кърши тревожно ръце на предната веранда. Широко отворените ѝ и пълни с ужас очи му поддържаха като удар в корема.

— Какво се е случило? — попита отново.

— Да влезем вътре. Искам да чуете това.

Хвърляйки подозрителен поглед към стълбището, тя го отведе в кухнята, където върху плота все още стояха пълните с продукти торби. Без да им обръща внимание, натисна бутона на телефона, закрепен на стената.

Докато Джо слушаше тежкото дишане и обърканото, пропито с паника съобщение, тя обви ръце около тялото си, сякаш се опитваше да се защити.

— Той признава, че е убил баща ми — обади се тя с удивление, щом машината изключи. — Ето го доказателството, от което се нуждаем. — Опитваше се да говори спокойно, сякаш обаждането не я бе притеснило, ала не можеше да го заблуди.

— Значи това е мъжът, който ви тормози — предположи Джо, като пропусна да спомене, че непознатият не бе признал да е убил, когото и да било.

— Да, бившият колега на татко — потвърди Пени. — Същият, който според нас е откраднал и е продал рицина на терористите.

— След което е предизвикал автомобилната катастрофа — добави той за по-голяма яснота.

— Да.

— Ако си спомням правилно, споменахте, че ФБР се е заело със случая.

— Точно така. Току-що се обадох на специалния агент и оставих съобщение. Надявам се да ми позвъни всеки момент.

— Не се съмнявам.

Тези широко отворени, уплашени очи я правеха да изглежда изключително уязвима и женствена, а избелелите дънки и плътно прилепналия розов пуловер очертаваха стройните ѝ бедра и малките, но съвършени гърди.

— Радвам се, че Офелия не е била вкъщи, за да вдигне телефона — задъхано говореше тя. — Щеше да се разстрои съвсем. Но сега разполагаме със записа на признанието. Това със сигурност ще ускори ареста му.

Нервното ѝ бърборене издаваше обзелата я тревога. Джо инстинктивно пристъпи напред и леко я притисна към себе си, за да я успокои.

— Ще го хванат съвсем скоро — увери я той.

Не бе имал намерение да влага нищо интимно в прегръдката, но тя се почувства достатъчно окуражена от нея, за да попита:

— Как мина пътуването?

— Добре — отвърна Джо и отпусна ръце. — Радвам се, че отидох.

Отново бе възвърнал способността си да диша спокойно. Да, онази нощ се бяха случили ужасни неща, но вината не беше изцяло негова.

— Благодаря, че си направил тиквите — подхвърли Пени с лека усмивка, която го накара да впери поглед в пълните ѝ устни.

— Няма защо. — Помежду им премина някакво странно, непознато усещане. — Искаш ли да огледам горе? — предложи той. — Просто да сме сигурни, че никой не се крие там?

— Ще го направиш ли? — с облекчение си отдъхна тя.

— Разбира се.

Джо огледа всички стаи на първия етаж, после се затича по стълбите, вземайки стъпалата по две, докато Пени подтичваше след него. Той провери в килерите, надникна под леглата и през цялото време с мълчаливо одобрение оглеждаше обстановката. Нейната спалня беше чиста и подредена, навсякъде се носеше нежно ухание на роза. В стаята на Офелия цареше хаос.

— Нищо обезпокоително — заяви накрая, след като се беше уверил, че е сама в къщата.

Спряха в самия край на стълбището, съвсем близо до трепкащите си сенки.

— Благодаря ти — каза тя, стиснала парапета.

— Искаш ли да дойдеш у нас, докато пристигнат федералните? — предложи той.

Очевидно все още не се бе успокоила.

— О, не, благодаря. Видях, че вече имаш гостенка — смутено отклони поканата Пени.

— Която точно си тръгваше, когато ти се обади.

— Ами... трябва да изчакам агентът да ми се обади — обясни тя.

— А, да — съгласи се Джо. — Значи ще се справиш сама?

— Естествено — отвърна му със сияеща широка усмивка.

— Добре.

Той заслиза по стълбите. Последното впечатление, което искаше да остави у нея, беше, че ѝ се натяга.

— Благодаря ти — отново подвикна след него Пени, докато го изпращаше.

— Лека — помаха ѝ Джо.

Преди да стигне до вратата на къщата си, чу, че телефонът ѝ звъни.

* * *

Под светлината на настолната си лампа специален агент Хана Линдстром отново прегледа папката с досието на Ерик Томлинсън. Очевидно нещо ѝ се беше изплъзнало. Ако наистина се знаеше, че той е продал рицина на терористите, защо не е било заведено дело?

Отмести поглед към смълчания телефон и си пожела най-сетне да звънне. Предишната вечер полицаите си бяха тръгнали от дома на мис Прайс с доказателството за системен тормоз, ако не и с признание за извършено престъпление, и бяха обещали да го арестуват още на следващия ден. От този момент Хана очакваше да чуе, че разпитът му е бил по-успешен, отколкото проведения от колегите ѝ от ФБР преди толкова време.

Мъжът никога нямаше да признае, че е продал откраднатия рицин.

Нито пък имаше каквито и да било доказателства или улики, позволяващи да се допусне, че е убил бившия си партньор: никакви сметки с баснословни суми на негово име в чужди или местни банки; никаква следа, водеща към компютъра, от който е изпратен разпечатаният имейл, абсолютно нищо.

И сякаш за да обърка нещата докрай, първоначалното разследване се оказа водено от възрастен детектив, който се бе отнасял с насмешка към следствените заключения. Хана можеше само да предполага, че е имал пръст в прибързаното закриване на случая. Никога досега не се бе сблъсквала с по-нехайно отношение.

Остър телефонен звън я изтръгна от мислите ѝ.

— Специален агент Линдстром — вдигна слушалката тя.

— Миличка!

Стомахът ѝ се стегна едновременно от удоволствие и от чувство за вина.

— О, здравей, скъпи.

— Надявах се да се прибереш до седем.

— Знаеш, че този път работата е доста сериозна. — Каква опашата лъжа! Както се очертаваше, всичко щеше да се окаже съвсем просто. Полицията имаше основание да арестува Ерик Томлинсън по обвинение за психически тормоз, но ФБР нямаше причина да се намесва.

— Зная колко тежка е работата ти, бебчо.

Приятно ѝ беше да я нарича „бебчо“. В такива моменти направо я разтапяше.

— Не е нужно да се криеш от мен — прибави той. — Щом не си готова, значи не си готова.

Много ѝ се искаше да е готова. Нито един мъж на света не би могъл да бъде по-добър баща от Лутър. Можеше дори да си го представи как седи на пода и играе с тъмнокосия си наследник. Просто не виждаше себе си като майка. Ала мисълта, че съпругът ѝ проявява такова разбиране я караше още по-горещо да желае да осъществи мечтата му.

Хана шумно затвори папката на Ерик Томлинсън.

— Вкъщи съм до десет минути — обеща, обзета от трескаво вълнение, но и от страх.

— Обичам те, миличка.

Миличка вършеше същата работа като *беччо*. Затвори телефона с твърдата увереност, че постъпва правилно.

Изключи лампата, взе чантата си и се отправи към изхода.

— Довиждане, Емилио — махна на портиера, преди да излезе.

А в малкия ѝ кабинет телефонът отново иззвъня. След четвъртия сигнал се включи електронният секретар.

— Говори сержант Маколи от щатската полиция. Относно изисканата от вас информация за Ерик Томлинсън ви уведомяваме, че все още не сме успели да задържим заподозрения. Попаднахме на следа, но засега се укрива. Включен е в Националния информационен център за престъпността, така че ако се опита да предприеме нещо, веднага ще бъде арестуван. Просто реших, че трябва да ви съобщя.

* * *

Ерик се спотайваше в колата си на пращен път, който свършваше зад него, обграден от дървета и падащи листа. С усещане за ледена тежест, притискаща гърдите му, той отвори жабката, извади от там пистолет, прегледа пълнителя и го остави на съседната седалка. Сестрите Прайс живееха само на една пресечка от мястото. Беше ги наблюдавал дълго в очакване на подходящия момент да се изправи срещу тях. В същото време чувстваше, че враговете му все повече се приближават. Хищниците вече се въртяха около жертвата.

Дъщерите на Дани не се бяха вслушали в предупрежденията му. Бяха стигнали прекалено далеч, като бяха намесили ченгетата. Глупави, глупави момичета. И заради тях беше принуден да предприеме много по-драстични мерки.

ОСМА ГЛАВА

Офелия завърши грима си с драматично движение на ръката. Намръщи се при мисълта за нерентабилната вечер, която я очакваше.

Пени беше права. Работата ѝ на сервитьорка не обещаваше бляскава кариера. Поне не в този град. Не можеше да живее така цял живот — един месец разполагаше с пари, на следващия джобовете ѝ бяха празни.

Най-лошото от всичко бе, че е принудена да преотстъпи апартамента си на приятели, тъй като не можеше да си позволи да плаща наема. Беше им поръчала да се грижат за любимите ѝ вещи, но се чувстваше ужасно заради това, че бе зарязала всичко като пътуваща циганка.

Тя оцени намръщено резултата от гримьорските си умения и си даде сметка, че действително изглежда като циганка. Изкриви лице в гримаса и се протегна за чиста салфетка, за да изтрие очите си.

В този момент се позвъни.

Беше съвсем сама вкъщи. Пени нямаше да се прибере до шест, а дотогава имаше цели два часа.

Измъкна се тихо от банята и погледна към вратата. Посетителят беше мъж. Поне това можеше да прецени по силуета, очертал се в матовото овално стъкло на вратата, зад който проблясваше розовеещото небе.

Ами ако беше Ерик? Полицаяте бяха по следите му, но все още не бяха успели да го заловят.

Не, не приличаше на него. Онзи беше висок и кльощав, докато този бе среден на ръст.

Лия облиза обилно намазаните си с гланц устни и се приближи на пръсти, за да го огледа по-добре. Ала той се беше обърнал. Забеляза само широк гръб и ниско подстригана тъмна коса. Нещо в него ѝ се стори смътно познато. Но определено не беше Ерик.

С рязко движение отвори вратата.

Непознатият застана с лице към нея и в този момент дъхът ѝ секна от смайване. Беше младият Ал Пачино, шофьорът на хондата, само че сега беше облечен в тениска и дънки, които го правеха да изглежда съвсем като момче. Тя направи опит да затръшне вратата под носа му, но той се оказа по-бърз и навреме успя да пъхне крака си в процепа.

— Махай се — извика Лия, натискайки с всичка сила.

Усилията ѝ се оказаха напразни.

Очите му учудено оглеждаха фирмената тениска на ресторант „Хутърс“, комбинирана с тесни черни шорти.

— Ти си сервитьорка? — запита я настойчиво със силно изразен филаделфийски акцент.

Е, това вече изобщо не му влизаше в работата.

— Изчезвай, иначе още сега ще повикам ченгетата — предупреди го с леден глас.

— А, не ми се вярва. Последния път хич не ти се искаше да се срещаш с тях, помниш ли? — усмихна се самонадеяно младежът, разкривайки равните си бели зъби.

— Слушай — започна Лия, разтревожена, че си бе направил труда да я открие. — Нямах работа тук. Коя от всички мои думи не разбра?

— Длъжница си ми — простичко заяви той.

— И ти предложих да ти се издължа. С чек — напомни му момичето. — Не излизам с хлапаци.

— С чек без покритие нямаше как да оправя колата си.

Непознатият направи широк жест с ръка. Тя погледна паркираната до тротоара хонда.

— Както виждам, вече си я ремонтирал — изсумтя презрително.

Очевидно нямаше нужда от нейните пари. Верижката, поклащаща се на врата му, изглеждаше от осемнайсеткаратово злато.

— Кое не отменя дълга ти — настоя той и очите му блеснаха развеселено, сякаш ѝ се подиграва.

— Виж, нямам време да се разправам сега. Ще закъснея за работа.

— При всички случаи!

— Някакъв проблем ли има? — намеси се строго трети глас.

Чуваше се някъде откъм храстите, но в следващия момент съседът се появи иззад единия ъгъл на къщата. Изглежда, бе излязъл в задния двор с намерението да се топне в горещото джакузи, защото беше загърнат само с хавлиена кърпа през бедрата и... боже мили, нищо чудно, че Пени беше почти влюбена в него!

Малкия Ал се обърна към новодошлия. Ръстът и телосложението на по-възрастния мъж не оказаха върху него ефекта, който бе очаквала, само изтриха широката усмивка от лицето му.

— Кой е този? — попита той и вирна заплашително брадичка.

— Попитах дали има някакъв проблем — повтори Джо.

Тонът му беше толкова суров, че дори Лия потръпна.

— Нещо такова — призна тя. — Този младеж не ме оставя на мира. Вече закъснявам за работа.

— Изглежда, ще трябва да се измиташ — обърна се той към непознатия.

Ала момчето отстояваше своето.

— Не е ли малко старичък за теб? — обърна се то към нея с едва прикрито отвращение в гласа.

— Всъщност не. — Леко наклони глава на една страна Лия.

Джо изкачи стълбите на верандата с един скок. Поведението му подсказваше, че всичко ще приключи още в следващия миг.

— Това ли е човекът, който те тормози по телефона? — попита той.

Вместо да подвие опашка, Малкия Ал се изправи и застана твърдо с леко разтворени крака. Стиснатите му в юмруци ръце даваха ясно да се разбере, че смята да приеме предизвикателството.

Лия не можеше да остане равнодушна.

— Я почакайте малко — застана между двамата тя. — Очевидно е, че не е Ерик, защото е прекалено млад, така че не е необходимо да го убиваш. Той е просто един хлапак, който се вбеси, защото ударих задницата на колата му. А пък този — обърна се към момчето и посочи съседа си, — е морски тюлен. Едва ли гориш от желание да си имаш работа с него. А сега ме оставете на мира.

Младежът видимо пребледня и веднага застана мирно.

— Офицер от Дванадесета бригада Вини Делносентис на вашите услуги, сър! — козирува той. — Съжалявам, сър. Нямах представа.

Какво?

Яростта веднага изчезна от лицето на Джо. Той забеляза изумлението на момичето и се усмихна.

— Джо Монтгомъри, командир лейтенант — каза и протегна ръка. — Радвам се да се запозная с теб, Вини. Живея в съседната къща. Двамата мъже се отдръпнаха настрани и си стиснаха ръцете.

Само това ѝ липсваше, да се окажат колеги. Те погледнаха към нея, сякаш имаха да разрешават общ проблем.

— Тя ми дължи една вечеря — поясни Вини.

Името му отиваше дори повече от Малкия Ал.

— Нямам никакво намерение да те водя на ресторант — изсумтя Лия, все още смутена от начина, по който нещата се бяха обърнали.

Наистина ли и двамата бяха морски тюлени? Какво невероятно съвпадение!

— Сделката си е сделка — продължаваше да настоява младежът, като измъкна от джоба си пръстена. — Дори ми даде това като залог за почтеност.

Командир Монтгомъри се намръщи неодобрително.

— Сестра ти знае ли?

Офелия грабна пръстена си от Вини и припряно го сложи на дясната си ръка.

— Аз съм на двайсет и четири години. Не съм длъжна да споделям всичко с нея.

— Тогава се дръж подобаващо за възрастта си — меко отбеляза той. — Обещала си да го заведеш на вечеря.

— Е, добре тогава — разпери театрално ръце Лия. — Отиваме в „Хутърс“. Ще ти платя сметката там.

Джо погледна въпросително младия си колега, който само сви рамене.

— Става — отвърна нехайно, но очите му проблеснаха опасно.

— Е, пак ще се видим, офицер Делносентис — каза командирът и като кимна леко на момичето, закрачи бос към двора си.

— Ще трябва да ме последваш — обърна се Офелия към Вини. — И се опитай да не ми създаваш повече неприятности от тези, които вече си навлякох, като закъснях.

Думите ѝ бяха посрещнати с мълчание.

* * *

Раздвоен между боксовия мач на широкоекранния телевизор и постоянноменящата се обстановка в ресторанта, Вини изобщо не скучаеше. Беше си избрал за предястие сурови стриди в половин черупка.

Докато Офелия минаваше покрай него, разнасяйки таблата с поръчките, той вадеше вътрешността, поставяше я на върха на езика си, наслаждаваше се за момент на сочното месо и после го поглъщаше с удоволствие.

Тя се преструваше, че не го забелязва.

Измина цял час и едва тогава апетитът му бе доволен достатъчно, за да се ориентира към приключване на обилната вечеря. Колебаейки се между холандско сирене и морски раци, той си поръча и от двете, като посрещна с усмивка киселата гримаса върху лицето на Лия, породена от мисълта за сметката, която щеше да ѝ се наложи да плати.

— Наистина ли ще изядеш всичко това? — попита го, като спря за малко до стола му.

Той взе празна щипка от рак и започна да я разтваря и затваря.

— Не се притеснявай, *cara mia*. Бих могъл да изгълтам и теб за десерт.

— О, я вземи да пораснеш — скастри го Лия и го остави в плътен облак с аромат на подправки.

Думите ѝ изобщо не го трогнаха. Беше свикнал да го закачат за възрастта му. В школата, където се обучаваха морските тюлени, го наричаха Маугли, като популярния герой от „Книга за джунглата“. Бяха му необходими само две години, за да докаже, че не отстъпва на никого от колегите си и тогава му дадоха прякора Кръстника заради удивителната му прилика с Ал Пачино.

Като момче, на което му се бе наложило да порасне прекалено бързо, той отрано бе приучен да поема отговорност. Само най-смелите оцеляваха на източния бряг на Филадельфия, където на всеки ъгъл дебнеха банди и наркотици. От деня, в който баща им ги бе напуснал, до момента, в който бе завършил военната школа и бе станал морски

тюлен, нямаше препятствие, което не би могъл да преодолее. Да спечели Офелия, нямаше да му е толкова трудно.

Поръчаното сирене пристигна. Той изяде половината, преди да отмести чинията и да си поръча лимонов пай. Следващия път, когато тя мина покрай него, загреба с пръст част от сметаната и я попита със странен израз на лицето:

— Искаш ли да го оближеш?

— Не — равно отвърна тя, но устните ѝ трепнаха.

Беше се загледала към него, когато кракът ѝ неочаквано се заклеци между два стола, таблата полетя и на земята се разбиха няколко полупълни чаши. Газирана вода се плисна по стената, върху килима се разхвърчаха кубчета лед.

— Мамка му! — Погледът ѝ бързо се обърна към вратата на офиса, намиращ се до самата кухня, където, както можеше да се предположи, веднага се появи главата на управителката.

— Пак ли ти, Лия? — извика строго жената и ярко изчервените ѝ устни се свиха презрително.

— Съжалявам — измърмори момичето. — Ей сега ще почистя.

— Имаш клиенти, които трябва да обслужиш — разпореди се управителката и дръпна кърпата от ръцете ѝ. — Аз ще се заема с това. Кълна се, че ако не се научиш как се носи табла, скоро ще те изхвърля от тук.

Дочул размяната на реплики, Вини очакваше Лия, както я наричаха всички, да постави жената на място. Ала вместо това тя кимна на бармана да налее нови питиета и каза тихо:

— Няма да се повтори повече.

Почувствал неволно възхищение, той се опита да привлече вниманието ѝ:

— Хей! — подвикна високо, за да могат всички да чуят думите му. — Тя просто ти завижда, защото не може да напъха задника си в твоите тесни шорти.

Управителката му отправи убийствен поглед.

Офелия се засмя. Младият мъж не можа да прецени дали докато чакаше да бъдат изпълнени поръчките, изпитва благодарност към него, или ѝ идва да го убие.

Небето отвън бързо тъмнееше. Заведението започна да се изпразва. Вини гледаше деветия рунд на боксовия мач. С периферното

си зрение наблюдаваше как Лия взема поръчката на двама велосипедисти. Стори му се, че единият от тях леко я плесна отзад.

— Този стар развратник не те ли закачи? — попита, когато тя се приближи до бара.

— Не съм забелязала — отвърна му студено.

— Как така не си забелязала?

Тя повдигна рамене.

— О, това се случва постоянно. Нищо особено.

— Не е... — Ако се беше случило с малката му сестричка Изабела, щеше да стане нещо *много* особено.

— Успокой се, Малък Ал. Мога да се справя сама.

Беше прекалено изненадан от обръщението, което без съмнение отново бе свързано с Ал Пачино, за да спори.

Вини не откъсваше поглед от нея, докато тя отнасяше двата студени чая към масата на мъжете. Нямаше никакво съмнение, че косматият дядка с татуировките сложи ръка върху сърцевидния ѝ задник.

С пресилена усмивка, Лия я хвана, отмести я върху масата и я потупа приятелски.

— *Добро момче. Кротко, момче.*

Значи така се справяше сама?

Вини бързо се изправи. Не, това не беше редно.

Като се връщаше към кухнята, тя му препречи пътя.

— Сядай си на мястото — предупреди го шепнешком. — Да не си посмял да ми създаваш неприятности.

— Просто ще си поговоря с него.

— О, няма да правиш нищо подобно.

Хвърли неспокоен поглед към канцеларията на управителката.

— Проблем ли има, Лия? — Гласът на жената стържеше като нокът върху черна дъска.

— Не, нищо подобно.

— Напротив, има — възрази Вини и се обърна към достолепната дама. — Допустимо ли е в заведението ви сервитьорките да бъдат опипвани от клиентите?

— Разбира се, че не — обиди се управителката.

— В такъв случай трябва да ви уведомя, че онзи стар мераклия току-що я плесна отзад. Какво смятате да направите по въпроса?

— Е, надявам се, че си му казала да престане — обърна се тя към Офелия.

— Да, естествено. Няма проблем — момичето понечи да мине покрай младежа, но той издърпа тефтера за поръчки от ръцете ѝ.

— Имате ли нещо против да ги обслужите вие? — попита той.

— Моля? — извика жената. — Аз не съм сервитьорка. Обслужването на масите е нейно задължение, не мое.

— Няма да е зле да свикнете, защото тя току-що напусна — отсече Вини и сграбчи ръката на Лия.

— О, не, не напускам — възрази момичето и се опита да се освободи от него.

— Знаеш ли какво? — отвърна управителката. — Радвам се, че намерих основание да се отърва от теб. Вземи си надницата и отведи този нахалник със себе си. Но след като си плати сметката.

Вини измъкна портфейла си и хвърли четиридесет долара на бара. Взе чантата на Лия и я помъкна към вратата.

— Хайде, мила моя, да си вървим — насърчаваше я той.

Със здраво стиснати зъби, тя се остави да бъде изведена навън.

— Имаш ли горна дреха? — попита я, след като вратата хлопна зад тях.

— В колата.

Докато отиваха към паркинга, Вини ровеше в чантата ѝ за ключовете. Офелия я грабна от ръката му, измъкна ги и се опита да влезе в колата, но той се оказа по-бърз.

— Остави ме на мира! Не мога да повярвам, че го направи! — изкрещя му, треперейки от ярост.

— Точно сега няма да тръгваш никъде — отсече той. Огледа купето, взе онова, което му приличаше на пуловер и заключи вратата. После пусна ключовете в джоба си и предложи: — Хайде да се поразходим.

— Ще те убия!

— Какво ще кажеш първо да преброиш до трийсет, а после да се оставя да ме удариш?

Лия взе дрехата си и тръгна пред него, като се обличаше пътъом, докато прекосяваха огромния паркинг в посока на близкия търговски център.

Вини вървеше плътно след нея.

— Е, как е, броиш ли? — осведоми се той.

— Трийсет! — извика тя и се обърна без предупреждение.

В следващия момент младежът получи юмрук в корема и силен удар отстрани на главата.

— Ох, заболя ме!

Беше впечатлен.

— Не мога да повярвам, че наистина ми докара уволнение — извика момичето и започна да го удря с две ръце. — За кого се мислиш?! Имах нужда от тази работа! Сега останах без нищо, глупак такъв! Много ти благодаря!

— Няма защо — измърмори той и се усмихна на себе си.

От собствен опит знаеше, че най-сигурният начин да изплуваш до върха е, като се отгласнеш от дъното.

* * *

Лия усети, че гласът ѝ трепери, и тръгна през паркинга, заглеждайки се в накачалите да ноцуват чайки.

От кола, движеща се назад, се разнесе остро изсвирване на клаксон, тъй като бе застанала на пътя ѝ. Шофьорът изруга. Тя му отвърна.

Как щеше да си плаща наема сега? По това време на годината по крайбрежието нямаше никаква работа. Беше се натресла на сестра си до пролетта и ѝ беше благодарна, че все още не я бе изгонила. Сигурно ѝ бе дошло до гуша да се размотава из къщата ѝ.

По дяволите, напоследък сама бе омръзнала на себе си.

Сълзи на отчаяние бликнаха от очите ѝ. Беше толкова обсебена от мисълта да държи колкото може по-далеч младия морски тюлен, че не забеляза леко отместения встрани капак на отходната шахта. Спъна се в него, полетя напред и се приземи на колене върху безмилостния асфалт.

Напълно сломена, се извърна, седна на земята, подпря глава върху кървящите си колене и се насили да не се разплаче.

Атмосферата се промени.

— Добре ли си? — делово попита Вина.

— Я върви да се чукаш — изстреля през зъби Лия.

Продължаваше да държи лицето си надолу, за да не му позволи да забележи сълзите на самосъжаление в очите ѝ.

— Ами, бихме могли да се заемем с това по-късно — дръзко отвърна той. — А сега ми кажи удари ли се. Дай да видя. — Повдигна леко долния край на пуловера ѝ и отбеляза: — Добре си се подредила.

Майната ти, Шерлок.

— Ще ти помогна да станеш — пхна ръка под мишниците ѝ и я изправи на крака. После посочи към търговския център: — Да влезем вътре. Може да намерим нещо отворено.

Куцукайки, минаха през входа и установиха, че единственото работещо заведение е ирландски клуб.

Като се освободи от ръцете му с рязко движение, тя се насочи с подскоци към задименото място. То очевидно бе свърталище на местните младежи. Няколко редовни посетители ги наблюдаваха, докато приближаваха към бара.

— Веднага се връщам — каза ѝ Вини.

Нямаше го само около десетина секунди, но те ѝ бяха достатъчни да установи, че чорапогащникът ѝ е съдран, а едното коляно е пострадало по-лошо от другото. Щом се върна, той се настани до нея и посегна към краката ѝ.

— Не ме докосвай.

Но веднага забеляза мократа кърпа в ръката му и неохотно прие помощта.

— Седни настрани — нареди младежът и положи единия ѝ крак върху своите.

Не че Лия имаше кой знае какъв избор.

— Как е? — осведоми се той и притисна влажния компрес към коляното ѝ.

— По-добре — призна тя и внезапно се почувства неловко от допира му.

Имаше силни загорели ръце и твърди като гранит бедра.

Сервитърката се приближи до масата им.

— Какво ще обичате?

— Дали ще може да ни донесете кофичка с лед? — попита Вини.

— Веднага ще проверя — отвърна момичето и се отдалечи.

— Имаш красиви крака — с благоговение отбеляза той, докато почистваше кожата около раната.

— Слушай — започна тя, твърдо решила да не обръща внимание на комплимента, а още по-малко на грижите му за нея. — Не знам как да ти го набия в дебелината глава. Нямам желание да те опознавам. Не излизам с мъже на моята възраст, да не говорим пък за хлапаци като теб.

Очите му с цвят на шоколад я изгледаха проникателно. Очевидно думите ѝ не му направиха никакво впечатление.

— Все още си ми длъжница — напомни ѝ той. — Кой плати вечерята ми? Аз.

— Само защото заради теб ме уволниха, идиот такъв!

— О, я стига — меко възрази младежът. — Заслужаваш много по-добра работа и си съвсем наясно с това.

Този път комплиментът му я обърка. Затвори рязко уста и се замисли върху оставащите ѝ възможности.

— Добре тогава. Ще ти поръчам една бира. Устройва ли те? Навършил ли си необходимата възраст, за да пиеш алкохол?

— Достатъчно пораснал съм, за да умра за родината си — отбеляза той.

Е, щом казваш.

Сервитьорката се появи отново с чаша, пълна с лед.

— Не можах да намеря кофичка — каза извинително и я остави на масата пред него.

— Дамата ще ми поръча една бира „Хайнекен“ — съобщи той и взе едно кубче.

— А за вас? — обърна се към Лия тя.

— За мен ром и диетична кола. Ромът да е „Капитан Морган“, ако обичате.

Момичето се отдалечи. Дъхът на Офелия секна, когато Вини сложи леда върху отеكلото ѝ коляно. Той правеше леки кръгообразни движения, като се стараеше да не докосва самата рана. Бедрата ѝ потръпнаха от удоволствие. Кубчето се разтопи бързо и намокри раздраните краища на чорапогащника ѝ.

— Готвя се да стана лекар — неочаквано заяви той и я стрелна с поглед.

Миглите му бяха невероятно гъсти и извити.

— Сериозно ли говориш?

— Аха. Харесва ми. Смятам да следвам медицина.

Тя го погледна с други очи. Очевидно момчето имаше своите достойнства. Жалко, че беше толкова малък. Ако беше с десетина години по-възрастен...

— От колко време си морски тюлен? — не че много я интересуваше.

— Три години.

Будалкаше я нещо!

— Какво? И на колко си бил, когато са те взели? На дванайсет?

— Ха, ха, ха! Не, бях на седемнайсет. Освен това там не те „вземат“. Избират те, след като си преминал през най-строгите тренировъчни програми в света. Завършихме едва четиринайсет от общо шейсет и шест кандидати.

Уау! Е, това говореше още нещо за него. У нея се зародиха хиляди въпроси, но ги преглътна, защото не искаше да му дава напразни надежди.

— Аз съм наполовина ирландец, наполовина италианец. Знаеш ли какво означава това? — попита я с предизвикателен тон.

— Не.

— Означава, че съм упорит и страстен. Когато пожелаеш нещо, винаги го получавам.

— Сериозно ли говориш? — подигра го тя, но неволно потръпна.

— Когато бях на седем, гледах по „Дискавъри“ документален филм за морските тюлени. И реших, че искам да стана точно такъв.

— А сега искаш да следваш медицина — подхвърли Лия.

— Ами да. Защото освен всичко друго обичам предизвикателствата. Вероятно затова ми харесваш толкова.

Признанието му я стресна.

— Губиш си времето.

— Е, ще видим. Разбира се, ако искам да следвам медицина, първо ще трябва да завърша колежа — продължи той, сякаш изобщо не го бе прекъсвала. — Вземам по два семестъра наведнъж.

— Очевидно си доста зает.

— Обзалагам се, че и ти си учила в колеж.

— Не грешиш.

Чувстваше са като хванато в капан диво животно. Вيني впери в нея проникателния си поглед.

— Какво си учила?

— Журналистика. — *Когато въобще ходех на лекции.*

— Завърши ли?

— Аха.

Благодарение на Пени, която попълваше на машина документите и всеки ден я караше до рехабилитационния център, докато най-сетне стъпи на краката си.

— В такъв случай защо работиш като сервитьорка? Трябва да си в някоя телевизия, в радио или нещо подобно.

— Бих могла, ако исках — обясни тя с пресилена самоувереност. — Допада ми идеята да слухтя наоколо и да откривам разни интересни истории.

— Тогава давай напред. Какво ти пречи?

— Не знам — призна Лия и остави чашата с питието. Ромът беше преминал от празния ѝ стомах в кръвта и вече я бе ударил в главата.

— Сигурен съм, че ще стоиш страхотно на телевизионния екран — настоя той и дрезгавият му глас ѝ се стори като милувка.

Топлината по лицето ѝ със сигурност се дължеше на алкохола.

— Едва ли някой ще ме наеме — продължи все така откровено. — Дипломата ми не е висока. Със сигурност нямаше да завърша, ако сестра ми не ми беше помогнала. За което заплати с раздяла с годеника си. И пак по моя вина. — Замлъкна рязко, осъзнала, че е казала твърде много.

— Знаеш ли какво си мисля? — обади се Вини, след като отпи глътка бира. — Просто ти липсва самоувереност, това е.

— Моля? — наежи се от обвинението тя. — Не е вярно.

— Докажи го — предизвика я той.

— Точно на теб не съм длъжна да доказвам нищо.

— Не на мен. Докажи го на себе си — кимна с брадичка към нея той.

Лия усети как лицето ѝ се изкриви в гримаса. Не беше ли досадно? Някакъв си дваисетгодишен хлапак я учеше какво да прави с живота си.

— Искаш ли още една бира? — попита тя, като потисна отново надигацията се гняв. — Колко още трябва да ти поръчам, за да ме оставиш на мира?

Очите му леко се присвиха, но върху устните му веднага се появи познатата нехайна усмивка.

— Ремонтът на колата ми излезе двеста и двайсет долара — уведоми я той.

Лия преглътна с усилие.

— По три долара бирата... това прави малко повече от седемдесет и три бутилки — продължи младежът, демонстрирайки уменията си да смята наум.

Тя го стрелна с поглед. В това момче имаше много повече, отколкото то ѝ разкриваше.

— Много си умен, а? — подхвърли, за да го подразни.

Той само сви рамене, сякаш казваше: Да. И какво от това?

— Защо не постъпи направо в колеж, а стана морски тюлен? — Внезапно ѝ се стори толкова далечен, сякаш помежду им падна някаква преграда. — О, забрави — допълни бързо Лия. — Не ме интересува.

— Майка ми се разболя. Повече не можеше да работи.

— О!

Само с две изречения бе успял да се представи в коренно различна светлина.

— Получих стипендия за колеж в Пенсилвания, но... — замълча малко и заключи: — Така стана по-добре.

— А тя оправи ли се? — Не се въздържа да го попита Лия.

— О, да.

— Радвам се.

Помисли си за баща си и както винаги, сърцето ѝ болезнено се сви.

Разговорът зацикли.

— Да не би да казах нещо нередно? — обади се след малко Вини.

— В какъв смисъл?

— Изведнъж много се умълча — поясни той.

Тя вече усещаше ефекта от изпития алкохол. Внезапно ѝ се прииска да се разплаче от изтощение и безпомощност; особено като се сети за красивия си апартамент, чийто наем вече съвсем не можеше да си позволи.

— Просто съм уморена. Искам да се прибера.

— Няма проблем. Стой тук. Ей сега ще докарам колата си.
Нещо не можеше да го разбере.

— Защо?

— Защото така няма да ти се наложи да вървиш. — Вече беше скочил на крака и търсеше ключовете в джоба си. — Веднага се връщам.

Преди да успее да примигне с очи, беше изчезнал. За един кратък миг Лия се почувства много самотна. Неприятното усещане се задълбочи, щом си спомни, че ключовете от собствената ѝ кола бяха останали у него. Ами ако му хрумнеше да я зареже тук? Не се беше държала особено любезно.

Изминаха няколко минути. Тя плати на сервитьорката и поосвежи червилото си, колкото да прикрие обзелата я нервност. Но тогава Вини се върна и улови ръката ѝ.

— Паркирал съм неправилно — каза и ѝ помогна да се изправи.

— Не съм саката — срязва го тя, но дланта му беше толкова топла и уверена, че не я отблъсна.

Освен това не се държеше много здраво на краката си. Единственото питие бе успяло да я замае. Не ѝ се искаше да се блъсне в стената.

Колата действително беше спряна неправилно, с две гуми върху тротоара. Той задържа вратата, докато Лия се настани на предната седалка. Вътре беше уютно и топло, миришеше приятно на ароматизатор. Всичко беше излъскано и чисто, съвсем различно от нейната.

Вини се изправи и очите му проблеснаха в мрака.

— Коланът — напомни ѝ кратко.

Тя щракна закопчалката, моторът изръмжа и след няколко ловки маневри потеглиха.

Когато минаха покрай „Хутърс“, Лия се изтръгна от опиянението си.

— Ей, моята кола!

— Не мога да те оставя да шофираш — спокойно обясни той.

— Не съм пиана!

Думите ѝ бяха посрещнати с мълчание. Споменът за стегнатите му бедра я накара да осъзнае колко е уязвима в този момент.

— Къде ме караш? — попита със слаб глас.

— У вас — изненадано я погледна младежът.

Тя се зарадва, но донякъде остана разочарована. Значи нямаше никакво намерение да я отвлече посред нощ, да я откара в апартамента си, да я завърже за леглото с копринени шалчета и да я люби до насита?

— А как ще си прибера колата?

— Един приятел ще ми помогне да ти я докарам утре.

Стрелна го незабелязано с поглед. Уау, за момче на неговата възраст беше доста галантен. Никога не беше излизала с мъж, който се отнася към нея, като че ли е направена от стъкло.

Но от друга страна, точно той стана причина да я уволнят. Заради него нямаше да може да плати наема на апартамента си.

Няколко минути по-късно спряха пред къщата на Пени.

— Страхотни фенери — засмя се Вини и посочи верандата на съседа.

— Да — съгласи се тя.

И сега какво? Да му позволи да я целуне би било голяма грешка. Но пък бе успял да разпали любопитството ѝ. Как ли се целуваше този млад морски тюлен?

Вини заобиколи колата, за да я изпрати до вратата.

— Ако искаш да се видим пак, ще трябва този път ти да ме потърсиш — каза, докато прекосяваха моравата.

— Какви ги говориш? — възкликна Лия, като полагаше огромни усилия да не залита.

— Да проверим какъв разследващ репортер ще излезе от теб — небрежно я предизвика той. — Кой от всички тези ключове е за къщата?

— Дай ми ги! — грабна връзката от ръката му и отключи. — Сестра ми сигурно вече спи — подхвърли не много деликатно намека, че не може да го покани вътре.

— В такъв случай не вдигай толкова шум — посъветва я шеговито Вини.

— Движа се съвсем тихо. Господи, толкова си досаден.

— Дааа. Но въпреки това ме харесваш. А виж, тези ключове ще ми трябват. После ще ги оставя под шофьорската седалка.

— Е, добре — отстъпи тя. — Нямаше нужда да ме караш до тук. Можех да се прибера и сама.

— Може би, но тогава нямаше да имам възможност да направя това.

В следващия момент устните му страстно се впиха в нейните.

Лия се опита да го отблъсне, ала целувката му беше толкова топла, толкова умела, че ръката ѝ сякаш сама се обви около врата му. Усецаше, че се разтапя като сняг под жарки слънчеви лъчи. Божичко, ама това момче наистина си го биваше!

Никой друг преди него не я беше целувал така.

И после всичко свърши. Твърде скоро.

Той се отдръпна с познатата си самодоволна усмивка.

— Намери ме — повтори отново и решително тръгна към колата си.

Двигателят изръмжа и задните светлини изчезнаха в тъмнината.

Офелия остана неподвижна няколко секунди. Тази вечер я бяха уволнили и бе позволила на един двайсетгодишен хлапак да я целуне.

Възможно ли беше животът ѝ да се обърка повече?

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тази година Денят на вси светии беше по-различен от предишната. Може би се дължеше на мъглата, която се бе спуснала над града в ранния следобед. Тя пъплеше по тротоара и моравите, създавайки особено призрачна атмосфера, много подходяща за ежегодния шеговит ритуал, но караше Пени да се чувства неспокойна.

Както всеки път, тя бе облякла костюма си на вещица, допълнен от фалшив нос и островърха шапка, и бе замесила тестото за традиционния тиквен сладкиш. И все пак този път го нямаше веселото безгрижно очакване, с което обикновено посрещаше празника.

Тази сутрин Офелия ѝ бе казала, че е изгубила работата си на сервитьорка. Може би именно това я бе разстроило. Ако продължаваше така, малката ѝ сестра никога нямаше да се изнесе от дома ѝ. Тази вечер, преоблечена като екзотична танцьорка, Лия бе излязла, за да отиде на купон, организиран от бившата ѝ съквартирантка от колежа. Трябваше да ѝ се признае, че изглеждаше наистина разтревожена от финансовото си състояние.

А може би Пени беше потисната, защото се бе зарекла, че *следващата* година ще раздава бонбони с бъдещия си съпруг. Ала ето, че отново беше сама. Нямаше дори приятел. Стивън Паркс така и не се беше обадил, въпреки че през цялата седмица се беше държал много мило с нея в болницата.

Пени пъкна тиквения сладкиш във фурната и забърза към входната врата, чийто звънец настойчиво звънеше. Пътюм оправи накривения нос и взе купата с бонбони. Хлапетата отвън трябваше да бъдат подканени от придружителите си да изрекат магическата фраза:

— Лакомства или пакост!

— Какво ще кажете за малко сладкиши, милинки? — отвърна тя с преправен глас.

После приклепна, за да е на едно ниво с розовия пудел и Тинкърбел^[1] и започна да изсипва бонбоните в пластмасовите им кошнички с форма на тикви.

Изправи се усмихната и забеляза мъглата да пълзи към стълбите на верандата като призрачен прилив.

— Доста зловещо — измърмори Пени и погледна фенерите пред къщата на Джо, които хвърляха отблясъци.

Очевидно тази вечер и той беше приготвил сладки. Звънът на телефона я накара да се прибере. Изписаният върху апарата номер ѝ беше непознат.

— Да моля — каза, молейки се мислено да не е отново Ерик.

— Здравсти! Стивън се обажда — разля се в ухото ѝ топъл мъжки глас, който мигом разпръсна страховете ѝ. — Да не те хващам в неудобно време?

Беше едва седем и половина.

— Не, съвсем не. Къде си? — Шумът около него предполагаше весел купон.

— В един бар в центъра на града. Чудех се дали не искаш да дойдеш и ти. Тук повечето са младежи, но музиката си я бива.

— О! — Изкушаваше се да приеме дори само за да може после да казва, че е била на среща, но... — Все светии е — напомни тя. — Трябва да раздавам бонбони.

— Какво, да не би някой да е опрял пистолет в главата ти? — разсмя се той.

— Не, но много се забавлявам, като гледам костюмите на хлапетата.

— А, разбирам.

— А защо ти не дойдеш у нас? — предложи Пени.

— Тъъ... — Стивън се поколеба и надеждата ѝ отново се възроди, но със следващите си думи той я разби на пух и прах: — Не. Имам среща с няколко приятели. Ще ми се разсърдят, ако ги вържа.

— Ясно.

— Може би по-късно тази седмица? Какво ще кажеш за петък?

— Устройва ме напълно — съгласи се тя, опитвайки се да прикрие задоволството си.

— Е, добре. Сигурно преди това ще се видим в болницата. Тогава ще си поговорим повече.

— Разбира се. Благодаря, че се обади.

През следващите четиридесетина минути всички хлапета от квартала минаха покрай вратата ѝ, за да се порадват на вниманието, с

което щедро ги обсипваше. Тя посрещна един Дракула, двама Батмани, няколко клоуни, Шрек и шестгодишен пожарникар.

Към осем часа по-малките деца се прибраха. Следваше неизменното време за сън. Пени погледна тиквения сладкиш и реши, че му трябва още двайсетина минути. Звънецът отново иззвъня и тя отиде да отвори.

Усмивката замръзна върху лицето ѝ. Вместо отстрани на верандата, където го беше оставила, сламеното ѝ плашило беше изместено точно пред вратата. Стоеше така, сякаш се взираше в нея.

— Е, добре — каза на глас и като остави купата с бонбони, излезе навън. Помисли си, че някои по-буйни младежи са решили да си направят лоша шега, и огледа най-близките храсти, но мъглата бе идеално прикритие.

Тя отмести люлеещия се стол и върна плашилото на предишното му място. С периферното си зрение улови движение и подскочи стреснато. Мъж с черно наметало и маска на дявол скочи на верандата. Сърцето ѝ се качи в гърлото. Той я улови за ръката, завлече я вътре и затръшва вратата.

Не можеше да повярва, че това се случва. В първия момент си помисли, че някой ѝ е скроил шеговит номер, а в следващия вече се бореше с непознатия, чийто дъх излизаше със свистене през отвора на маската.

* * *

Джо тъкмо се надяваше, че безкрайният поток от деца вече е приключил, когато на вратата му отново се позвъни. С въздишка на досада отиде да отвори. Гърбът отново бе започнал да го боли. Сеансът при Пени във вторник бе по-кратък от обикновено.

— Господи — говореше едно момче на приятеля си, — уплаши ме до смърт.

— Мислиш ли, че е приятел на мис Пени?

— Едва ли. Струва ми се, че искаше да я уплаши.

— За какво става въпрос? — настойчиво попита Джо, като се появи на прага с пълна с бонбони купа.

— Един мъж с дяволска маска се спотайваше в храстите — обясни хлапак, облечен в рокля. — Изкара ни акъла.

— Къде? В съседната къща? — продължи да го разпитва притеснено Джо.

— Аха — посочи с ръка другото дете. — Точно там.

— Вземете това.

Пъхна сладкишите в ръцете им и се втурна покрай тях. Тичайки през мъглата, приближи дома на Пени. Тревогата му можеше да се окаже и напразна — вероятно някой съсед бе решил да се позабавлява, като я уплаши. Но докато Ерик беше на свобода, не му се искаше да рискува.

Лампата на верандата светеше. Вратата беше затворена. Никакъв мъж с маска не се виждаше наоколо.

Но когато изкачи стълбите и надникна през матираното стъкло, забеляза, че Пени си има компания. Някаква висока слаба фигура я блъскаше.

Джо почука силно.

Грозното зеленикаво гумено лице се извърна към него. Непознатият отскочи и побягна към вътрешността на къщата.

Това беше достатъчно на Джо, за да хукне след него. Той блъсна отключената врата и мина покрай вцепенената от ужас Пени.

Ала другият вече бе успял да се измъкне през задния вход. Същият френски прозорец, който беше проверявал предишната вечер, беше оставен отворен. Джо се озова във вътрешния двор. Шум отдалечаващи се бягащи стъпки го накара да завие зад къщата.

Само мъглата се извиваше на фунии пред очите му и той разбра, че е изгубил нападателя. Без да обръща внимание на жестоките болки в гърба, изскочи на улицата и се затича по тротоара. Пред него не се виждаше нищо, освен плътна сивкава пелена.

Тропотът от стъпки заглъхна. Джо спря и се послуша, затаил дъх, но не се чуваше нищо, освен приглушена детска глъчка. От време на време в тъмното небе проблясваха единични фойерверки.

Внезапно се разнесе рев на автомобилен двигател. Той бързо се отправи нататък. Светлината на стоповете се мярна на около двайсетина метра от него и бързо се стопи в мъглата. С бясна скорост и угасени фарове, колата напусна квартала.

— По дяволите! — изруга Джо, безпомощно загледан след нея.

Болката в гърба го караше да стене. Той се върна у Пени и я намери точно там, където я беше оставил — вцепенена от ужас.

— Изглеждаш така, сякаш си видяла призрак, а не мъж с маска на дявол — подразни я, за да прогони страха ѝ. После внимателно затвори френския прозорец. — Добре ли си?

— Да, струва ми се — прошепна тя и смъкна фалшивия нос, който висеше под брадичката ѝ.

— Доколкото разбирам, бил е Ерик.

Жената кимна.

— Никога през живота си не съм била толкова уплашена.

Джо пристъпи към нея и започна да разтрива ръцете ѝ.

— Всичко свърши — увери я той. — Неприятно ми е да го призная, но го изпуснах.

— Как изобщо разбра, че е тук?

— Чух някакви хлапета да споменават за мъж с маска. Дойдох просто да проверя.

С дълбока въздишка, тя се отпусна върху гърдите му. По тялото ѝ преминаваха тръпки и за да я успокои, той я притисна силно към себе си. Остана поразен от откритието колко нежна и женствена е, както и от внезапния импулс да я залюлее в прегръдките си. Тя ухаеше на есенни подправки или... може би в къщата миришеше така?

— Какво ти каза? — попита той.

Пени се отдръпна леко и смръщи вежди от усилието да си спомни.

— Нищо смислено. Първо заяви, че не е убил баща ми. Спомена нещо за жена си, която се била разболяла. Имал нужда от пари за лечението ѝ. После изведнъж се разяри, започна да ме блъска и да крещи, че съм глупачка. Каза още, че всички ще умрем. — При последните думи в гласа ѝ се прокрадна паника.

Ледена вълна се разля из тялото му. По дяволите, нищо чудно, че бе уплашена до смърт.

— Никой няма да умре — каза ѝ уверено. — Но веднага трябва да се обадим в полицията.

С решително движение я поведе към кухнята.

— По-добре да позвъня на Хана — предложи тя и се измъкна от ръцете му.

Обзет от неочаквано желание да я прегърне отново, Джо я наблюдаваше как набира номера на специалния агент. Пръстите ѝ трепереха.

От проведения разговор разбра с облекчение, че и агентът, и щатската полиция са вече на път към тях.

— Сигурно ще са им нужни и моите показания — сети се той, когато тя постави обратно слушалката. — На какво ухае тук?

Въпреки обстоятелствата, ароматът бе станал прекалено натрапчив, за да не му обърне внимание.

— Тиквеният ми сладкиш! — втурна се към фурната Пени. — О, дано да не е прегорял.

Изобщо не изглеждаше прегорял. Устата му се напълни със слюнка, когато тя извади тавата от печката.

— Искаш ли да го опиташ?

Струваше му се странно да ядат в такъв момент, но едно толкова обикновено занимание като сервирането на сладкиш би могло да я отвлече от тревогите.

— Ами... защо не!

Пени отрязва и за двамата по едно парче.

— Заповядай, седни — покани го и наля на всеки по чаша мляко.

Джо се настани до малката маса, поставена в обособения като трапезария кът, отчупи парченце от края на сладкиша и го сложи в устата си.

— О, Боже — изстена той, — невероятен е.

На лицето ѝ се мярна слаба усмивка, но веднага след това раменете ѝ се отпуснаха.

— Знаеш ли, майка ми често ми правеше такива неща — продължи гостът, твърдо решен да отклони мислите ѝ от заплахите на Ерик.

— Тя къде живее?

— Точно сега в Уинбегоу, в Ню Мексико. Родителите ми се наслаждават на пенсионерския си живот.

— Много хубаво — завистливо въздъхна тя. — А откъде са иначе?

— От Невада. И аз съм израснал там.

— Нима ще изминат целия този път само да дойдат да те видят?

— Не знам — всъщност изобщо не ги беше канил.

Пени го изгледа изпитателно.

— Близки ли сте?

— Аха. Естествено. Аз съм единственото им дете. А и те са невероятни родители. — Очароваше го фактът, че двамата все още бяха влюбени един в друг. Но от друга страна, винаги неохотно се срещаше с тях, защото му бяха омръзнали постоянните им натяквания, че все още не е женен. Като че ли можеше да хване първата срещната жена и да очаква да има същия идеален брак като техния. — Не са свикнали да ме виждат целия в драскотини и белези. — Това бе опит да си намери извинение. — Надявам се да кача някой друг килограм, преди да се срещнем за Деня на благодарността.

— Те ли ще дойдат? — попита тя, доволна заради него.

— Не. Смятам да отскоча до вкъщи.

— Вземи си още — насърчи го като добра домакиня и вдигна чинията, за да я напълни отново.

Не му оставаше нищо друго, освен да й се усмихне.

— Благодаря.

— И аз бих искала да имам двама родители — изтърси съвсем неочаквано Пени.

Баща й беше убит.

— А какво е станало с майка ти?

Беше му интересно.

— О, изостави ни, когато бях шестгодишна — сви рамене Пени. — Никога повече не я видяхме.

Подобно нещо не бе очаквал. Не му оставаше нищо друго, освен да се взира в нея и да се възхищава, че се бе оказала толкова добра. От предателството на майка й до смъртта на баща й бе понесла много тежки удари, но ето че сега седеше пред него спокойна и мила. Духът й светеше с неугасим пламък.

Внезапно осъзна, че никога не бе срещал жена като нея. Любовниците му в по-голямата си част бяха разглезени момичета. Радвах се на много облаги и мислеха преди всичко за себе си.

Звънецът иззвъня и Пени подскочи, сякаш я беше ударил ток.

— Това трябва да е Хана — каза тя и отиде да отвори.

Джо я последва до вратата и застана до нея точно когато изумителна червенокоса жена влезе в антрето. Докато домакинята ги

представяше, специалният агент оглеждаше посетителя с откритите си зелени очи.

— Приятно ми е да се запознаем — каза тя.

— На мен също.

— Той е морски тюлен — обясни Пени. — Появи се точно навреме, за да проследи Ерик през задния двор към улицата.

— И въпреки това го изпуснах — призна с гримаса Джо. — Избяга с колата си.

— Сержант Маколи ще пристигне всеки момент — уведоми ги Хана, докато събличаше палтото си. Метна го на парапета на стълбището и отново погледна Джо. — Моят съпруг също е морски тюлен — каза, изненадвайки всички. — Може би го познавате, казва се Лутър Линдстром.

— Ама разбира се. Бившият футболист. Срещали сме се преди няколко години.

Тя преднамерено се загледа в обгорялата кожа на лицето му.

— Истинска бойна рана.

Той не се хвана на уловката.

— Да отидем в кухнята, Хана — обади се Пени и я поведе към вътрешността на къщата. — Ще те почерпя с тиквен сладкиш, докато чакаме полицията.

Джо ги последва неохотно. Нямахше представа какви слухове се носят сред колегите му за провала в Афганистан. Най-вероятно всички морски тюлени вече знаеха, че единственият оцелял е командващият офицер. Това обясняваше многозначителните погледи, които му отправяше специален агент Хана Линдстром. Не му се искаше да седи в компанията ѝ, в случай че се окаже достатъчно нетактична да го изрече на глас.

За щастие тя задаваше съвсем различни въпроси, както и сержант Маколи, който пристигна бързо и поиска да му разкаже подробности около преследването на Ерик. Те огледаха с фенерчета цялата морава за пресни следи. Обърнаха внимание на всеки предмет, докосван от заподозрения, с надеждата да открият материал за ДНК експертиза. Джо седеше в антрето и наблюдаваше как полицаят записва нещо в бележника си. Чуваше гласовете на Пени и Хана откъм кухнята.

— Знаеш ли как е пострадало лицето на съседа ти? — измърмори приглушено Хана. — Питам просто от любопитство.

— Не точно — опита да се измъкне Пени.

Той застина и в душата му се надигна недоверие. Щеше ли все пак да го предаде?

— Но мисля, че е било при автомобилна катастрофа — продължи тя и съмненията му мигом се изпариха. — Според слуховете другите не са имали неговия късмет.

— Това е ужасно — отбеляза Хана след напрегнато кратко мълчание.

Джо се почеса по главата. Дали Пени беше измислила тази история, за да заблуди Хана и да приспи подозрителността ѝ? И откри, че се е отправил към кухнята.

Жените го погледнаха гузно.

— Ще ви трябва ли още? — обърна се едновременно към двете той.

— Не — ведро отвърна Хана. — Благодаря ви. Бяхте ни много полезен. За голямо съжаление ФБР все още няма основание да се намеси, така че разследването на случая ще продължи да се води от полицията. — Мобилният ѝ телефон извъня и тя се отправи към антрето, за да отговори. — Извинете ме за секунда.

Джо и Пени си размениха продължителни погледи.

— И защо ФБР да не може да се намеси? — осведоми се той.

— Защото не разполагат с неопровержими доказателства, че точно Ерик е откраднал рицина и е изтласкал татко от пътя. Разглеждат го просто като психически тормоз и нахлуване с взлом — обясни тя примирено.

Едва се въздържа да не я грабне в прегръдките си отново.

— Съжалявам — каза и пъкна ръце в джобовете си. — Ще се оправяш ли тази вечер?

— Да — отвърна му с пресилена усмивка. — Лия се обади, че се прибира.

— Чух какво обяснение даде на Хана за раната на лицето ми — неочаквано и за себе си призна той.

Пени се изчерви.

— Нямахте да се чувствам толкова зле, че съм я излъгала, ако разбирах защо не искаш никой да знае. Няма нищо позорно в това да

служиш на родината си, нали?

Джо погледна надолу, после настрани.

— Може би някой ден ще ти обясня всичко.

Тя му отправи изпитателен поглед.

— За теб ще е добре да поговориш с някого за това.

Може и да беше права, но той все още трябваше да бъде предпазлив. Понякога жените злоупотребяваха с поверените им тайни.

— Вземи си малко от сладкиша за вкъщи — предложи Пени и се обърна към печката. — Нали трябва да напълнееш. Денят на благодарността приближава.

Нямаше как да ѝ откаже. Когато пое топлия пакет, увит във фолио, пръстите им се докоснаха и из тялото му се разля вълна от удоволствие. Може би защото от нея лъхаше такова спокойствие.

Извърна се и си представи мъжа, който би бил подходящ за Пени. Вероятно някой уравновесен и внимателен, каквато беше и тя. Внезапно изпита завист към потенциалния ѝ любим. Не можеше да претендира за сърцето ѝ, защото тя беше само негов физиотерапевт и в известна степен довереник. Но знаеше, че иска само най-доброто за нея, независимо кой щеше да бъде щастливецът.

— Хмм — измърмори Хана, като отклони поглед от телевизора, опитвайки се да си спомни нещо.

— Какво има? — попита Лутър от другия край на дивана, където се бе излегнал и четеше роман на Том Кланси.

— Заместник-началникът на военния щаб е бил открит убит в дома си — отвърна тя, осмисляйки току-що съобщената новина.

— Познаваш ли го?

— Не, не съм чувала за него — каза Хана и започна нервно да потропва с пръсти по облегалката на дивана, — но това е четвъртият случай в продължение на пет години, при който високопоставен военен умира внезапно.

— Пет години са доста голям период, миличка. Случва се хората да умират.

— Да, но тук има нещо зловещо — настоя тя. — Искам да кажа, да не открият никаква сериозна причина за кончината на четирима

различни мъже, всеки от които служи или е служил в най-високите етажи на армията... Това буди известни подозрения.

— Е, тогава се обади на ФБР — подразни я той.

Ала тя прие думите му насериозно.

— Май ще направя точно това. — Стана от мястото си, отиде в кухнята да вземе безжичния телефон, набра номера на специален агент Рафаел Валентино и отново се отпусна на дивана.

Лутър я наблюдаваше с интерес, докато поздравяваше човека, на когото дължеше работата си в бюрото.

— Здравейте, сър, Хана се обажда. Да не ви хващам в неудобен момент?

— Съвсем не — увери я с характерния си груб тембър легендарният член на мироопазващите сили, който бе натикал в затвора известния бандитски бос Тарантело с доживотна присъда. — Изчакай една минута да намалю музиката.

Звуците на известна опера секнаха внезапно.

— На какво дължа това удоволствие? — мекият, кадифен някога глас сега звучеше като стържене по метал. Куршум беше разкъсал гласните му струни миналата година.

— Ами, току-що по телевизията съобщиха нещо много интересно. Чудех се дали следователите не биха могли да открият някаква връзка.

— За какво става въпрос?

— За заместник-началника на военния щаб, който е починал внезапно.

— А, генерал Фрип — отвърна мъжът. — По една случайност в момента работя точно по този случай.

— Така ли? Тогавя вероятно сте забелязали, че смъртта му по странен начин прилича на още няколко.

Последва продължителна пауза.

— Не се изненадвам, че си открила сходствата, Хана, но все още нямаме доказателства, че убийствата са свързани.

— Но си имате своите подозрения — подхвърли тя и стрелна с поглед съпруга си.

— Трудно е да се каже, докато не установим мотива или не открием смъртоносното оръжие.

— Какво сте изключили до момента? — осведоми се Хана.

— Ами, никой от тях не е починал от естествена смърт. Направените аутопсии не дават възможност да се определят причините. Някои от жертвите са свършили мигновено, други са били тровени бавно, но не разполагаме с конкретни данни.

— А допускали ли сте отравяне с рицин? — попита тя и потръпна от вълнение.

— Рицин? — замислено повтори Валентино.

— Не вярвам при рутинна аутопсия да се вземат такива проби.

— Не, естествено — съгласи се той.

— А тази отрова може да бъде погълната, да се инжектира или дори да се втрие в кожата.

Отново продължително мълчание.

— Или пък просто се хващам като удавник за сламка — със съмнение прибави Хана.

— Не, ще проверя това. Може би вече имаш някои подозрения относно мотивите? — попита агентът развеселен.

— Не, сър, още не.

— Добре. Има ли нещо ново при вас в Норфолк? — Той прехвърли разговора към по-обща теми.

— Не, все същото.

С Лутър се опитваме да си направим дете, искаше ѝ се да му каже, но се ужаси от последствията, които би могло да има подобно признание върху кариерата ѝ. Освен това си представи как такава новина би могла да впечатли Валентино, след като трите му деца и съпругата му бяха убити от банда, която търсеше отмъщение.

— Смятам да си почина малко от работата — подметна мъжът.

— Какво означава това? Да не сте решили да се пенсионирате?

— О, не, само кратък отпуск. Да събера сили за нови подвизи, когато се върна към предишната си работа — засмя се той.

— Би било страхотно — каза Хана, като се зачуди защо изобщо навремето беше заменил професията си със суката зад бюрото. — Позвънете ми веднага, щом вземете окончателно решение.

— Непременно — обеща Валентино. — Благодаря ти, че ми се обади.

— Няма за какво.

Тя затвори телефона и се упрекна, че не му се обажда по-често. Макар никога да не се бе оплаквал, самотата, която се прокрадваше в

гласа му, понякога караше сърцето ѝ да се свива болезнено.

— Това наистина би било нещо — обърна се Хана към съпруга си, който я гледаше с онзи топъл поглед, винаги издаващ намеренията му.

— Кое? — попита той и я притегли в силната си прегръдка.

— Може би терористите са откраднали рицина от военната лаборатория именно с цел да изтравят висшите ни военни.

— Не мога да се сетя за по-удачен начин от отровата, за да се прочистят върховете на армията — подразни я Лутър.

— Прав си — съгласи се тя.

Но докато той целуваше шията ѝ и пъхаше ръце под пуловера ѝ, не можеше да разсъждава върху евентуалния мотив.

— Нали знаеш какво искам да намеря в чорапа си тази Коледа? — погали втвърдените ѝ зърна той.

Изобщо не бе мислила за празниците, освен с надеждата, че Лутър ще се върне навреме за тях от предстоящата мисия в Югоизточна Азия.

— Какво?

— Положителен тест за бременност.

— Мислиш много едностранчиво — смъмри го тя и плъзна ръка по бедрата му.

— Да, но в правилната посока.

— Дано да е така.

Всичките ѝ съмнения бяха заглушени от една дълбока, всепоглъщаща целувка.

---

[1] Героиня от приказката „Питър Пан“. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Лия се намръщи на отражението си в антикварното огледало, закачено над тоалетната масичка в стаята за гости на Пени.

— Да ида или да не ида? — запита се тя.

Това, че в седем часа си бе все още вкъщи, беше нещо ново за нея.

Бродираните ѝ дънки, тюркоазно зеленият потник, поръбен с черна дантела, и късото кадифено сако бяха много подходящи за една вечер в „Пийбоди“. Приятелките ѝ сигурно вече бяха там и се заглеждаха по момчетата.

Но на нея не ѝ се ходеше.

Стомахът ѝ беше свит на топка. Ерик бе все още на свобода и след онова, което стори на Пени (тя все още имаше синини по ръцете), може би не беше много разумно да излиза от къщи. Но от друга страна същата вечер сестра ѝ имаше среща и сигурно би искала и Лия да се поразсее.

— Значи ще отида — реши накрая.

Но тогава се сети за Марк Майърс, който я бе опипвал на купона у Кати на Все светии. Беше тридесет и три годишен брокер и имаше изключително мощна кола. Когато я бе целунал, тя смаяна бе установила, че иска на мястото му да е морският тюлен Вини.

Намери ме. Предизвикателството, което ѝ бе хвърлил през рамо, я глождеше. Не можеше да забрави нито него, нито онази целувка. Колкото и неприятно да ѝ бе да признае, младият тюлен бе влязъл под кожата ѝ за много кратко време. И почти постоянно мислеше за него.

Някакъв шум на долния етаж я върна към настоящето. Лия излезе от стаята, за да види за първи път ухажора на сестра си.

Също като Брад, бившият годеник на Пени, военният хирург беше среден на ръст, добре сложен, с кестенява коса и приятни черти. Той се приближи към приятелката си с широка, топла усмивка.

— Никога не съм те виждал в цивилни дрехи. Изглеждаш много добре.

— Благодаря ти — отвърна Пени и разсеяно оправи светлата си коса.

Много добре?, помисли си Лия. Със златиста блуза, черна пола и фини копринени чорапи, сестра ѝ изглеждаше по-привлекателна от всякога.

— Това е за теб — каза мъжът и ѝ подаде роза с дълга дръжка, която бе крил зад гърба си.

Беше жълта — знак за приятелство.

Добър избор, отбеляза момичето.

— О, обожавам рози — каза Пени и веднага забодя нос в цветето.

Двамата се обърнаха при появата на Лия на стълбите.

— Това е по-малката ми сестра Офелия.

— Слушал съм много за теб — каза Стивън с неприятен намек в гласа.

Очите му бързо обходиха стройната ѝ фигура.

— Мога да си представя — провлечено отвърна Лия и се обърна към сестра си, за да разбере дали бе забелязала похотливия му поглед.

Ала Пени гледаше нея, не него.

— Нямах ли да излизаш? — попита я тя.

— Не съм решила.

— Петък вечер е. Никога не си стояла вкъщи по това време.

— Не се притеснявай. Няма да ти преча.

— Не ми пречиш — побърза да я увери Пени.

— Не съм сигурна дали искам да изляза, докато Ерик е на свобода — опита се да обясни Лия.

— О! Добре тогава. И на мен не би ми се искало да се притеснявам за теб.

— Ерик? — намеси се Стивън, като гледаше ту едното, ту другото момиче.

— Ще ти обясня по-късно — каза Пени. — А сега съблечи самото си и влизай вътре. Червено вино ли предпочиташ, или бяло?

— И двете. — Тръгна след нея той, като хвърли последен поглед към Лия.

Тя едва се въздържа да не му се изплези.

Джо Монтгомъри никога не я бе оглеждал така. В очите на момичето бе събрал много червени точки, след като бе спасил Пени.

Потръпна при мисълта какво би могло да се случи, ако онази вечер не беше прогонил Ерик. Ето такъв мъж заслужаваше сестра ѝ, а не този безличен хирург, който толкова приличаше на Брад.

Лия намръщено се заизкачва обратно по стълбите. Хвърли се напреко върху леглото, обзета от негодувание и угризения. Наистина ѝ тежеше, че Пени бе направила толкова много за нея. Беше ѝ помогнала да завърши колежа, а после я бе подкрепяла по време на продължителното възстановяване в рехабилитационния център. И изобщо винаги, когато действителността се стоварваше върху нея, ѝ е била спасителен пристан. Грижовна и внимателна, беше загърбила бъдещето в името на сестра си и бе изгубила мъжа, когото обичаше.

Спомените я върнаха назад във времето. Бяха изминали пет години, откакто Брад си бе отишъл. Трябва да го бе обичала наистина много, щом след него не се бе срещала с друг. Това накара Лия да се почувства неудачница.

Трябваше да си намери истинска работа. Липсваха ѝ свещниците и възглавниците, произведенията на изкуството, колекцията ѝ от стъклени фигурки. Но най-много ѝ се искаше Пени да уреди личния си живот.

Думите на Вини се завъртяха в съзнанието ѝ. *Докажи го на себе си.*

Той работеше сериозно, този малък глупчо. Вероятно имаше и собствен апартамент. Може би дори къща.

Все така намръщена, тя се изтърколи от леглото и се запъти към вратата. Влезе в третата стая, която сестра ѝ ползваше като кабинет. Май беше по-добре да поработи върху представянето си, вместо да излиза. Какво щеше да ѝ коства да опита? Нямахме какво да губи. За новинарските отдели в медиите се изискваше единствено решителност и упоритост, а тя притежаваше и двете в изобилие.

Час по-късно Лия се изправи, доволна от себе си. Принтерът с бръмчене плюеше листовете с текста, който представляваше съвкупност от множеството резюмета, които бе успяла да намери в интернет. Половината беше истина, а другата половина измислица, но се надяваше, че с малко повече късмет никой няма да задава въпроси около спорните места, нито щеше да търси за потвърждение хората, които бе цитирала.

Още утре щеше да разпрати по един екземпляр до всички местни телевизии.

Е, достатъчно за тази вечер. Лия стана и се протегна. Пак това неприятно усещане по кожата. Искаше ѝ се нещо, но какво? Още една целувка от малкия морски тюлен би била добре дошла дори само за да се увери, че наистина е била толкова зашеметяваща, колкото си я спомняше.

Намери ме.

О, би могла да го направи. За нея не представляваше проблем да го открие точно така, както се бе добрала и до телефонния номер на Джо Монтгомъри. Просто трябваше да се порови малко в интернет.

Но какво щеше да стане после? Сърцето ѝ заби учестено при тази мисъл. Може би щеше да прави секс с него само за да види какво е да бъдеш с млад любовник.

Обзета от внезапно вълнение, отново седна пред компютъра.

Номерът на Вини Делносентис не беше регистриран.

Лия скръсти ръце и се замисли. След минута лицето ѝ се проясни. Протегна се към телефона и набра номера на Джо.

— Монтгомъри — каза той с лек западен акцент.

— Здравсти! Аз съм Лия, съседката.

Ведрият ѝ поздрав бе посрещнат с мълчание, но тя продължи:

— Чудех се дали можеш да ми направиш една услуга. Нали познаваш онова момче, което беше тук миналия ден? Морския тюлен. Мислиш ли, че ще успееш да разбереш къде живее?

— За какво ти е това?

— Ами защото... В замяна ще ти дам малко информация.

— Относно? — изрече той скептично.

— Първо ми кажи как да намеря адреса му. Казва се Винсънт Делносентис. Последното е една дума.

— Ще направя каквото мога. А ти какво искаше да ми кажеш?

— Ъъъ... — Господи, наистина ли щеше да го изрече просто така? Хайде де, защо пък не? Мъжете обичаха предизвикателствата, а Пени нямаше да става по-млада. И просто изстреля следващите думи: — Пени не е правила секс почти пет години.

Този път тишината ѝ се стори бездънна.

— Сделката ни важи ли все още? — попита накрая тя.

— Ще ти се обадя — отвърна мъжът и рязко затвори телефона.

Лия постави обратно слушалката и се изправи разтреперена. И сега какво?

Неприятно къркорене в стомаха я принуди да слезе долу. Завари Пени и Стивън да гледат DVD, седнали на дивана на метър разстояние един от друг. Бяха приключили вече с печената пъстърва за вечеря.

Тя си сипа в една чиния останалата риба и си наля чаша вино. Сюжетът на филма я заинтригува, затова реши да се присъедини към тях. Настани се на един фотьойл и отдаде дължимото внимание на пиетието.

С периферното си зрение долови как Стивън извърна глава към нея и я загледа оценяващо. Без да му обръща внимание, Лия подвиг крака под себе си, за да му загатне, че трябва да престане. Ала той сякаш не схвана намека, глупакът му с глупак. А Пени, вгълбена във филма, изглежда, не забелязваше нищо.

През следващите десетина минути ѝ се наложи да понася многозначителните му погледи. Колко тъп трябваше да бъде един мъж, за да сваля сестрата на жената, с която има среща, и то в нейно присъствие? Накрая не издържа и се обърна предупредително към него. *Престани*. Но за неин ужас Стивън закачливо ѝ намигна.

Достатъчно. Лия скочи от мястото си и извика:

— Пени, кажи на този идиот да си върви. Само си губиш времето с него!

Сестра ѝ я изгледа ужасено:

— Какво?

— Извинявай, но не мога да понеса това, че е дошъл на среща с теб, а през цялото време само дето не ме разсъблече с поглед!

Лицето на момичето гореше от негодувание. Пени се обърна въпросително към ухажора си. Военният хирург поне прояви благоприличието да се престори на смутен.

— Съжалявам — засмя се той. — Просто ми се стори странно колко различни сте двете.

— Точно така. Различни сме — отвърна Лия. — Но ти си дошъл при нея, затова престани да ме зяпаш.

— Офелия! — извика Пени, очевидно засегната. — Сега имаш ли нещо против...

— Естествено, че имам против. Този тук не е за теб.

Пени закри ушите си с ръце.

— Защо не излезеш? — изстена тя, после се обърна към госта си:
— Извинявай. Сестра ми винаги казва това, което мисли.

— Няма нищо. Всичко е наред. Виж, аз... тъъ... най-добре да тръгвам вече. Утре ще ставам рано за работа.

— О, но аз си мислех, че имаш почивен ден.

— Не. Налага се да замествам командир Оуенс. Разболял се от грип или нещо такова.

Лия, която бе побързала да се оттегли, поспря на извивката на стълбището. Не беше сигурна дали Стивън Паркс казва истината, или лъже най-нагло. Но и в двата случая бе провалила срещата на Пени.

Опита се да се скрие в стаята си, но угризенията на съвестта не ѝ позволяваха да стои на едно място. Прокрадна се отново долу и завари сестра си да стои в антрето, скръстила ръце пред гърдите си, с бледо и напрегнато лице. Очевидно очакваше от нея да заговори първа.

— Съжалявам — извини се Лия. — Но ти се кълна, че наистина ме сваляше. Направих ти услуга, като го изгоних.

— Услуга? — улови се веднага за думата Пени. — Ако продължаваш да ми правиш такива услуги, Офелия, ще остана сама до края на живота си!

— И какво му е лошото да си сама? Имаш всичко необходимо. Във всеки случай имаш поне работа.

— А, това ли било? Нима си потънала в самосъжаление до такава степен, че трябваше да развалиш и *моята* вечер?

— Не се самосъжалявам — разгорещено отрече Лия. — Това няма нищо общо с мен. Този човек е паразит. Не е достатъчно добър за теб.

— Е, много ти благодаря — с отровен тон отвърна сестра ѝ, — но нямам нужда някой друг да преценява кой е за мен и кой не е. Това е мое решение. Точно както това е *моята* къща и *моят* живот! Моят! — повтори и удари показалец в гърдите си.

Леко почукване на вратата зад тях накара Пени да си поеме дълбоко дъх и да се обърне. Двете надникнаха навън и с облекчение видяха, че на прага се е изправил съседът им.

— Здравсти — поздрави го тя с мрачна усмивка. Облечен в кафеникава риза, дънки и ботуши, Джо, дори и с този белег на бузата, изглеждаше като мъж от реклама на „Марлборо“.

— Здравейте. — Тъмнозелените му очи веднага забелязаха и преbledнялото лице на Пени и тайнствената усмивка на Лия. — Извинявайте, че ви прекъснах.

— Няма нищо.

— Чухте ли нещо ново за Ерик?

— Не. Полицията все още го издирва.

— По дяволите — поклати глава той.

Най-сетне успя да улови погледа на Лия и бързо пъкна в ръката ѝ сгънат лист.

— Благодаря — доволна от себе си, тя прочете бързо написаното. Пени ги гледаше учудено, но преди да успее да отвори уста, Джо каза:

— Изглеждаш някак различна.

Това не беше комплимент, но Лия забеляза как сестра ѝ се изчерви.

— Смени ли вече резето на френския прозорец? — попита делово мъжът.

— Ами, купих нова брава, но все още не съм я монтирала — призна Пени.

— Искаш ли да я сложа вместо теб?

— О! — Предложението видимо я обърка. — Добре, щом нямаш нищо против.

Той погледна бързо Лия, докато изтриваше ботуши в изтривалката. Момичето с усилие прикриваше доволната си усмивка. *Знаех си, че това ще те задейства, лошо момче такова!*

— Ще донеса новата ключалка — обади се Пени. — Оставих я в гаража.

Щом изчезна в пералното помещение, сестра ѝ прошепна едва чуто:

— Не ѝ споменавай какво съм ти казала!

След това бързо излезе, молейки се намесата ѝ да даде възможно най-добри резултати.

* * *

— Я дай да погледнем този накрайник — каза Джо и посочи отвертката в скромното куфарче с инструменти на Пени.

Погледът ѝ се плъзна по дългия му силен пръст, когато се наведе да извади инструмента. Защо всяка част от тялото му — от ушите до големите му стъпала, ѝ се струваше толкова привлекателна?

Докато му я подаваше, през отворения френски прозорец появя лек бриз и до ноздрите ѝ достигна познатата му мъжка миризма. Тя пробуди спомени за масивните стегнати мускули на гърба му. Господи, ако само знаеше какво удоволствие ѝ доставя всеки допир до него, сигурно щеше да престане да посещава сеансите!

— Е, какво стана със срещата ти? — осведоми се той, застанал на колене, за да затегне един болт.

Сигурно бе видял колата на Стивън и се бе досетил за останалото.

— Офелия я провали — призна Пени и усети, че разочарованието ѝ се бе стопило.

— Сестра ти е голям образ — изкоментира Джо.

— Вярно е — стисна устни тя.

Неодобрението в гласа ѝ го накара да обърне поглед към нея.

— Чух ви да се карате.

— Съжалявам — отвърна смутено.

— Не знам дали го осъзнаваш — продължи мъжът, без да обръща внимание на извинението, — но тя се опитва да те предпази.

— Така ли? — Дали не беше пропуснала нещо между него и Лия?

— Аха. Преди няколко дни здравата ме насоли, задето съм се държал грубо с теб.

— О, не! — задъха се от ужас Пени.

— Все пак е самата истина. Може да си мислиш, че ти пречи, но на мен ми харесва начинът, по който винаги застава зад теб.

С пламнало лице, тя си спомни думите, които сигурно беше чул.

— Вероятно ме смяташ за кучка.

— Кучка? — повтори Джо и я изгледа изненадано. — Никога не бих употребил такава дума за теб. — Той се изправи пъргаво.

А какви думи би употребил?, помисли си тя.

— Не е моя работа, така че недей да се тревожиш. Ела сега, натискай този край, докато затегна другия.

Трябваше да пристъпи няколко крачки към него, за да придържа ключалката, докато той навиваше болтовете. Загледана в дългия му мускулест врат, тя се наслаждаваше на момента. Заля я вълна от желание да се притисне към силното му гъвкаво тяло. Но веднага си помисли, че ако не успее да потисне чувствата си, щеше да изглежда като глупачка.

— Готово — заяви Джо и тя изпита разочарование, че всичко бе продължило твърде кратко. — Винаги оставяй дръжката така, че да не се вижда отвън — даде й съвет той и й върна отвертката.

— Благодаря ти. Тази работа щеше да ми отнеме цялата сутрин. Мога ли да ти предложа чаша вино? — попита Пени.

Отчаяно търсеше повод да го задържи още малко.

Той я последва и докато тя прибираше куфарчето с инструменти в един от шкафове в кухнята, забеляза на масата полупразната бутилка.

— Опитвам се да не пия вечер — призна й някак смутено.

— О! — Добре разбираше защо. — Плодов сок тогава?

— Е, сок може.

С трепет, който не можеше да прикрие, тя наля две чаши сок без захар.

— Хей, и аз купувам същия — възкликна той почти в ухото й.

Пени затаи дъх. Не го бе чула да се приближава. Оказала се в капан между него и плота, изстреля първото, което й дойде в главата:

— Искаш ли да ми помогнеш да подредим един пъзел?

Веднага й се доця да се скрита сама. Джо не беше мъж, който би седял спокойно до масата да реди картинки.

— Пъзел ли?

Погледна я изненадано.

— Ей там е. — Подаде му чашата и го поведе към трапезарията. — Занимавам се с него вече цяла седмица.

Щом включи осветлението, кристалният полилей хвърли отблясъци върху стотиците части на подредения две трети пъзел, който заемаше почти половината от махагоновата маса.

* * *

Джо погледна картината и си каза мислено: *Нищо чудно, че пет години не е спала с никого.* Но после се загледа по-внимателно и не можа да повярва на очите си.

— Та това е Червеният скален каньон. Там съм израснал.

— Сериозно ли говориш? — учудено се усмихна тя.

— Катерил съм се точно на тази скала — посочи той с пръст сглобената част от пъзела. — И по една случайност си подредила точно нея.

— Ами, да. Имам слабост към каньоните. Харесват ми цветовете, а и в тях има нещо диво, почти неземно.

Сияещото ѝ от ентусиазъм лице му се стори почти красиво.

— Какво? — попита го смутено. — Глупаво ли ти изглежда?

— Не.

Глупакът беше той, защото се бе съгласил да дойде тук, без да помисли. Платоническото приятелство изискваше също такава предпазливост като изкачването по скала. Дори не беше сигурен дали е способен на подобно нещо. Но я харесваше прекалено много, за да не опита.

Придърпа един стол и започна да разглежда парченцата, за да търси онези, които му трябват за частта, която бе решил да довърши.

Пени се настани до него. Разбра какво му трябва и започна да му подава необходимите отрязъци.

— Прекарах една нощ в хамак точно тук, почти на две хиляди метра надморска височина.

— Будалкаш ме нещо — погледна го с недоверие тя.

— Не. И спях като бебе.

— Кой би поел такъв риск?

Джо сви рамене.

— Как да ти кажа, аз съм търсач на силни усещания — призна със самоирония той.

Толкова неща беше правил в младостта си, за да почувства, че наистина живее, а не просто се носи по течението!

После ѝ разказа за още няколко свои опасни приключения. Пени седеше с широко отворени очи и го слушаше захласнато. И тогава, най-накрая, набра кураж да ѝ опише онова, което отдавна искаше да сподели с нея.

— Ти... ти... въз... искаше да знаеш какво в действителност се случи в Афганистан?

— Да, много — подкани го нежно тя.

— Е, добре тогава.

С тежка въздишка, той ѝ разказа цялата история, като изцеждаше всяка фатална подробност през болезнено свитото си гърло. Когато свърши, вдигна поглед към нея, страхувайки се да не прочете по лицето ѝ разочарование и упрек.

— Не знам дали постъпих правилно, като заех мястото на Харли, или проявих егоизъм — призна и усети, че очите му започват да парят. — Може би имах нужда от нещо разтърсващо. Бях далеч от бойните действия повече от десет години. Не бях във форма. Харли сигурно щеше да постъпи по друг начин. И да опази онези момчета от смъртта.

Очите ѝ бяха пълни със съчувствие.

— О, Джо. Сигурна съм, че не егоизмът те е водил. Помниш ли как помогна на онзи ветеран, който се върна парализиран от войната в Ирак? Ето какъв човек си ти. Никога не мислиш за себе си.

Доверието ѝ в него разхлаби донякъде тежестта в гърдите му.

— Онова не беше нищо — пренебрежително махна с ръка.

— Говорил ли си с някой друг за това? — попита го с тревога. — С психиатър?

— Да не искаш да кажеш, че съм луд? — наежи се той.

— Не, не. Просто си мислех, че военните минават през задължителни консултации.

— Така е — отвърна Джо. — Но най-сигурният начин да съсипеш кариерата си е да споделиш с някой психоаналитик прекалено много.

— Разбирам — каза тя и раменете ѝ се отпуснаха. — Значи съм единствената, която знае?

— Да — призна той смутено.

Пени поклати глава.

— Чуй ме, Джо. Никой на този свят не би те упрекнал за това, че нещо се е объркало. Просто трябва сам да си простиш.

— Вече започвам... — кимна ѝ в знак на съгласие.

— Това е добре.

За момент той замислено се загледа в милото ѝ състрадателно лице. Сестра ѝ сигурно го бе излъгала, вероятно за да го примамии тук

или поради някакви свои егоистични причини.

— От колко време не си била с мъж? — събра накрая кураж да попита.

Учуден, видя как руменината се вдига от шията към бузите и очите ѝ се пълнят със сълзи.

— Толкова дълго? — продължи удивен, след като не получи отговор.

— Какво ти е наговорила Офелия? — с внезапно зародило се подозрение запитва тя.

— Офелия? — поклати глава Джо, сякаш тя нямаше нищо общо с това. После се опита да обясни: — От няколко години съм ти съсед и тази вечер за първи път видях някой да влиза в къщата ти.

— О! — Пени се хвана на лъжата и червенината постепенно се разсея. — От известно време. — Взе картонче от пъзела, постави го не на място и го махна. — Някога бях сгодена.

— И какво стана? — попита той, любопитен що за глупак бе изпуснал такава жена.

Тя постави картончето на друго място и този път улучи.

— Първо татко почина — започна тъжно. — Офелия учеше в колеж. Беше стигнала почти до самия ръб. Попадна в лоша компания и придоби някои вредни навици. Предполагам, малко съм се поувлякла в старанието си да я спася и Брад, годеникът ми, се отврати и ме напусна.

— Е, майната му — отсече Джо. — Как би могла да постъпиш по друг начин? Да обърнеш гръб на сестра си?

Тя му отправи поглед, в който се четеше едновременно учудване и благодарност.

— Съжалявам — извини се той. — Оказвам лошо влияние.

Пени махна с ръка, за да му покаже, че грубият му език не я обижда.

— Знаеш ли... — започна мъжът и млъкна.

— Какво? — насърчи го Пени, забелязала колебанието му.

— Ти си невероятна жена — ето, каза го. — Изненадан съм, че все още никой не е успял да се добере до теб.

— Сигурно защото съм много заета — обясни тя. — След като Брад си отиде, аз се върнах в колежа и завърших физиотерапия. Но преди това постъпих в армията, за да заплатят обучението ми.

Той кимна с разбиране.

— Значи си изцяло отдадена на кариерата.

— Не съвсем — сви рамене Пени. — Може да ти се сторя старомодна, но винаги съм мечтала да имам съпруг и деца.

Ето защо не е за мен, напомни си Джо.

— Тогава ми позволи да те представя на някои мои приятели.

Може би ако се омъжеше за някого от тях, щеше да му бъде по-лесно да останат само приятели и изкушението нямаше да е толкова голямо.

Тя прикри мислите си с леко потрепване на миглите.

— А защо не? — каза ведро.

Взе още две части от пъзела и се опита да намери местата им.

Тишината, настъпила между тях, стана някак осезаема.

— Може би малко превиших правата си — подхвърли той.

— Не, няма нищо — увери го Пени, но усмивката ѝ беше пресилена. — Просто съм чувствителна към статута си на стара мома.

Неочаквано видение на голото ѝ тяло, легнало в неговото легло, предлагаше незабавно решение, но се въздържа да ѝ го предложи. Не нататък искаше да насочи отношенията си с нея. Тя със сигурност гледаше на неангажиращия секс по различен начин от него.

— Мисля, че е време да си вървя — каза Джо, като допи сока и се изправи.

Разочарованието в очите ѝ го извади от равновесие. Едва сега с внезапна тревога осъзна, че тя е толкова самотна, че не би имала нищо против да измени на принципите си.

— Благодаря ти, че ме изтърпя — подхвърли, докато отнасяше чашата си в кухнята. — Сега си тръгвам.

— Джо? — настигна го гласът ѝ в антрето.

— Да? — колебливо спря той.

— Ти не си егоист.

Очевидно искаше да му помогне да отхвърли измъчващите го съмнения.

— Сигурна ли си? — попита, като обгърна тялото ѝ с поглед, в който ясно можеше да се разчете сексуалният интерес.

Забелязал широко отворените ѝ очи, Джо я дари с подигравателна усмивка и излезе.

* * *

Макар да не бе пострадал от удара на колата, инстинктът подсказваше на Ерик, че трябва да излезе от нея, само дето не можеше да си спомни защо.

Излез. Излез.

През натрошеното предно стъкло видя струйки дим да излизат изпод смачкания капак и да се издигат като призрочни спирали към надвисналите клони на дърветата. Самотната борова гора бе осветена от фаровете на кола, която се приближаваше лениво по прашния път зад него.

А шофьор на тази кола беше неговият враг. В това поне беше сигурен. Докато се прехвърляше на предната седалка, Ерик извади от жабката заредения пистолет, който блесна зловецю в треперещата му ръка. После отвори изкривената врата с ритник.

Задъхвайки се от страх, изгубил всякаква ориентация, той се измъкна от изцапаната кола на колене. Струйка кръв се стичаше бавно от носа към устата му. Погледна приближаващия автомобил. Не можеше да види шофьора заради сиянието на фаровете и вдигна ръце, за да се предпази от ослепителната светлина.

Внезапно нечия силна ръка го сграбчи за врата. Чужди пръсти изтръгнаха оръжието от неговите. Ерик започна да се бори, за да се освободи, но нападателят го надви и вдигна деветмилиметровия пистолет до слепоочието му.

— Какво каза на момичетата на Прайс? — разнесе се познат глас.

Ерик направи опит да отговори. Странно, въпреки че не си спомняше много, беше сигурен, че този човек ще го убие.

— Отговаряй! — кресна гласът и пистолетът изщрака.

Момичетата на Прайс, момичетата на Прайс.

В съзнанието му бавно изплува образът на Пенелопе Прайс. Какво ѝ беше говорил миналия ден?

— Казвай или ще ти пръсна главата — ръмжеше нападателят.

Спомените постепенно изкристализираха. А, да. За него Немезида^[1] се бе оказал Бъз Ритър, който навремето бе уредил

продажбата на рицина, а след това бе убил колегата му Дани Прайс, защото го смяташе за ненадежден.

— Аз... аз... аз... — Треперещ от ужас, Ерик не можеше да спре заекването си, нито да преодолее ледената пот, обливаща тялото му.

— Говори, глупак такъв! — Натискът върху гърлото му се усили.
— Какво й каза?

Ерик заби нокти в ръката, която го задушаваше, ала тя беше силна и го стискаше като огромна боа.

— Аз сссамо... сссамо... сссамо... — *й казах защо*. Но не можа да изрече думите.

Нападателят му губеше търпение.

— Защо не можеш да говориш като всички нормални хора? Значи искаш сам да попитам момичето, така ли? Трябва ли да я разпитам лично?

— Не! Не, не, не, не!

— О, забрави. Само ми губиш времето.

Нечий облечен в ръкавица пръст натисна спусъка.

В очакване на неизбежното Ерик затвори очи. *Идвам при теб, Соня*. Приглушен изстрел заглуши последните му мисли.

---

[1] Древногръцка богиня на възмездието. — Б.р. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако Лия имаше пари, щеше да купи седемдесет и три бутилки бира и да ги остави пред вратата на Вини, но... тя нямаше. За сметка на това можеше да му предложи нещо друго, с което да заплати разбитите стопове.

Наведе голямото огледало и се загледа в отражението си. Беше направила всичко възможно сделката да изглежда неустоима. Нямаше начин да я отхвърли.

Косата ѝ представляваше облак от медночервени къдрици. Носеше златист пуловер с дълбоко деколте, протрити дънки с оброчени с дантела дупки на стратегически места и бе обула високи до глезените боти с тънки токове, които бе измъкнала направо от кутията, захвърлена в багажника на колата ѝ. И под всичко това носеше най-финото бельо от кремав сатен, което имаше в гардероба си.

Младежът трябваше да бъде гей, за да ѝ откаже.

Отново погледна бележката, закрепена в центъра на волана. Шор Драйв 1005 беше една от централните крайбрежни улици. Вчера не бе разбрала, че Вини живее толкова близо до океана, почти до самия кей. Колко ли шикозен беше този квартал?

Силният ноемврийски бриз поклащаше леко колата, докато се движеше покрай дългата редица от къщи. Те бяха в типично градски стил, но доста големи и прясно боядисани в прасковени, сини и бледожълти нюанси. Забеляза хондата на Вини паркирана под навеса на доста внушителна сграда, но спортната му кола я нямаше.

Къде ли би могъл да отиде в съботната сутрин?

Обзета от разочарование, тя спря точно до бордюра, затегна поплътно колана на кремавото си сако и се отправи към вратата, до която бе изписан номер 1005.

Натисна звънеца и замря в очакване. Вярно, че винаги е била малко щура, но не ѝ беше присъщо да преследва мъжете, още повече, когато бяха по-млади от нея.

Въпреки че всъщност нямаше намерение да се обвързва със сериозна връзка. Ставаше въпрос просто за секс.

Лек шум отвътре беше единственото раздвижване, преди вратата да се отвори. Лия изгледа появилото се на прага тъмнокожо момиче с едва прикрита изненада. Трябваше да очаква нещо подобно, но се оказа неподготвена.

— Извинете — измърмори и се обърна да си върви. — Изглежда, съм сбъркала адреса.

— Кого търсите? — любезно се осведоми младата жена.

— Тъх... — Лия се обърна и забеляза широкоплещест черен мъж да слиза надолу по стълбите. Обля я вълна на облекчение. — Мислех, че Вини Делносентис живее тук.

— Правилно — каза непознатата, усмихвайки се на объркването на Лия. — Мисля, че все още тича по плажа, но защо не влезете и не го изчакате? Той едва ли ще се забави.

— Благодаря ви. — Тя признателно пристъпи в топлото, облицовано с мрамор фоайе.

— Аз съм Натали — представи се жената. — Наричай ме Нат. А това е Теди.

Мускулестият черен мъж се усмихна, разкривайки най-белите зъби, които Лия беше виждала.

— Радвам се да се запознаем — избоботи той с басов глас.

— Теди и Вини работят заедно — обясни Нат.

— Ооо — възкликна Лия. — Аз съм... — *О, аз съм просто едно момиче, живеещо малко по-нагоре по улицата, което иска да спи с Вини и след това да го изрита на тротоара.* — Аз съм Лия — продължи тя, стискайки студените си ръце.

— Ела в кухнята, Лия. Има кафе и препечени филийки — покани я Нат.

Лия свали якето си и го преметна на гърба на един стол. Кухнята беше светла и просторна, със спираща дъха гледка към Атлантическия океан. Днес той изглеждаше бурен. Под предвещаващото дъжд слънце, обгърнато от плавно носещи се облаци, вълните имаха шапки от бяла пяна.

— Леле, това място е страхотно — призна Лия, хвърляйки завистлив поглед към добре мебелираното помещение. — Ваша ли е или...

— Не, всички заедно сме я взели под наем — обясни Нат и като сложи непринудено ръката си върху широкия гръб на Теди, го помоли: — Би ли налял кафе на гостенката, скъпи?

— Разбира се. Как пиете кафето си, госпожо? Сметана и захар? *Госпожо?* Преди никой не я беше наричал така.

— Тъъ... да, моля — отговори Лия, запленена от гостоприемството на двойката и очевидната им взаимна привързаност.

Докато гледаше през прозореца, сърбайки кафето си, тя се чудеше що за побъркан човек би излязъл да бяга навън в ден като днешния. Сякаш призована от въпроса ѝ, една фигура с качулка се появи нагоре по бетонните стъпала, които я доведоха до терасата на първия етаж. Вини се бе върнал. Бузите му бяха яркочервени от студа, а ръцете се губеха в ръкавите на горнището му. Тя започна да го изучава секунда преди той да разбере, че е там.

Влажните му очи изглеждаха особено блестящи върху изпръхналото от вятъра лице, което показваше добрите страни както на „италианските“, така и на „ирландските“ му предци. Но когато той се изплю през парапета на терасата, си припомни, че е от плът и кръв и едва бе прехвърлил тийнейджърските си години.

В следващия момент младежът се промъкна през вратата. Улавяйки я с поглед, спря рязко, а гърдите му се вдигаха и спускаха уморено след бягането.

— Я гледай ти — промърмори той видимо доволен. — Виж ти кой ме намери.

— Каква изненада — каза тя, вдигайки чашата с кафето си. — Това си ти. — Беше удовлетворена, че изглежда напълно равнодушна.

— Това съм аз — повтори Вини. Очевидно сериозно обмисляше фразата. — *Това съм аз* — каза отново, поставяйки ударението върху първата дума. — Да, харесва ми как звучи. *Това съм аз.*

Лия извъртя очи към тавана. Боже, беше толкова самонадеян.

— В мечтите ти — промърмори, осъзнавайки, че Теди и Нат са свидетели на детинското им спречкване.

— Очевидно имам нещо, което ти искаш — отбеляза Вини, като разкопча връхната си дреха. — В противен случай не би си направила труда да ме потърсиш.

Тя едва чу какво ѝ говореше. Под това провиснало горнище той носеше блуза с дълги ръкави от непромокаем плат. Ултрамодерната

материя би трябвало да държи топло в студа и да охлажда в горещините. Тя бе прилепнала към него като втора кожа, подчертавайки всеки мускул по раменете и ръцете му, от което главата ѝ се замая. Кръвта ѝ кипна при мисълта, че това тяло можеше скоро да стане за нея обект на безкрайно удоволствие.

— Защо не дойдеш в стаята ми — предложи Вини с обичайната си накривена усмивка. — Просто да си поговорим.

О, разбира се. Щяха да поговорят. В спалнята му. Докато той се събличаше и си взимаше душ. Тя хвърли смутен поглед към другата двойка, която внезапно се бе заела с мръсните чинии.

Всичко се развиваше прекалено стремглаво дори за Лия. И все пак се изправи, за да го последва. Колкото по-скоро пристъпеха към секса, толкова по-бързо щеше да го забрави.

* * *

Младата жена се стресна от грубостта си, но честно казано, малко вероятно беше да се случи нещо в дългосрочен план.

Стаята му подсказваше значителни материални възможности.

— Дявол да го вземе — въздъхна Лия, обгръщайки с поглед високите тавани и къта за четене. Прозорецът откриваше гледка към брега.

Нощем той би могъл да наблюдава града, потънал в неоновите светлини. Сутринта изгревът вероятно обливаше тази стая в златисто и оранжево. Ако това беше нейната спалня, тя би поставила огромна метална скулптура на слънцето на едната стена и камбанки на двете крила на прозореца. Би раздвижила пространството с копринени паравани и бамбукови килимчета на пода.

— Знам, че е разхвърляно — извини се Вини, без да подозира за зародилата се в мислите ѝ картина.

Всъщност не беше. За квартира на момче бе сравнително чисто. Имаше голямо легло с обикновени чаршафи, все още събрани подканващо, и функционални мебели. Както в стаята на всеки друг млад мъж, на стената висяха два плаката, но те, слава богу, бяха снимки на тропически брегове, а не на поп звезди.

— И така, защо си направи труда да ме търсиш? — попита я той и заключи незабелязано зад себе си.

Устата на Лия пресъхна, когато той остави горнището на закачалката на вратата. Младежът се зае да сваля блузата през глава, разкривайки гъстите черни косми по перфектните си гърди. Много повече, отколкото мъж на неговата възраст би трябвало да има, те се стесняваха до тънка черта, изчезваща в смъкналия се анцуг.

— Просто за да докажа, че мога — успя да му отговори, останала без дъх.

Взимайки контрол над ситуацията, Лия се приближи до него с бавна, съблазнителна походка. Обути в ботуши с високи токове, тя можеше да го гледа право в очите. И тогава в шоколадовокафявия му поглед забеляза някаква предпазливост.

Тя сложи ръка върху рамото му и установи, че кожата му е по-мека и по-топла, отколкото на който и да било мъж, до когото се бе докосвала. Плъзна дланта си надолу по изпъкналите мускули на гърдите. Те се огънаха, като я накараха да изтръпне, осъзнала силата им.

— Трябва да се изкъпя — заяви той и секна желанието ѝ да проследи с пръст окосмената линия, разделяща корема му на две.

Тя отстъпи назад.

— Отивай.

Вини си взе чисти дрехи, след това изчезна в банята, като затвори вратата след себе си.

Лия се послуша за изщракване на ключалката. Такова не последва. Значи ѝ оставяше възможност да се присъедини към него в случай, че желае.

Ала тази сутрин тя бе прекарала часове наред, за да се гримира, да се напудри и да направи прическата си. И не ѝ се искаше целият този труд да изтече в канала.

За банята не можеше да става и въпрос. Трябваше да го съблазни, след като излезе. Но как?

Никога през живота ѝ не ѝ се бе налагало да го прави. Повъзрастните мъже, с които бе имала връзки, винаги бяха поемали инициативата. Със сигурност би било забавно да се порадва на малко власт, но не това беше стихията ѝ.

Трябваше ли да легне в леглото му? Не, това би било прекалено дръзко. Би могла да се изтегне в отрупания с възглавници кът за четене, да заеме съблазнителна поза и да го изчака. Така ѝ се струваше по-сигурно.

Това и направи, отправила поглед навън през прозореца към гледката, която я пленяваше.

Когато беше малка, баща им ги водеше на плажа през цялото лято. Тя се отпускате на брега и просто седеше, потънала в пясъка, сливайки се в едно с морето. Колко време бе изминало, откакто се бе наслаждавала за последен път на прииждането и отдръпването на вълните, люлеещи я като родна майка?

Затвори очи и се заслуша в рева на океана.

Това, което чу, бе Вини да спира водата. Сърцето ѝ заби ускорено. Настани се в поза, която ѝ се струваше прелъстителна, като сложи единия си крак върху възглавница, а с другия стъпи на пода.

Така и не чу вратата на банята да се отваря. Отражението на Вини се мерзелееше през стъклото на прозореца. Изумена, тя обърна глава и го видя да седи на ръба на леглото, загледан в нея. Мислеше си, че ще го открие без риза или поне наполовина гол. Ала той бе напълно облечен, с дънки и тениска с цвят на червено вино. Пъхна крака в маратонките си, като през цялото време я преценяваше внимателно.

— Как си с боулинга? — попита внезапно.

Въпросът бе толкова неочакван, че на Лия ѝ отне няколко секунди, за да го осмисли и да даде някакъв отговор.

— Не съм играла от години — призна тя.

— Искаш ли да дойдеш? Трябва да съм в залата след петнайсет минути.

Значи никакъв див, животински секс на мамещото му легло.

Заля я облекчение, примесено с разочарование.

— Добре — отговори, като старателно прикриваше смесените си чувства.

— Страхотно.

Усмивката му беше като на истински хлапак.

Вини стана и Лия също се изправи, малко раздразнена от това, че предпочита да отиде на боулинг, отколкото да скочи в леглото с нея. Докато минаваше бързо покрай него, младият мъж я задържа умело с

ръка и я завъртя. Устните му се стовариха като добре насочен снаряд точно върху изкривената ѝ в озадачена гримаса уста.

Целуна я със същото умение, с което го бе направил и преди. Всъщност това вероятно бе по-скоро вроден талант, отколкото умение, защото не бе студено или тренирано. Беше горещо, изпълнено с копнеж и напълно спонтанно.

И тя не можеше да му се насити.

Коленете ѝ омекнаха. Разтопи се върху него и го подтикна да я притисне по-плътно към себе си. Устните им се впиха едни в други и не оставиха у нея никакво съмнение, че би предпочел да правят секс, отколкото да играят боулинг, когато и с когото и да било.

Целувката свърши така внезапно, както бе започнала. Придържайки я с ръка през кръста, за да не падне, Вини я насочи към вратата.

— Не искам да закъснеем — грубо обясни той.

Това бе моментът, когато Офелия за първи път почувства, че няма да е толкова лесно да изхвърли Вини от живота си.

* * *

— Закъсня! — изрева мъжки глас сред объркващата смесица от разговори, трополящи топки за боулинг и падащи кегли. — Пропусна загрявката. Коя част от уговорката ни не разбра точно?

Лия осъзна, че този, когото обвиняват, е Вини. Крещеше му мъж в края на трийсетте, със сребриста ивица в черните коси и с толкова светли очи, че изглеждаха почти прозрачни. Тя погледна младока, за да види как ще отвърне на упрека. За нейна изненада го видя да се смее.

— Хайде, старши офицер, знаеш, че нямам нужда от загрявка.

— Това са глупости и ти си съвсем наясно. Къде, по дяволите, е Теди?

— Няма да дойде.

— Какво? Това е турнир, а не проклета тренировка.

V-образна вена се появи на челото на старшия офицер.

— Спокойно, Макгуайър — с вежлив авторитет в гласа се изправи друг мъж, като се извиси над всички.

Лия зяпна, впечатлена от ръста, масивното телосложение и типичния му американски вид.

— Какво прави Теди? — попита организаторът на турнира.

— Нат го хвана да върши домакинска работа — обясни Вини.

— По дяволите! — изруга старшият офицер възмутено. — Знаех си, че е заради жена.

Лия повдигна едната си вежда при този неуместен коментар.

— Но аз доведох някого да го замести — добави Вини. — Това е Лия Прайс. Лия, запознай се с лейтенант Линдстром и старши офицер Макгуайър.

— Приятно ми е — измърмори тя. — Не съм играла от години. — В ухото на Вини просъска: — Не мога да участвам в турнир!

— Ние просто искаме да поиграем — опита се да я убеди той. — Не ни интересува дали ще изгубим.

— Как, дявол да го вземе, не ни интересува — започна да негодува старшият офицер, но лейтенант Линдстром го прекъсна:

— Имаме нужда от четвърти играч или ще трябва да се откажем — разумно отбеляза той.

— В такъв случай да започваме — предложи Вини, като прие погледа на мъжа за позволение да продължат.

— Да си вземем обувки. — Дръпна я до щанда за обувки под наем, където тя ядосана поиска чифт седми размер.

Атмосферата, допълнена с музика от петдесетте години, караше очите на Вини да блестят. Ентусиазмът му бе заразителен. Лия усети, че пулсът ѝ се ускорява.

Тя гледаше как старши офицер Макгуайър поставя кана с бира и четири пластмасови чаши на масата зад тях.

— Кодовото му име е Мако — подметна Вини, проследявайки погледа ѝ.

— Като Мако Мошеника? — попита тя.

С посивелите коси и светлите си очи той приличаше точно на такъв.

— Да, но не се притеснявай. Той повече лае, отколкото хапе. Или по-скоро въобще не хапе — поправи се, за да се предпази от подвеждащи метафори.

— Ти си пръв, Вини — извика лейтенант Линдстром и кимна към Лия: — А после вие, госпожо.

Отново *госпожо*. Имаше ли някакви очаквания във връзка с поведението, което вървеше в комплект с тази дума?

— Ето ти четирикилограмова топка — каза Вини и я сложи в скута ѝ — Кажи ми, ако е твърде тежка.

Той повдигна своята и стъпи на дървената платформа, за да я запрати по пистата.

Лия го наблюдаваше, наслаждавайки се на начина, по който стегна бедрата си и се прицели. Топката профуча надолу по пътеката, зави в последната секунда и се заби в кеглите, спечелвайки му страйк.

Лейтенантът удари ръката му, когато Вини смеейки се се върна при тях.

— Твой ред е.

Тревогата на Лия се повиши заедно с кръвното ѝ налягане.

— Ще се проваля.

— Не, просто се забавлявай — посъветва я младият ѝ приятел.

Тя се чувстваше напрегната и беззащитна. Наблюдаваха я сто чифта мъжки очи, които по принцип се преструваха, че не я забелязват.

Лия направи най-добрия си удар и запрати топката в улея.

— Няма нищо — обади се Вини. — Опитай пак.

Решена да не се излага, тя се прицели с втората доста по-внимателно, след което неуверено я пусна. Кълбото лениво се затъркаля надолу по пистата и събори няколко кегли.

Засрамена, Лия се върна на мястото си. Преди да успее да се отпусне върху стола, Вини сграбчи ръката ѝ и я издърпа до тяхната маса.

— Пийни малко бира — предложи той. — Това ще те успокои.

Докато лейтенант Линдстром и старши офицер Макгуайър минаваха по реда си, Лия обърна една бутилка.

— Отзад изглеждаш страхотно в тези джинси — каза Вини с усмивка. — Когато дойде твоят ред да хвърляш, можеше да се чуе как падат кеглите.

Тя изстена.

— Моля те, не ми казвай, че всички са ме гледали как се излагам.

— Ще се справиш. Теди и без това не е чак толкова добър.

Екранът над техния сектор проблесна, отбелязвайки страйк за лейтенант Линдстром.

— Значи ти работиш с тези момчета? — попита тя.

— Да. Лейтенантът командва нашите операции, а старшият офицер е прекият ни ръководител.

— Доста е страшничък — призна Лия, когато въпросният мъж захвърли топката към кеглите и събори всички без една.

— Не. Безобиден е като котенце.

Час по-късно Лия разбра, че Вини вероятно беше прав. Може би заради бирата, която бяха изпили, но старшият офицер не пропусна да отбележи, че резултатът ѝ се подобрява с всяко следващо хвърляне, и тя започна да го харесва все повече.

А лейтенант Линдстром продължи да я нарича „госпожо“, което тя приемаше като израз на уважение. Накрая, винаги щом минеше нейният ред, той удряше ръката ѝ, за да я поздрави.

Лия се чувстваше като едно от момчетата, важна част от отбора. Само горещият поглед на Вини ѝ напомняше, че е жена — жена, която той възнамерява да притежава, когато му дойде времето.

Ето че беше в зала за боулинг, а си мислеше, че ще се намира в неговата спалня — на пода, на леглото, срещу стената. О, боже мили, дори на перваза на прозореца, където хората на брега можеха да вдигнат поглед и ги видят!

Тя прокле задръжките, които ѝ бяха попречили да вземе от Вини онова, което ѝ се искаше. Тази работа със съблазняването въобще не вървеше според плановете ѝ.

* * *

— Ние сме на второ място — съобщи старшият офицер Макгуайър два часа по-късно. — На три точки след Десети отбор.

Опаловият му поглед съсредоточено спря върху момичето.

Лия разбра посланието: *Ако загубим, ще бъде по ваша вина, драга моя.*

Тя не можеше да предаде отбора си. Въпреки приятното замайване, което дойде след изпиването на две бири, успя да събере цялата си решителност. В гимназията беше играла софтбоул. Боулингът не беше кой знае колко по-различен. Може би ако мислеше за кеглите като за основна база и запратеше топката право през полето...

— Твой ред е — подкани я Вини и стисна коляното ѝ. После леко я целуна по бузата, преди да прошепне: — Късмет.

Той бе прекарал последните два часа в усилия да я накара да се почувства като кралица на игрището. Беше ѝ купил чипс. Беше почиствал топката ѝ. Беше пудрил ръката ѝ с талк.

И тя бе започнала да мисли, че от него би излязло страхотно гадже.

Да не си полудяла?, присмиваше се гордостта ѝ. *Той е с четири години по-млад от теб!*

Млъкни и запрати топката през пистата, говореше спортният ѝ дух. Тя стъпи върху платформата, повдигна топката, стегна мускулите на ръката си и я отпусна леко.

Тежкото кълбо остана за момент да виси във въздуха. Миг покъсно обаче профуча към кеглите. За нейно учудване събори всичките десет.

— Ааа! — развика се момичето и размаха ръце във въздуха.

Старшият офицер и лейтенантът се изправиха на крака, ревящи от изненада. Вини се втурна към нея, вдигна я и я завъртя в кръг.

Тя го сграбчи за широките рамене, разсмя се и осъзна, че от години не се беше чувствала толкова щастлива.

— Трябва да хвърляш пак — каза той възбудено. — Направи го по същия начин!

— Уф, добре.

Лия се отърси от радостната си превъзбуда и отиде да изиграе допълнителните си точки. *Не мисли. Просто хвърляй.*

Вини накара другите да замълчат. Лия отново си представи спортно игрище, изправи гърба си и пусна топката. Кълбото направи абсолютно същото движение, както и първия път. С вик на задоволство, тя скочи към Вини, обви крака около бедрата му и го целуна.

Ръцете му я държаха здраво. Точно там, пред Бог и всички останали присъстващи, той я целуна така, сякаш я притежаваше.

Сексът не би могъл да бъде по-добър от тази перфектна целувка.

С нежелание, Лия отпусна краката си и стъпи на пода. Впи поглед във Вини замаяна и изпълнена с недоумение от случилото се помежду им току-що.

— Вие ли сте *Офелия* Прайс? — извика лейтенант Линдстром, изтръгвайки я от нейната замечтаност.

Към ухото си бе притиснал мобилен телефон.

— Тъъ, да... — *Кой ли пита?*

— Сестра ви се опитва да се свърже с вас — обясни мъжът и ѝ подаде GSM-а.

— Сестра ми?

— Ето, говорете със съпругата ми. Пени каза, че днес ще прекарате деня си с Вини. За щастие Хана знаеше, че той ще е с мен.

Хана Линдстром, агентът от ФБР? Боже мой, колко е малък светът!

Лия изслуша федералната служителка, която ѝ съобщи, че Ерик Томлинсън е мъртъв, а двете със сестра ѝ може би са следващата мишена на неговия убиец.

— Какво? — ахна тя, потъвайки в стола си. — Защо някой би убил Ерик? Мислех, че той е лошият.

— Не, *ние* смятахме, че той е злодеят — поправи я агентът, — но изглежда, баща ви, а сега и Ерик, са били убити от този, който е купил рицина. Трябва веднага да се върнете у дома, където полицията ще може да ви държи под око.

Щастието, което я бе обзело, се изпари.

— Тръгвам — каза Лия.

С периферното си зрение улови замисленото изражение на Вини.

След като приключи разговора, остана седнала за момент, за да осмисли ужасното откритие, че някой друг, а не Ерик, е убил баща им. Вероятно през цялото време той се бе опитвал да ги предупреди, а не да ги заплашва! *Ще съжаливате*, бе им казал и се бе оказал прав.

— Лия? — обади се Вини и обвини ръка около кръста ѝ. — Какво става?

— Налага се да се прибера — каза му тя, разтърсена от шока.

— Защо? — попита той и пое телефона от схванатите ѝ ръце.

Младата жена се облегна върху него за кратко, чувствайки необходимост от неговата сила.

— Просто, тъ... — беше пила достатъчно и съзнанието ѝ бе замъглено. — Трябва да вървя.

— Добре — каза той. — Сър, налага се да я закарам до тях — обясни на лейтенанта, докато му връщаше телефона.

— Играта почти свърши — съгласи се Лутър Линдстром. — Можете да си тръгнете, когато пожелаете. И благодаря, че ни помогнахте, госпожо — добави той, обръщайки се към Лия.

— О, няма защо — промълви тя разсеяно.

Двамата върнаха обувките и се отправиха към паркинга. Лия не можеше да намери думи дори за незначителен разговор. Вини също мълчеше. Настани я на мястото до шофьора и потегли.

Бяха на половината път към дома ѝ, когато тя се отърси от шока достатъчно, за да осъзнае, че колата ѝ бе паркирана пред дома му.

— О, не отново! Този път можех да се прибера и сама.

— Няма проблеми — увери я младежът.

— Но ти ще трябва пак да обезпокоиш приятеля си, за да ти помогне, а аз мразя да създавам неудобства на хората. Той ще си помисли, че съм някаква безотговорна...

— Чуй ме — прекъсна я Вини. Очевидно той притежаваше някаква неведома сила, която я накара да замълчи. — Няма проблеми — повтори отново. — Сега ми обясни каква е причината да разговаряш с агент на ФБР.

Не беше сигурна дали иска той да знае. Вместо като момче, което възнамеряваше да съблазни и веднага след това да зареже, бе започнал да се държи и да говори по-скоро като неин приятел, а тя нямаше, наистина *нямаше* да допусне това да се случи.

— Не се безпокой за мен.

Погледна през прозореца, защото не искаше да види ефекта от думите си върху лицето му. В колата стана опасно тихо.

Като стигна до следващото кръстовище, Вини намали, ауспухът забуча и той рязко направи обратен завой.

Пулсът на Лия се ускори. Погледна го скришом и забеляза, че мускулите на челюстта му потръпват.

— Къде отиваме? — запита тя.

През ума ѝ мина мисълта, че в действителност изобщо не познава този мъж. Ала някак си не бе изненадана да открие, че е човек с характер.

— Връщаме се за твоята кола — обясни ѝ студено.

Добре. Досега бе искала точно това, но не и след като той направи нещата да изглеждат така, сякаш всичко ще свърши в момента, в който слезе от хондата му. Подозрението, че няма да го

види повече, я караше да изпитва болка, сякаш душата ѝ бе изтръгната и изхвърлена през прозореца.

Докато профучаваха по безлюдния булевард с четири платна, който минаваше покрай училище и спортна площадка, Лия се опитваше да измисли нещо, с което да обърне всичко на шега. Нищо остроумно или съблазнително не ѝ дойде наум.

Вини зави надясно и пое към квартирата си с изглед към океана. Паркира зад нейната кола и изключи двигателя.

— Когато си готова да споделиш живота си с мен, ме уведоми — каза той. След това излезе от автомобила, заобиколи го като истински джентълмен и ѝ отвори вратата.

Тя излезе с натежали като олово крака.

Младият мъж преднамерено препречваше пътя ѝ, принуждавайки я да се докосва до него. Всеки нерв в тялото ѝ потрепваше от осезателното му присъствие. Въздухът сякаш се нажежаваше, докато спомените от последната им целувка я оставяха без дъх.

Не може ли просто да правим секс и всеки да поеме по своя път?

Не се осмели да изрече въпроса на глас. Това не само би омаловажило привличането помежду им, но и би я накарало да изглежда като уличница. Вече бе започнала да схваща, че Вини не е момче, с което просто може да прекара една нощ. Кой знае защо, той не бе типичният двадесетгодишен авантюрист.

От друга страна, колко наивно бе да я моли да сподели живота си с него. Спонтанната любов рядко бе трайна и тя нямаше намерение да заложи най-хубавите години от живота си на връзка, която предварително бе обречена на провал.

Следователно от нея зависеше да постъпи зряло и да си тръгне.

— Довиждане, Вини. — Целуна го по бузата, чувствайки напрежението в челюстта му.

Той пхна ръце в джобовете си, докато я наблюдаваше как се качва в колата си и потегля.

Лия се опита да не се обръща назад, но бърз поглед в страничното огледало ѝ показа, че той стои там, където го бе оставила, загледан в отдалечаващите се светлини така, сякаш някой е дръпнал чергата изпод краката му.

— Мамка му! — изруга, удряйки с длан волана.

Тялото я болеше от незадоволеното желание, сърцето ѝ пулсираше при спомена за неочакваното сутрешно щастие, а съвестта я измъчваше заради начина, по който се бе отнесла с Вини, пренебрегвайки неговата загриженост. Но тя не би могла да си позволи да живее така.

Имаше далеч по-сериозни проблеми, които да я занимават, като този дали двете с Пени не са следващите в списъка на убиеца.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джо не беше толкова пиян, че да не може да върви до дома си. Под безлунното небе невидимият тротоар изглеждаше толкова предателски, колкото и планинският проход, в който неговата разузнавателна група се бе натъкнала на бунтовниците. Той се спъна в пукнатина в цимента. Колите минаваха бързо покрай него, като го заслепяваха с фаровете си и образуваха непрекъснат поток от задни стопове.

Въздухът бе чист и студен. Той щипеше ушите му и минаваше право през джинсите и горницето. Беше на вирджинския плаж, нали? А не бродеше унесено, изгубил всякаква връзка с реалността през Хиндукуш^[1].

Тътенът на океана и обзелото го изтощение го окуражаваха.

Мамка му, изобщо не трябваше да ходи в спортния бар след тренировката в залата! Но обаждането от Милингтън, Тенеси, с което го уведомяваха за новото му назначение, така го бе развълнувало, че бе решил да се поотпусне. И тогава, вместо да се прибере вкъщи, си беше взел душ и се бе отбил в най-близката кръчма.

На третата чаша уиски разбра, че въпреки съботната навалица, която го притискаше от всички страни, пиеше съвсем сам, обзет от неувереност в себе си и тревожната мисъл: *Ами ако има още убити мъже?*

Огледа се из бара, нуждаейки се от утешение, от някой приятен непознат, който да му помогне да забрави надвисналите върху него ужасни отговорности. Само един поглед и приканваща усмивка биха му осигурили това, което винаги получаваше — компанията на красива жена. Безформеният белег на бузата му, ако не друго, то поне помагаше да бъде забелязван от представителките на нежния пол повече от всякога.

Би му коствало съвсем малко усилие да избере някоя жена и да я заведе вкъщи. Обикновено точно с три думи постигаше тази цел: Военноморски сили, тюлен, офицер. Но на следващата сутрин нищо

нямаше да бъде по-различно. Все още щеше да усеща същото съкрушително чувство на обреченост да тегне върху него. Единственият човек на света, който би могъл да го накара да се почувства по-добре, като подсили увереността му и прогони разяждащите го съмнения, беше Пени.

Осъзнаването на този факт го накара да бутне настрана питието си с облекчение. Той плати сметката и си тръгна.

Но в такъв случай трябваше да извърви пеша трите километра до дома си, тъй като беше пил прекалено много, за да шофира.

Щом пое по булеварда, водещ към неговия квартал, Джо се затича. Когато приближи, ускори темпото, мина покрай своята къща, прекоси двора на Пени и се отправи към сияещата топлина на нейните прозорци.

Два ярки лъча прорязаха тъмнината и веднага бяха последвани от гласове, които напълно го изненадаха.

— Стой! Полиция! Това е полиция! Вдигни ръцете си! Ръцете горе веднага! Вдигни ръцете си и ги дръж горе!

Джо се опита да спре, но тялото му реагираше бавно, докато заповедническите гласове се приближаваха към него. През ослепяващите светлини успя да различи двама униформени полицаи. Оръжията им бяха извадени и насочени в него. С усилие възпря импулса си да предприеме контраатака.

— Какво, по дяволите... — попита, въпреки че единият продължаваше да реве заповеди срещу него.

— Сложи ръце върху главата си и застани на колене!

И тогава му стана ясно, че полицията вероятно бе поставила пост с надеждата да залови Ерик.

— Тъпи копелета — измърмори, включвайки и себе си в това число.

Не можеше да повярва, че не ги бе видял. Той коленичи на покритата със скреж трева, от което дънките му веднага се намокриха. Сигурно всичките му съседи гледаха какво става. Мамка му стара.

— Чакайте!

Джо с облекчение вдигна глава и видя Пени да тича към него по чехли и халат. Лия стоеше до вратата, сложила ръка на устата си.

— Госпожо, не се приближавайте! Може да е въоръжен!

— Това не е човекът, когото търсите! — сопна се Пени ядосано. — Това е съседът ми. За бога, престанете да крещите и да будите целия квартал!

Ето го моето момиче, помисли си Джо, когато тя се спусна към него и му помогна да се изправи на крака.

— Вашият съсед? — повтори полицаят.

Джо потрепери, когато фенерчето освети очите му.

— Да, той ми е съсед — натърти Пени. — Аз му се обадох и го помолих да се отбие.

Обви ръката си около кръста му, за да го задържи изправен.

— Ами той тичаше към къщата ви, като че ли се кани да влезе с вратата — настоя полицаят.

— Бил е да потича. Нали така, Джо?

— Да.

— Той е морски тюлен — добави тя, подхвърляйки този факт, сякаш е медал за благородство. — Трябва да се поддържа във форма.

— Морски тюлен, а? — каза униформеният. — Може ли да видя някакъв документ за самоличност, ако обичате, сър?

Джо извади портфейла си и подаде военната карта. Мразеше да се възползва от служебното си положение, за да се измъква от неприятности, но това винаги вършеше работа.

— О, сър — започна първият полицай и пребледня, щом разбра високия чин на Джо. — Ние... ъъ... много съжаляваме за безпокойството, сър. Пожелаваме ви приятна вечер, сър. Приятна вечер.

Припряно му върнаха документа и побързаха да се качат в колата си.

— Охх — отдъхна си Пени, видимо обърквана от промяната в поведението им. — Хайде да се приберем вътре, Джо. Навън е адски студено.

Той нямаше търпение да влезе в топлатата, уютна къща на жената, която не бе правила секс от пет години. Не, не трябваше дори да си помисля за това. Но дали умишлено се бе въздържала през цялото време, или бе стигнала до момент, в който повече нямаше нужда?

Пени затвори вратата зад тях и се отдръпна, за да хвърли към Джо изпитателен поглед. Офелия беше изчезнала като с магия.

— Пак си пил — обвини го тя. — И си стоял на студа толкова дълго, че бузите ти са изпръхнали. Това е просто ужасно за изгарянията ти. Как очакваш, че ще заздравеят?

Проклет да е, ако не обичаше да му се кара! Като пристъпи бързо напред, той я дръпна в обятията си и я прегърна, търсейки топлина и успокоение. Когато главата му се замая от нейния напомнящ роза аромат, усети, че стресът го напуска.

— Добре ли си? — попита тя, като повдигна лице и го изгледа загрижено. — Джо?

— Сега съм по-добре — отвърна той.

— Ела в хола — подкани го тя. — Запалила съм огън.

Той обичаше огънове, особено на открито, в пустинята, под небе с блещукащи звезди. Приклекна до камината и протегна ръцете си над огъня, но загуби равновесие, залитна и се оказа седнал на пода. Пламъците го омагьосваха и му помагаха да се отърси от съмненията, с които се бореше, откакто му се бяха обадили за новото назначение.

— Изпий това — нареди Пени, като се появи отново с две порцеланови чаши.

Подаде му едната и се отпусна до него.

Беше ароматен горещ чай. Докато го духаше, за да изстине, Джо разгледа по-отблизо памучната ѝ нощница и синия хавлиен халат.

— Щяла си да лягаш — забеляза той.

— И без това нямаше да мога да заспя.

Имаше нещо в гласа ѝ.

— Защо не? Какво става?

— Ерик е мъртъв.

Мъжът я изгледа изумен.

— Мъртъв? Как е умрял?

— Бил е прострелян в главата. Трябвало е да изглежда като самоубийство, но колата му е била отбита от пътя и на мястото са открити и други стъпки.

Косъмчетата по тила му настръхнаха. С други думи *убийство*.

— Терористът, който е купил рицина — предположи замислено.

— Най-вероятно — съгласи се тя.

— Затова полицаите са навън пред къщата ти. За да те пазят.

Господи. Той прокара ръка през косата си, после потърси по лицето ѝ страха, който би трябвало да изпитва.

Ето го, в колебливата усмивка, която му отправи. Искаше му се да я прегърне заради това, че е толкова смела.

— И така, защо се бе затичал към вратата ми посред нощ? — попита Пени, повдигайки брадичката си.

Отне му секунда да си припомни.

— А, да. Днес получих ново назначение.

Очите ѝ се отвориха широко.

— За къде? — ахна тя.

— Недалеч оттук. Ще поема командването на Дванадесети отряд.

Стори му се, че жената въздъхна с облекчение. Но после го погледна с онзи поглед, който го караше да се чувства прозрачен.

— И това те накара да се напиеш тази вечер? — изрече обвинително. — Защо, не се ли радваш, че ще се върнеш на работа?

Той сведе поглед към огъня.

— Отговорността е голяма — отвърна уклончиво.

Тя го чакаше да продължи. Мълчанието ѝ се обви около него, давайки му време да изрече на глас онова, което бе чувствал целия следобед след обаждането на командването.

— Мисля си за онова, което се случи, след като поех командването на група от четирима. Този път ще ръководя четиридесет. Аз... Опасявам се, че ще направя грешка, която може да убие и други момчета — гласът му потрепери.

— О, Джо. — И ето че тя плъзна ръката си около него и подпря бузата си за кратко на рамото му. — Ще се справиш прекрасно, по-добре от отпреди. Роден си да водиш другите, знаеш го. Случилото в Афганистан не е по твоя вина, но ще те направи по-добър командир. Ти повече от всеки друг ще бъдеш наясно какво искаш от хората си.

Той знаеше, че тя ще възвърне самоувереността му, без да го лъже или ласкае. Отправи ѝ изпълнена с благодарност усмивка и погледите им се срещнаха. Съвсем непреднамерено Джо я целуна леко по устните.

Пени рязко си пое дъх, което го накара да осъзнае грешката си.

— Съжалявам — каза тихо.

Но в действителност не съжаляваше, защото устните ѝ бяха меки и сладки, точно каквито смътно си ги спомняше от нощта, когато бе припаднал. Просто изпитваше нужда да я целуне още веднъж.

Тя не устоя. Всъщност сама разтвори устни, за да посрещне неговите, като изстена леко, когато езикът му докосна нейния.

Стаята отново започна да се върти.

— Спри — изсмя се Джо и се отдръпна. После добави, за да оправдае поведението си и да прикрие удивлението от това, че тя може да има такъв приятен вкус: — Все още съм пиян.

От болката, изписана върху лицето ѝ, стомахът му се сви. Искаше да ѝ обясни, че се чувства неуверен в себе си, че няма намерение да я нарани. Процъфтяващото им приятелство беше нещо специално. За нищо на света не би го разрушил.

— Трябва да тръгвам — каза накрая.

— Не е нужно да го правиш — прошепна нежно тя.

— Обади ми се — продължи, за да ѝ покаже, че е разбрал нейната едва загатната покана. — Ако нещо стане и имаш нужда от мен, знаеш, че съм зад съседната врата.

— О, да, знам — отвърна тя, загледана надолу към ръцете си.

Той се изправи на крака, като внимаваше да не я докосне отново. Уязвимостта ѝ притежаваше мощна притегателна сила, която му въздействаше неустойимо. Искаше да ѝ даде всичко, което ѝ бе липсвало през изминалите години, с изключение на секса, който очевидно тя очакваше. А такива намерения Джо съвсем нямаше.

— Лека нощ — каза и се отправи направо към вратата. — Приятни сънища.

* * *

Пени затвори вратата и пусна резето. Уви нощницата плътно около тялото си и въздъхна, усетила пулсиращата празнота в себе си. Единственият начин сънищата ѝ да бъдат приятни беше, ако Джо бе останал и...

Какво?, запита се сама. Ако беше спал с теб? Ако те беше държал будна цяла нощ?

„Да!“ След пет години въздържание заслужаваше една нощ на невъздържаност.

И какво щеше да очакваш след това?, спореше с нея разумът ѝ.

„Не знам“ — призна тя. Винаги бе очаквала да се омъжи и да създаде семейство. Но с Джо тези надежди нямаше да ѝ донесат нищо друго, освен мъка. Може би щеше да успее да я превъзмогне.

Дори да те желаете, присмя ѝ се вътрешният ѝ глас, той се изнесе прекалено бързо.

Като поклати объркано глава, Пени се обърна и с бавни стъпки заизкачва стълбите, за да си легне отново сама.

Лия излезе през изхода на телевизионното студио „Уейви“ с уверена походка. *Получих работата!*, мислеше си удивена, обзета от внезапен порив да затанцува.

Слайдъл и Холмс, нейният полицейски ескорт, я гледаха как танцува валс под лъчите на слънцето. Стиснала бизнес куфарче в ръка, тя забърза към колата си с вид на професионалист, какъвто всъщност беше.

От служба „Личен състав“ я бяха извикали на интервю още в деня, в който бяха получили представянето ѝ като журналист. Те търсеха репортер от мястото на събитието — с отчетлива дикция, отстояващ мнението си, с нюх за новините.

— Аз съм вашето момиче — бе казала тя на интервюиращите — бивш новинарски стожер и неговата секретарка мъж.

Бе кръстосала крака, за да покаже дългите си чорапи с цвят на сметана и да привлече вниманието им към слабите си прасци, доказвайки — за пореден път — че не е важно какво знаеш, а как ще го използваш, за да ти свърши работа.

Всички тези години, през които бе репетирала драматични пиеси в гимназията, ѝ се бяха отплатили. Те дори не заподозряха, че под вълнения тъмносив костюм тялото ѝ се облива в студена пот.

— Ще ви се обадим този следобед с официално предложение — обеща ѝ господин Грейди. — Но още сега мога да ви кажа, че ще се влюбите в работата в това студио. Аз съм щастлив тук вече цели двадесет години. — Той разтърси ръката ѝ ентузиазирано, а погледът му се плъзгаше към сатенената панделка, която се подаваше над ревера на якето ѝ.

Не бе сигурна, че притежава необходимата квалификация за работата, но какво значение имаше това? Щяха да ѝ плащат прилична

заплата и осигуровки. Сега не само можеше да си позволи да плаща наема си отново, но можеше дори да си купи нова кола!

Най-хубавото от всичко бе, че Вини щеше да я види по новините.

Тя си го представяше как се удря по челото. *О, Боже, аз можех да имам тази жена!* Можеше. Тя бе точно там, в спалнята му с изглед към океана, копнееща за него, молеща се да разкъса дрехите ѝ. Вместо това той я бе завел на боулинг.

Добре, той може и да беше по-разумният от двамата. Може би изглеждаше като отговорният възрастен, опитващ се да я научи на едно-две неща, свързани с порастването. Но тези дни бяха минало. Офелия Прайс вече поемаше нещата в свои ръце.

И нямаше търпение той да разбере това.

По дяволите, можеше да му натрие носа на секундата — без да е необходимо да *споделя живота си с него*.

Качвайки се в колата си, се пресегна за мобилния телефон на Пени и сграбчи листчето, на което бе записала номера на Вини. Набра цифрите, после се загледа през прозореца към фонтана в изкуственото езеро с надеждата, ако не друго, поне да му остави съобщение.

— Здравсти, аз съм Вини — гласът му звучеше пълен с енергия и невъзможно млад.

И бе там — от плът и кръв, в средата на работен ден.

— Лия е — каза тя, хваната напълно неподготвена. — Просто исках да знаеш, че започвам работа. Аз съм разследващ репортер на Десети канал.

— Я виж ти! — отвърна той с повече топлина, отколкото Лия можеше да очаква. — Поздравления!

— Благодаря. Изненадана съм, че си вкъщи. Два часът следобед е.

— Ставам рано в сряда, за да мога да посещавам курсовете.

— О, добре. Не искам да закъсняваш заради мен. — В същото време още по-малко ѝ се искаше да прекрати разговора толкова скоро.

— Всъщност смятам днес да пропусна курса и да изведа моя Харлей на разходка.

— Ти нямаш Харлей — изсумтя Лия, внезапно останала без дъх.

— Да, наистина, но Уести има и ми каза, че мога да го вземам всеки път, щом поискам.

Тя нямаше идея кой беше този Уести, но...

— О, Боже!

— Искаш ли да се повозиш?

— Ъъ... — Да, но имаше малък проблем. Полицейският ѝ ескорт щеше да изпадне в истерия, ако се опиташе да скочи на мотора на напълно непознат. — Трябва да дойдеш да ме вземеш отнякъде — каза, изтръпнала от внезапна възбуда.

— Разбира се. Откъде например?

Тя го упъти към един бутик на самия бряг на океана.

— Чакай ме на уличката отзад до служебния вход — нареди накрая.

— Добре. — Тонът му бе мнителен, но Вини не попита.

— Все още съм в Портсмут — добави Лия. Бързаше веднага да запали двигателя и да излезе на заден ход от паркинга. — Трябват ми двадесет минути, за да стигна там.

— Значи ще се видим след двайсет минути — обеща той и телефонната линия заглъхна в ухото ѝ.

* * *

Вини надушваше неприятностите още щом се появяваха. Когато Лия се измъкна през задния вход на бутик за бижута, разпръскваща аромат за милион долара, той бе наясно, че накрая ще се окаже затънал до ушите в тях, но честно казано, пет пари не даваше.

Облечена в сив костюм, с чорапи с цвят на сметана и перлени обеци, тя изглеждаше елегантна и много секси. Златисточервената ѝ коса бе вдигната на кок. Токчетата на високите обувки ги правеха да изглеждат като оръжие.

Дъхът му секна още преди да е забелязал дискретната сатенена панделка, която пристягаше онова, което тя носеше под дрехите си, каквото и да бе то. Дано бог е милостив, защото от собствен опит знаеше, че Офелия Прайс не беше.

Той я искаше в живота си завинаги.

— От кого се криеш? — запита, подавайки ѝ свободна каска.

— Не се тревожи за това. — Тюркоазните ѝ очи проблеснаха, когато повдигна полата си, за да седне зад него на мотора. В каквото и

да се бе забъркала, тази жена знаеше дяволски добре как да се забавлява. — Просто ме измъкни от тук, и то бързо.

Премерените рискове бяха нещо, с което Вини се занимаваше всеки ден, но нямаше нищо премерено в това, което се случваше в мозъка му, когато изскочи със свистене на спирачки от уличката, с Лия, залепена за гърба му.

„Тя иска само необвързваща връзка“, напомни си той. И все още има тайни. Тъй като един път никога нямаше да му е достатъчен, трябваше да намери начин да я накара да се връща при него отново и отново.

* * *

Беше последният физиотерапевтичен сеанс на Джо. Докато притискаше с пръст болезнения оток вдясно от гръбначния му стълб, Пени усети аромата на меката му като кадифе кожа и стегнатите му мускули, отдавайки се на мечтата един ден той да бъде неин и да може да го докосва по този начин винаги.

В същото време се смъмри, че продължава да е обсебена от него. А и той не трябваше да я целува миналата вечер — не и ако не го бе искал. Оттогава не можеше да разсъждава трезво. Тялото я болеше за още и още. Тази работа да го лекува, да вдишва неповторимия му аромат, да слуша стенанията му от удоволствие бе просто бавно изтезание.

— Как... тъъ... как върви периодът на адаптиране? — попита го в отчаян опит да накара мозъка си да работи на по-високо ниво.

Той изсумтя, издавайки облекчението си, че най-после са подхванали разговор.

— Добре е. Реших да се срещна с хората на „върха на стената“, нещо като да ги хвана неподготвени по време на почивката им.

— Стената?

— Да. Така наричат една част от курса за преодоляване на проблеми.

— Аха. — Ниският му сънен глас звучеше толкова чувствено.

Той я караше да иска да го докосва по други, по-специални места. Това бе нейната фантазия миналата вечер, докато лежеше в

легло си — как милва тялото на Джо с устни, как го вкува с език. Въображението ѝ бързо бе отишло по-далеч и той се бе обърнал и бе правил същото с нея. Изгубена в копнежа, който се бе породил у нея, тя бе принудена да задоволи нуждите на тялото си, а кулминацията бе толкова гореща, че със стичащи се сълзи бе извикала: „О, Джо!“

От спомена дланите ѝ пламнаха и дишането ѝ се ускори. Надяваше той да не забележи това.

— Искаш ли да дойдеш на церемонията за новото ми назначение? — попита той, без да обръща внимание на превъзбудата ѝ.

— Разбира се, кога е?

Това нещо като среща ли беше? На мястото на съпругата ли я канеше?

— Този петък — промърмори той. — Моля те, не спирай.

— Това е прекалено бърза промяна — отбеляза тя.

— Ъхъ. Командирът, когото ще заместя, има рак. Не може да работи в момента.

Тя застина неподвижно.

— Какъв ужас!

— Ще го превъзмogne — каза Джо убедително. — В петък вечер организирам празненство, така че ако можеш, ела. Спомняш ли си, бях обещал да те запозная с някои от моите приятели.

Със същия успех би могъл да оттласне ръцете ѝ от гърба си. Пени отново прекъсна заниманието си.

— Ще се опитам да дойда — каза тя и внезапно прекрати процедурата. — Мускулите на гърба ти са заздравели, Джо. Стига да продължаваш с разтягащите упражнения и да ограничиш вдигането на тежки предмети, ще си добре. Ако почувстваш някакви спазми, редувай студени и топли компреси.

Скочи от стола си.

Джо остана да лежи неподвижен.

— Ако ти плащам, ще продължаваш ли масажите? — попита я с неприкрит копнеж.

Силна болка преряза сърцето ѝ.

— Не мисля — отвърна, обидена от предложението.

Той повдигна глава и я погледна.

— Не исках да прозвучи по този начин — каза ѝ нежно.

Тя пое дълбоко дъх и потисна внезапно обзелия я порив да избухне в сълзи.

— Знам.

Почукване на вратата я спаси от емоционалното влакче на ужасите.

— Да? — подвижна Пени.

Рецепционистката надникна през притворената врата.

— Офицер Слайдъл те търси спешно, на трета линия — съобщи й тя.

Когато ужасена сграбчи телефона, забеляза, че Джо се промъква предпазливо към вратата на офиса й.

— Какво става? — попита той.

Сълзи напиреха на очите й.

— Лия е в неизвестност — призна тя. — Изчезнала е от бутик на Атлантик Авеню. — След това непохватно постави слушалката на мястото й.

Джо влезе в офиса, вече облечен в камуфлажната униформа, с която ходеше на работа.

— Не бързай да си правиш изводи, Пен — утеши я той, съкращавайки галено името й за пръв път. — Провери съобщенията си. Може да е изиграла номер на кучетата си пазачи.

— Прав си — съгласи се тя, благодарна за самообладанието и трезвия му разум.

Беше точно в стила на Офелия да спретне подобен театър на полицаите. Тя отново грабна телефона, въведе паролата си и прослуша телефонния секретар. Второто съобщение бе от сестра й.

— Ей, какичке, аз съм. Слушай, не се тревожи за мен, става ли? Просто имам нужда да си почина от тези клоуни, които ми лазят по нервите. Ще бъда с Вини. Той е тюлен, нали се сещаш. Знаеш, че може да се грижи за мен. А! И между другото, получих работата! Яхуу!!! Време е да се празнува, нали! Ще ти се махна от главата за нула време.

Пени се отпусна с облекчение и остави телефона настрана.

— Тя е добре — обясни на Джо, който вероятно бе дочул всяка дума от жизнерадостното съобщение на Лия.

Той стисна рамото й.

— Казах ти. Лия е по-силна, отколкото си мислиш. Никой няма да я свари неподготвена. — И се отправи към вратата.

— Какво знаеш за този Вини? — попита Пени. — Той в твоя отряд ли е?

— Няма за какво да се безпокоиш — увери я Джо вече от самия праг. — Хлапето е в пълна бойна готовност.

— Хлапето? На колко години е?

— Някъде около двадесет.

— Какво? Лия никога не е излизала с по-млади мъже.

— За всяко нещо си има пръв път — подразни я той.

Погледът му се вторачи в деколтето на блузата ѝ.

Зърнатата ѝ се открояваха ясно, сякаш ги беше милвал.

— Предполагам — отвърна тя, чудейки се какво ли би трябвало да означава това.

— Веднага щом разбере повече, ще ти дам подробности за церемонията.

— Добре — каза тя с искрена усмивка. — Ще чакам с нетърпение.

— Знаеш ли, ще ми липсват посещенията тук — призна той, загледан в безупречно подредения екран на компютъра ѝ. — Улавям се, че ревнувам, когато си помисля за всички онези войници, които ще се радват на вниманието ти.

Тъмните му очи бяха загадъчни, когато отново погледнаха към нея.

Наистина ли ревнуваше? Страните ѝ пламнаха от това признание.

Точно събираше кураж да му предложи услугите си без пари, когато той изкриви лице в гримаса и удари с длан касата на вратата.

— Е, добре, ще се видим скоро.

— Чао.

Вече бе твърде късно. Пени седеше сама в офиса си, по-празна и по-незадоволена от всякога.

— Пръв път за какво? — запита учудено на глас.

---

[1] Планинска верига в Афганистан и северните пакистански територии. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Вини насочи мотора към океана, вече бяха изминали няколко километра нагоре по брега, следвайки извивките на пясъчната ивица към градската му квартира. Хладният бриз, издуващ полата на Лия, не можеше да охлади разпалващото се в нея нетърпение.

През черното кожено яке тялото му излъчваше топлина и я пазеше от ноемврийския бриз. Ръцете ѝ, прегърнали го здраво през кръста, се плъзнаха надолу и момичето се засмя. Тези дънки не биха могли да бъдат по-стегнати.

Но тогава той профуча точно покрай къщата. Тя изумена надникна над рамото му и мигновено се раздели с очакванията си.

— Къде отиваме? — извика силно.

— На едно уединено място — също толкова високо отвърна Вини.

Зави по задънена улица, обградена от плажни къщи с разнообразни фасади, която свършваше в голяма врата и ограда от ковано желязо с внушителни пушки, поставени там като пазачи.

Докато Вини вадеше военната си карта, Лия прочете гравираната табела, закачена над караулното помещение: „Форт Стори“. Не беше ли това поддържаното от армията съоръжение, разположено на двата фара на нос Хенри — стария и новия?

О, Боже, нямаше да гледат забележителности, нали? След срещата им на боулинга миналата седмица вече не знаеше какво да очаква.

Минаха през портата по-бавно и тя с облекчение установи, че базата наистина е уединена. Отвсякъде ги обграждаха чепати черничеви дървета и покрити с трева пясъчни дюни. Двата фара, стърчащи над тях, придаваха на картината вид на пейзаж от пощенска картичка.

Вини я поведе покрай по-новия фар, боядисан в черно и бяло, към по-старата постройка, направена от тухли и висока не повече от тридесет метра.

— Точно го затвориха за частни посещения — поясни той.

Разбира се, входът беше опасан с верига, но Вини заобиколи по мекия банкет. Задната гума занесе и адреналинът на Лия се покачи. *Чакай, ей, може да си докараме неприятности заради това.*

Той мина покрай бетонните стъпала, които водеха нагоре от паркинга. Стръмна малка пътечка ги раздруса, което я накара да се хване по-здраво. Вини насочи мотора към неголяма горичка и изключи двигателя.

— Шшт — прошепна и се обърна към нея. — Слушай.

Лия се послуша, но единственото, което можеше да чуе, бе ревът на разбиващите се вълни, свистенето на вятъра около фара и кръска на чайките, кръжащи над главите им.

— Чисто е — реши той.

Скочи от мотора и ѝ помогна да слезе, а в шоколадовокафявите му очи блесна дяволито пламъче.

— Какво ще правим тук? — попита го тя.

— Ще видиш — огледа обувките ѝ с тънки токчета. — Мисля обаче, че е по-добре да те нося.

Това бе цялото предупреждение, което Лия получи, преди да я вдигне на ръце толкова високо, че се стовари върху него като раница.

— Тихо — нареди младият мъж, когато тя изрази безпокойството си.

— Свали ме.

— Ще те сваля. — Но не го направи.

Докато подскачаше на рамото му, той избяга от прикритието на дюните, притича няколко крачки и я пусна на земята пред дървена врата, заключена с катинар. Тя наблюдаваше удивена да вади карфица от джоба си и с лекота да се справя с ключалката.

— Страхотно — пое си дъх Лия и хвърли тревожен поглед наоколо.

Все още бяха сами.

Вини я издърпа към усойното стълбище.

— Забавляваш ли се вече? — попита я, затваряйки вратата.

Тя се изкикоти неуверено.

— Така си мисля.

— Добре. Започвай да се качваш.

Намекът за сексуални намерения в гласа му ускори пулса ѝ.

— Дано да има причина за това — сплаши го закачливо.

Тесни прозорци осветяваха железните стъпала, които се извиваха нагоре и нагоре, сякаш никога нямаше да свършат.

— Само гледай да не си изкълчиш глезена — предупреди я Вини. Вървеше точно зад нея, за да я хване, в случай че залитне.

Стори ѝ се, че се изкачваха най-малко половин час, макар всичко да бе продължило едва пет минути. Докато стигне върха, Лия плувна в пот във вълнения си костюм. Вини не изглеждаше дори задъхан.

Гледката изтръгна от гърдите ѝ възклицание. Върхът на кулата бе затворен от стъклен цилиндър, предлагащ панорамен изглед към носа. Новият фар се извисяваше наблизко. В основата му бяха струпани допълнителни постройките.

— Седни.

Вини я дръпна встрани и потупа циментовия ръб.

Лия се строполи върху стълбата. В противоречие със скромния вид на сградата, гледана от долу, сега имаше чувството, че се намира на километри високо във въздуха. Океанът се разстилаше като одеяло докъдето достигаше погледът ѝ и като преминаваше през всички нюанси на синьо и сиво, се смесваше с водите на залива Чейспик.

— Толкова е красиво — въздъхна тя и допря лицето си до стъклото, за да попие колкото може повече от прекрасната гледка.

Вини седна до нея почти докосвайки я и се загледа право надолу.

Погледът ѝ се плъзна по силната му шия и сексапилната извивка на долната му устна и пейзажът мигом беше забравен.

Той я свари загледана в него и в следващия момент я целуваше.

О, да, изстена Лия. Желанието премина през нея със същата сила, с която вълните се блъскаха в брега под тях. Но всеки път, когато посегнеше към ципа на дънките му, той възпираше търсещите ѝ пръсти.

Всичко ставаше по неговия начин, но тя нямаше нищо против. Каква тръпка бе да правят любов на върха на фар!

Той откопча якето и го свлече по раменете ѝ, за да открие подобното на корсет бюстие под него.

— Нищо чудно, че си получила работата — заяви той похотливо.

Тя се опита да се вкопчи в ръцете му, но той я улови здраво за китката и дръпна сатенената панделка, която я пристягаше силно.

Двете половини на дрехата се разделиха, разкривайки пълните ѝ бледи гърди.

— Толкова си секси, мамка му — възкликна Вини с особено изразен диалект.

Тя закачи едното си тооче над гладкия бетонен ръб, показвайки жартиерите с цвят на сметана. *Мислиш, че това е секси? Тогава изпробвай още нещо.* От топлината в очите му през тялото ѝ преминаха приятни тръпки.

— Всеки ден ли се обличаш така? — попита я пресипнало.

— Едно момиче никога не издава тайните си.

С разширени ноздри и стегната челюст, Вини се свлече на колене. Той разтвори краката ѝ и се пресегна да разкопчее сутиена ѝ.

Лия хвана главата му с ръце, окуражавайки го със стенание, докато топлиите му устни търсеха и дразнеха чувствителните зърна на гърдите ѝ. През цялото време ръцете му се движеха собственически нагоре по покритите ѝ с коприна бедра.

Можеше да я вземе още в този момент, защото беше повече от готова. Вместо това я хапеше, ближеше и смучеше, докато ѝ се прииска да се разкрещи.

Тя сграбчи тениската му, дърпайки я нагоре в търсене на гола кожа. Неговата невероятно наподобяваше коприна и бе изпъната върху твърдите като скала мускули. Тя прекара пръстите си през космите по гърдите му и почувства как сърцето му бясно препуска под дланта ѝ.

— Моля те — настоя Лия, трепереща от желанието да бъде обладана.

Бавно движещите се пръсти проследяваха ивиците на жартиерите ѝ. *О, моля те.* Тя потръпна от нетърпение. Най-после, най-после той пъкна палец под бикините ѝ и започна да я гали с бавни, влудяващи кръгови движения. *О, боже мой.* Главата на Лия се отпусна назад и тя изцяло се предаде на докосването му.

Най-сетне мъжът се раздвижи и тя едва не се разрида от облекчение. Но вместо да разкопчее джинсите си, той придърпа бедрата ѝ по-близо, наведе глава и постави устните си там, където преди това бяха ръцете му.

Лия не можеше повече да се въздържа. И стигна върха в момента, в който езикът му я докосна. Преди удоволствието ѝ дори да намалее, той пъкна два пръста и проникна в нея.

— Направи го пак — нареди ѝ грубо.

Езикът му продължи танца си и невероятно, само след секунди тя се подчини на заповедта му.

Извика изумена, след което се отпусна изтощена, сякаш бе участвала в марафон.

Първото, което видя, след като примигва няколко пъти и отвори очи, бе триумфалната усмивка на Вини.

С огорчение осъзна колко неприлично изглеждаше — с разтворени крака, заметната над кръста пола и открити гърди. Смутено се опита да се прикрие.

— Недей. Харесва ми да те гледам.

Тя изтърси първата мисъл, която се мерна в главата ѝ:

— Има ли ти нещо? — попита, поглеждайки многозначително надолу.

Вини се усмихна кисело.

— Не.

— Тогава защо не...

Отдръпна се леко и усети как раздразнението се надига у нея като гейзер.

— Забравих да взема презерватив — обясни той и се изправи.

О!

— Трябваше да ми кажеш — изплака тя. — Аз щях да донеса.

Вини просто я погледна, но тя се почувства уязвима, задето му бе позволила да разбере, че иска единствено да защити себе си, докато се забавлява.

— Мога... да ти върна услугата, ако искаш — предложи тя, хвърляйки друг поглед надолу.

Ако не можеше да извади коня извън портата, как въобще някога щеше да го включи в надбягванията?

— Всичко е наред.

Тя приглади полата си объркана и неразбираща. Нима не я желаше? Защо отказа облекчението, което му бе предложила?

— Когато си готова да споделиш с мен живота си, сърцето си, мислите си, всичко, *мила моя* — каза той, посягайки да помилва бузата и зърната на гърдите ѝ, — тогава и аз ще бъда готов да ти дам това, от което наистина се нуждаеш. Можеш да започнеш, като ми обясниш защо трябваше да се срещнем в уличката по-рано днес.

Лия ахна пред този ултиматум.

— Мислиш, че ще ме принудиш да започна сериозна връзка с теб?

Приседна по-изправена, опитвайки се да закопчее корсажа си.

— Приеми го като насърчение, не като принуда. Никой не те насилва да правиш секс — изтъкна младежът спокойно.

Младата жена беше бясна.

— Това е нелепо — сопна се тя. — Нямам намерение да „излизам“ с теб, все едно сме ученици или нещо такова. Просто искам да се забавляваме, да правим малко секс и после всеки да поеме по своя път. Така или иначе всичко ще свърши по този начин.

— Мислиш ли? — попита я тихо и никой не би могъл да се досети, че под привидното спокойствие у него се надига ярост.

— О, няма ли да пораснеш! — Тя сграбчи якето си от перваза и пъхна ръце в ръкавите. — Какво си мислиш, че ще се случи, след като се срещаме известно време? Аз ще ти омръзна или ти ще ми омръзнеш. Нито един от двамата ни не е готов за продължително обвързване, така че защо да усложняваме нещата.

Той се наведе над нея и Лия си припомни за сериозната му и опасна подготовка.

— Нещата вече са сложни — каза ѝ с мек, но напрегнат глас. — Не искам просто да те чукам, Офелия. — Той остави грубата дума да виси между тях за един кратък миг. — Искам да живея в съзнанието ти, в сърцето ти. Искам да усещам това, което ти усещаш, и да чувствам това, което ти чувстваш. И няма да се съглася на нищо по-малко от това.

По средата на неговия ултиматум Лия забрави как се диша. Стори ѝ се, че потъва в себе си, че се опитва да се добере до повърхността и отчаяно се бори за глътка кислород.

— Не мога — задави се тя, задушавайки се от страх, че ще загуби.

Светлината в очите на Вини бавно угасна.

— Не можеш — повтори той.

— Не — потвърди Лия, но този път не толкова уверено.

Можеше да усети как той се отдръпва, отнасяйки топлината и страстта със себе си.

Вини се изправи и сведе поглед към нея. Бръчките, които обточваха устата му, го правеха да изглежда по-възрастен от двайсетте му години.

— Време е да тръгваме — съобщи й спокойно.

Лия се почувства скована. Изправи се бавно и закопча якето си до горе. Сърцето ѝ сякаш бе заседнало в гърлото като хапче, което не може да преглътне.

Сега се чувстваше евтина. Евтина и жестока заради това, че го беше използвала. Но какво очакваше той? Тя не бе наивна романтичка като него. Не вярваше, че спонтанната любов е способна да продължава дълго.

Напомняйки си, че е по-възрастна, и затова е взела контрол над ситуацията, Лия се отправи към стълбището. Беше получила това, което искаше. Е, не съвсем, наистина. Издаващото я тяло настояваше за истинското усещане, но тя никога нямаше да разкрие това на Вини.

— Чакай — каза той, промъквайки се покрай нея. — Сложи другата си ръка на рамото ми.

Искаше да му откаже, но стъпалата бяха прекалено коварни, за да се спусне по тях на токчета.

Дори това леко докосване я изпълни с угризения.

Забрави го, заповяда си строго. Всичко, което беше повече от забавление с младия тюлен, щеше да доведе до сърдечни терзания. За краткия си живот бе изстрадала прекалено много, за да не иска да се чувства никога повече по този начин.

* * *

— Е, здравей.

Пени вдигна поглед от програмата, която четеше, за да види Хана Линдстром да се извисява над нея във виолетов костюм.

— О, здрасти — отвърна тя, радвайки се да види познато лице на церемонията за назначението на Джо.

Офелия трябваше да отиде на работа и не можа да дойде.

— Седи ли някой тук?

— Не, моля, присъедини се към мен. Бях забравила, че съпругът ти е от Дванадесети отряд. Кой точно е той?

— Всъщност в момента не е тук — призна Хана, заемайки мястото до нея. — Той и още двама са по работа в Югоизточна Азия. Аз обаче дойдох да го представлявам.

— Колко време ще отсъства? — попита Пени, възхищавайки се на лекотата, с която Хана приема опасната работа на съпруга си.

— Около месец.

Тя притихна, тъй като стана ясно, че церемонията започва.

Знаменосците маршируваха по малката сцена, издигната пред тях, и подредиха знамената в поставките им. Джо бе в компанията на други двама мъже — оттеглящия се командир и адмирала на базата.

Адмирал Йохансон се приближи към микрофона, за да държи реч пред гостите.

— Семейства, приятели, гости и членове на Дванадесети отряд на тюлените, добре дошли.

Церемонията бе класическа. Пени, заедно с другите гости, седеше пред сцената, обградена от по-старшите членове на Дванадесети отряд от едната страна и офицерите от другата. В задната част на стаята повече от двадесет младши служещи стояха рамо до рамо, облечени в служебните си униформи.

Докато адмирал Йохансон се впускаше в речта си, възхваляваща постиженията на оттеглящия се командир, Пени улови погледа на Джо. Той се бе подстригал предишния ден. Късата коса му придаваше по-сурово изражение, което се подсилваше от сериозното му, безстрастно поведение. Това не беше съседът плейбой, когото познаваше от години. Биографията му, отпечатана на задната страна на програмата, бе повишила уважението ѝ към него неимоверно много. Той беше не само висш офицер от Специалните сили, но и почетен възпитаник на Военната академия, клас 180.

Пени ни най-малко не се съмняваше, че Джо е заслужил правото да води този отряд от командоси. Самата тя се гордееше достатъчно със служебната си униформа.

Докато оттеглящият се командир си проправяше път към подиума, Пени си спомни какво ѝ бе казал Джо за здравето му и бързо отпрати към Бог гореща молитва за него. Той направи кратко и скромно изказване. Изрази увереност, че хората му ще попаднат във възможно най-добрите ръце.

Пени забеляза как Джо слуша със стаен дъх. Тя знаеше, че под стоическото му изражение споменът за трагедията в Афганистан все още е пресен.

Но когато се присъедини към адмирала и оттеглящия се командир на подиума, видът му беше безупречен. За минути товарът на отговорността бе предаден от единия мъж на другия и събитието бе подкрепено с ръкостискане и двустранен салют.

Когато Джо се обърна към събралите се, Пени стисна ръце в скута си. Думите, прошепнати от едно младо момиче, пронизаха слуха ѝ:

— Какво е станало с лицето му?

— Шшт — накара я да млъкне майка ѝ. — Катастрофа.

Пени почти разтърси глава. Дали не бе направила на Джо лоша услуга, пускайки този слух? Той заслужаваше признание и уважение за това, че бе преживял онзи ужас.

— Винаги съм вярвал — започна новият командир, оглеждайки мрачно присъстващите, — че действията са по-красноречиви от думите. — Пени го познаваше твърде добре, за да знае, че докато говори, с усилие потиска надигащите се у него бурни емоции. Той приключи твърдо и решително: — Така че няма да губя времето ви в приказки. Просто ме последвайте!

Младата жена можеше да усети по напрегнатата тишина на мъжете около нея, че думите му са постигнали желаното въздействие.

— Ура! — извика той и стаята прокълнтя от разтърсващия възглас на всички тюлени в нея.

Пени се усмихна. Джо притежаваше вродена харизма. Нямахше да е нужно дълго време, преди хората му да започнат да го следват безрезервно.

Командир Гудуин изведе Джо от сцената за предстоящото му представяне и той официално се запозна с мъжете, които вече бе срещал при не толкова официални обстоятелства. Гостите бяха поканени да станат и да се възползват от тортата и пунша.

— По-добре да се връщам в офиса — заяви Хана, пресягайки се за куфарчето си, и прибави с огорчение: — Съжалявам, че все още нямаме напредък по твоя случай.

— Колко време още полицията ще охранява къщата ни? — поиска да разбере Пени.

— Не дълго — призна агентът. — Аз обаче работя в нова насока. Ако Ерик е продал рицина, за да плати лечението на жена си, тогава е възможно парите да са отишли направо в някоя болница или в сметката на лекаря, без въобще той да се е докосвал до тях.

— Това е страхотна догадка — отвърна Пени.

— Така мисля, но е по-трудно, отколкото изглежда. Соня Томлинсън е лекувана от поне дузина различни доктори, някои от които са се преместили през изминалите пет години. Ще ти се обадя на минутата щом разбере нещо ново. И ти не се колебай да ми звъниш по всяко време — добави тя и си тръгна.

Пени се разходи до купата с пунш, където си наля пълна пластмасова чаша. Любуваше се на огромния поднос с торта, но тъй като бе обядвала малко преди това, устоя на изкушението да си вземе парче и излезе на балкона.

Церемонията за назначението бе в офицерския клуб в Дам Нек, сграда близо до плажа. Вятърът бе бръснец и студен, но слънцето предпазваше младата жена от премръзване.

Хладният дъх на морето я обгърна, когато стигна до парапета на балкона. Прибраната ѝ в стегнат кок коса се разпиля върху раменете. Променливият океан се блъскаше и подскачаше отгатък дюните. Той не успя да ѝ предложи утешението, което търсеше.

Усещайки нечий настойчив поглед, тя се обърна с надеждата, че Джо я е последвал. Ала установи, че този, който я наблюдава, е един от старшите офицери, който бе стоял от лявата ѝ страна по време на церемонията. Докато я заобикаляше, той я прониза със светлите си очи. Учудващо, но униформената шапка, нахлупена върху тъмната му коса, оставаше на главата му въпреки вятъра.

Тя му се усмихна леко и отмести очи.

Мъжът застана на няколко сантиметра от нея.

— Плувате ли? — попита непринудено. Въпросът бе зададен с дрезгав глас, в който се прокрадваше странен акцент.

— Разбира се — отвърна и го изгледа с любопитство.

Офицерът не се представи. Но името и рангът му бяха лесно забележими: „Макгуайър, старши офицер“. Военни отличия се бореха за място над левия джоб на гърдите му. Той изглеждаше с около десет години по-възрастен, отколкото беше всъщност, с красиво закалено

лице, черни мустаци и очи с толкова блед оттенък, че изглеждаха почти безцветни.

Тези странни очи не се отделяха от фигурата ѝ. Пени изпита неприятното чувство, че може да види всичко направо през лепената ѝ униформа.

— На жените им е по-лесно да се държат над водата, отколкото на мъжете — заяви той.

— Това е, защото имат повече телесни мазнини — обясни тя.

— Именно.

Блясъкът в очите му ясно показва, че оценява разликата. Трепет разтърси тялото ѝ. Защо Джо никога не я гледаше по този начин?

— Погледни ето там — подкани я непознатият и посочи към океана. — Виждаш ли този воден стълб, който изглежда като пясъчен? Там вълните са по-ниски.

Следейки траекторията на пръста му, тя кимна.

— Виждам — каза и мислено определи разговора за доста странен.

— Това е мъртво вълнение — отново я прободде с онзи поглед. — В миг плуваш близо до брега, а в следващия си повлечен навътре в морето.

Нещо в начина, по който изрече това, я накара да изтръпне. Разбира се, беше средата на ноември и времето бе много далеч от тропическото.

— Знаеш ли какво да правиш, когато това се случи? — запита мъжът.

Не говореха ли те за нещо повече от мъртвото вълнение? Ако бе така, тя нямаше никаква представа накъде бие.

— Ами, трябва да остана спокойна — предположи, разравяйки „архивите“ в паметта си, — и да плувам успоредно на брега.

Той не се усмихна, но тя остана с впечатлението, че ѝ се присмива.

— Ами ако не си достатъчно силна, за да превъзмогнеш привличането на океана?

Погледът му бе омагьосващ.

— Не знам — призна жената, — по принцип не плувам много в океана.

— Страх те е от акули?

— Не е задължително. Не обичам да ми влиза пясък в банския.
Погледът му трепна надолу. Този път се усмихна, макар и едва забележимо.

— Името ми е Соломон — представи се най-сетне.

— Аз съм Пени. — Тя му подаде ръка, за да прикрие объркването си.

Неговата се появи бавно и погълна нейната изцяло. Колената ѝ омекнаха.

Боже, той бе толкова емоционален, а в същото време ръката му бе твърда и силна и с това, че не я оставяше на мира, ясно показваше, че беше твърдо решен да привлече вниманието ѝ. Този тук не беше Джо, но беше мъж — очевидно свободен, добре изглеждащ и заинтригуван от нея.

А тя можеше да се възползва от малко мъжко внимание, за да се предпази от това да бъде изцяло обсебена от привлекателния си съсед.

— Ако водата не беше толкова студена, щях да ви заведа да поплуваме още сега — каза Соломон и прекара палеца си по дланта ѝ.

С неуверен смях, Пени дръпна ръката си, за да я освободи. Този човек определено прекаляваше.

За свое облекчение, чу вратата да се отваря със скърцане. Обърна се и видя Джо да се приближава към тях с безизразно лице.

Соломон изпъна ръце до тялото си.

— Сър — каза той, отдавайки чест на по-висшия по ранг.

Другият го изгледа сурово.

— Старши офицер — погледът му се плъзна към Пени, задържайки се достатъчно дълго, за да забележи подсиления ѝ цвят. После попита: — Взе ли си от тортата?

— Наложих ми се да пропусна това удоволствие — обясни тя. — Благодаря ти, че ме покани все пак. Церемонията беше чудесна. Нито прекалено дълга, нито прекалено кратка. И речта ти беше безупречна.

— Вкъщи ли се прибираш сега?

Вкъщи? Изрече го така, сякаш живееха заедно.

— Не, трябва да се върна на работа.

— Но ще дойдеш довечера, нали?

— Разбира се. — Тя нямаше търпение да присъства на едно от прословутите партита на Джо, на каквото за пръв път бе поканена.

— Защо не се отбиеш и ти, старши офицер? — попита Джо, думите му бяха лишени от ентусиазъм. — Трябва да си получил покана.

— Получих, сър — потвърди Соломон. — Ще се постарая.

Джо хвана Пени за лакътя.

— Да се върнем вътре. Тук е студено.

Спасяваше ли я той?

Докато ѝ държеше вратата, тя го погледна в лицето. Стори ѝ се напрегнат и потиснат.

През съзнанието ѝ премина подозрение, че я ревнува. Надеждата се носеше като сапунен мехур, който мигом се спуска. Да ревнува от какво? Джо можеше да притежава всяка жена, която пожелае, ала не искаше нея. Бе го показал много ясно миналата вечер.

Освен това току-що бе поканил Соломон на партито си, наред с всички останали свои приятели, с които искаше да я запознае.

Не, в неговите очи тя винаги щеше да остане просто една съседка.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Стой! — ахна Лия, застивайки на място. — Не те видях там.

Разбира се, че не го бе видяла. Вини бе облечен в зеленикав камуфлаж, който го скриваше до стъпалата пред къщата на Джо. Не усети присъствието му, докато той не излезе на светло и не препречи пътя ѝ. Туптенето на техно музика, съвпадащо с ритъма на туптящото ѝ сърце, се носеше през затворените прозорци като доказателство, че купонът е в разгара си.

— Съжалявам — каза Вини без помен от обичайната си похотлива усмивка. — Не исках да те изплаша. — Прониза я с изпепеляващ поглед. — Изглеждаш невероятно красива.

— Благодаря.

Червената ѝ копринена рокля напомняше кимоно и сякаш блестеше на лунната светлина. Тази вечер тя възнамеряваше да разпусне, да забрави историята, на която бе сложила край още преди да е започнала, и да се отърси от обзелото я съжаление, че допусна Вини да се изплъзне от ръцете ѝ.

Но той беше тук и пробуди копнежите, които така упорито се опитваше да потисне.

— Не знаех, че си сред поканените — каза неуверено.

— Не съм. Дойдох да ти кажа, че изчезвам.

Тя потръпна от вечерния хлад.

— Не разбирам какво означава това.

— Означава, че заминавам. Не мога да ти кажа къде, не мога да ти кажа защо, не мога да ти кажа за колко време.

Вълнението, което я бе терзало през цялата седмица, премина в нервно напрежение.

— Защо това ми звучи така опасно? — попита момичето.

Самонадеяната му усмивка се появи за кратко.

— С какво мислиш, че си изкарвам прехраната? Като стрелям с фунийки с момчетата ли?

Тя усети непреодолимо желание да заплаче. Толкова се бе постарала да се убеди, че не го иска, че не се нуждае от него. А ето че сега той стоеше пред нея и ѝ съобщаваше, че заминава. Но вместо да сложи край на душевната ѝ борба, тази новина я съкруши.

— Видях сестра ти на церемонията за назначението — започна той.

— Бях поканена, но не можах да се измъкна от работа — потръпна отново, като този път ѝ се прииска да си бе донесла връхна дреха.

— Как е новата работа? — попита Вини.

— Добре. — Гласът ѝ звучеше сподавен, далечен. — Скоро ще се преместя обратно в апартамента си.

Веднага щом станеше безопасно да се върне.

В мига, в който незначителният им разговор приключи, върху им се стовари тишина, навяваща спомени и неизречени копнежи.

— Дойдох, защото имах нужда да се сбогувам с теб — обясни Вини. *В случай, че не се върна.*

Той не изрече думите на глас, но сърцето на Лия ги чу оглушително и отчетливо. Беше военно време все пак. Войниците невинаги имаха късмета да се върнат вкъщи. Осъзнаването на този факт я удари като гръм: Вини можеше да загине.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Ей, в живота нищо не е сигурно — успокои я той.

Говореше като по-възрастен, отколкото беше всъщност.

Нима не беше истина? На единия ден тя целуваше баща си за довиждане и го изпращаше в поредната командировка, а на следващия спускаха ковчега му в земята. Тя не искаше да преживее същото отчаяние, нито отново да загуби контрол в опит да притъпи болката с всевъзможни средства.

Разплакана от страх, Лия се хвърли на врата на Вини и го прегърна силно. Той я придърпа към себе си, вдъхвайки ѝ топлината, аромата, енергията си. През камуфлажното яке усещаше силните удари на сърцето му. Въпреки всички причини, които бе измислила, за да го избягва, сега се чувстваше толкова добре в прегръдките му.

Представи си го как скача с парашут в пустиня, из която пъплят въстаници, или в джунгла, пълна с наркомани, и се вкопчи в него още по-силно.

— Колко време имаш още? — попита, решена да сграбчи щастието, докато все още има тази възможност.

— Тази вечер? — Забеляза, че той поглежда часовника си. — Около час.

Лия се отдръпна достатъчно, за да го погледне в тъмнината.

— Ела вкъщи с мен — помоли го тя.

Отчаянието ѝ се смеси с нетърпение.

Младият мъж стоеше напълно неподвижен, търсейки лицето ѝ на лунната светлина.

— Първо трябва да ми обещаеш нещо — заяви той.

Докато усещаше силната му възбуда, беше готова да му обещае всичко.

— Какво?

— Каж ми, че ще бъдеш моя, когато се върна.

Думите се спуснаха върху нея като примка, спирайки притока ѝ на въздух. Но нуждата ѝ да получи малко радост преди заминаването му бе твърде силна.

— Вече съм твоя.

Докато изричаше тези думи, тя осъзна леко шокирана, че са истина. Беше пристрастена към него — към топлината и смеха, които той ѝ предлагаше. Нищо чудно, че се бе чувствала нещастна без него.

Тогавя той я целуна с цялата спираща дъха страст, която се бе запечатала в спомените ѝ. Тя осъзна, че това е искала през цялото време — отново да обича истински, без да пази нищо за себе си. По начина, по който бе обичала баща си — отдавайки се изцяло.

— Хайде. — Той се усмихна ослепително и двамата се затичаха към къщата на Пени.

Лия се сети твърде късно, че пазачите ѝ винаги бдяха, готови всеки момент да ги предпазят от натрапници. Така че двамата с Вини бяха пронизани от ослепителния лъч на прожектора, който се насочи към тях от отсрещната страна на улицата.

— Исусе! — извика стреснато младият мъж.

— Просто не им обръщай внимание — посъветва го тя и се затичаха към вратата като бегълци от затвора.

— Това са полицаите, от които се измъкна миналия ден, нали? — предположи той.

— Ще ти обясня друг път — обеща Лия.

Тази вечер нямаше да говорят за неприятностите ѝ. Имаше похубави неща, с които можеше да държи устата си заета, и само един час, за да ги осъществи.

* * *

— Какво правиш?

С виновно изражение, Пени вдигна поглед от дъската за рязане. Тя не бе чула някой да се доближава до кухнята, но ето че там стоеше Джо, любезният домакин, в риза с цвят на шампанско и с бутилка бира в ръка. Той не я избягваше, а просто бе зает да представи последния пристигнал гост, новият действащ офицер лейтенант Гейб Рено.

— Просто допълвам чинията със сиренето. Почти беше свършило.

Мъжът остави бутилката.

— Не те поканих, за да играеш ролята на домакиня — смъмри я той. — Хайде, дай ми ножа. Аз ще го нарежа.

Опасявайки се, че бе прекрачила границата, Пени му подаде ножа без възражения.

— Съжалявам.

Джо ѝ отправи развеселен поглед.

— Защо не дойдеш горе и не поиграеш бiliarд с нас? — предложи той.

Вече я бе представил на приятелите си — четири момчета от Трети отряд и точно както бе очаквала, те я бяха удостоили с незначителен разговор, но нито един от тях не я намери за интересна. Лейтенант Рено я бе наблюдавал с равнодушните си златистозелени очи, заради които имаше вид на котарак. Но докато въртеше златната гривна на лявата си ръка, той изглеждаше заинтригуван.

— Мислех си да пробвам джакузито — призна тя.

Освен мъжете гости на Джо, в стаята за игри на горния етаж имаше и жени, включително една, с която бе имал по-продължителна връзка. Лесли беше всичко, което Пени не беше — висока, жизнена и надарена с голям бюст. Пени не се чувстваше особено щастлива, докато я наблюдаваше как се умилква на съседа ѝ.

Ако зависеше от нея, би предпочела да влезе в джакузито сама или да се прибере у дома. Само че колата на Вини бе паркирана отвън, а Лия не бе дошла на купона, което означаваше, че двамата най-вероятно си правеха собствено парти у тях. Всички се забавляваха, освен нея. Вече бе започнало да ѝ писва.

— Донесе ли си банския? — попита я Джо.

— Какво, не мога ли да вляза гола? — Саркастично подметна тя с необичайна острота в тона.

Това го накара да я погледне. Тръпки преминаха по тялото ѝ, докато той преценяваше фигурата ѝ под воднистосинята плътно прилепнала рокля, която бе облякла тази вечер. Лия ѝ бе предложила сутиен с подплънки. Задържалият се поглед на Джо ѝ подсказа, че е забелязал, при което страните ѝ пламнаха от смущение.

— Ще поемеш голям риск, ако влезеш гола — предупреди я с мек глас.

Устата ѝ пресъхна. Притеснена от коментара, тя се обърна, за да си налее втора маргарита. Дали говореше сериозно? Не, не можеше да бъде. Беше си довел Лесли, за да го забавлява.

Сякаш за да докаже подозрението ѝ, Джо вдигна чинията със сиренето и се пресегна към хладилника за още една бира.

— Защо не се качиш горе? — подкани я, вече запътил се към стълбите.

На вратата се позвъни. Той погледна към пълните си ръце.

— Отивай. Аз ще отворя — предложи тя. — Който и да е, ще го доведе горе.

— Благодаря, мила — каза ѝ с тона на мъж, вързан за жена си. След което понесе сиренето и бирата към стаята за игри.

Пени се отправи към вратата. Не беше ли това умела иронична забележка? Може би нейната безпомощност го е накарала да се чувства задължен и уловен в капан? Вероятно предпочиташе жена, която не е достатъчно наблюдателна, за да забележи, че предястията свършват. Кой въобще се интересува от ядене, щом сексът е достатъчно добър?

Тя рязко отвори вратата с повече от необходимата сила, почти разливайки маргаритата в другата си ръка. Дъхът ѝ спря, когато видя Соломон Макгуайър да стои на прага с ръце, пъхнати в джобовете.

Беше облечен в черно поло, без палто. Очите му сякаш гледаха право през нея.

— Все пак успя да дойдеш — каза му с внезапен пристъп на нервност.

— Искях да те видя — отговори той.

У Пени се породил мисъл, която накара коленете ѝ да потреперят и сърцето ѝ да заби по-бързо. В никакъв случай не биваше да бъде единственият човек, който стои настрана от действието тази вечер. По някаква причина офицер Макгуайър я преследваше. А и беше красив по някак груб и напрегнат начин. След пет дълги години на въздържание щеше да е истинска глупачка, ако го отпрати.

* * *

Вини трябваше да спре, за да си поеме въздух. Той можеше да задържа дъха си под вода за около две минути, но не можеше да целува Лия пред входната врата и в същото време да пълни празните си бели дробове, тъй като сърцето му препускаше.

— Мамка му — измърмори, леко притеснен от силното треперене на тялото си.

Смяташе се за опитен в секса, но никога не бе желал жена така, както желаше Офелия Прайс. Името ѝ беше като молитва в съзнанието му.

— Заведи ме горе — предложи тя.

Той я обгърна с ръцете, надавайки изненадан вик. Без да си направи труда да включи осветлението, взимаше стълбите по две наведнъж.

— Накъде? — попита, щом стигнаха втория етаж.

Тя целуваше шията му с разтворени топли устни, които изцяло го разсейваха.

— В края на коридора.

Вини отвори вратата с ритник, премина през осветената от луната стая и я хвърли на голямото легло. Стоновете и смехът на Лия го възбуждаха. Стоеше там прав, обзет от силата на нуждата да бъде с нея. Всеки сантиметър от нея го разпалваше — от изящните сандали, които тя свали с ритник от стройните си краката, през тъмните опънати

чорапи, до китайската червена коприна, която бе плътно прилепнала около раменете и бедрата ѝ.

С отчаяние осъзна, че един час никога нямаше да им е достатъчен. Нито дори една година. Може би дори цял един живот.

Вини впи пръсти в униформата си и се опита непохватно да я разкопчее. Хвърли якето си на пода и издърпа тениската през глава. С блестящи на лунната светлина очи, тя наблюдаваше как възбудата му нараства.

Той развърза ботушите си, свали ги, махна панталоните и боксерките и остана гол, молейки се стегнатото му тяло и внушително вдигнатото доказателство за неговото желание да ѝ харесат.

Младата жена приседна, за да го огледа.

— О, Господи — въздъхна, посягайки да го докосне. — Ти си толкова... — Меките ѝ ръце се спуснаха от гърдите към бедрата му. Леко докосна с пръсти главата на члена му. — ...невероятно красив.

Никога преди не го бяха наричали красив, но комплиментът усили увереността му. След като можеше да е най-младият тюлен в отряда, можеше да убеди и Офелия да бъде негова.

Тази мисъл се разби на хиляди парчета, когато тя наведе глава постави устните си около него.

Исусе, Йосифе и Мария, той не искаше и да си помисля как се е усъвършенствала толкова в това. Можеше да се закълне в Господ, че усеща сливиците ѝ.

Този страх го накара да се отдръпне. Искаше този път да е по-различно от всичко, което бе правила до този момент.

По-бавно.

Но тъканите, до които се докосваше — коприната на роклята ѝ, сатенената топлина на кожата ѝ, престорената срамежливост на нейния бързо движещ се език претовариха усещанията му. Да свали роклята ѝ, се оказа невъзможно. Той успя да я разкопчее, да издърпа ръкавите надолу по ръцете ѝ, така че тя да се събере точно под пъпа. Пъхайки ръка под полата, улови чорапогачника и го разкъса.

— Съжалявам — каза, макар изобщо да не съжаляваше, особено след като осъзна, че отдолу тя не носи нищо. — Мамка му, толкова си непослушна — измърмори похотливо.

Миризмата ѝ и споменът за отзивчивостта ѝ последния път му дойдоха в повече. Издърпа я на ръба на леглото и като

петнадесетгодишен хлапак зад волана на кола сложи крака си на педала за газта и го натисна чак до пода.

Тя нададе вик, който успя да проникне през замъгленото му от желание съзнание.

— Нараних ли те? — попита с угризение.

— Не! — Лия се изви срещу него. — Направи го отново!

Това бяха думите, които ѝ бе казал на фара. Желанието му се удвои.

— Не се безпокой. — И без това имаше намерение да го направи отново. И отново. И отново.

Само че първо трябваше да сложи презерватив.

— О, по дяволите! Чакай — помоли я той. Някак си събра цялата си воля и излезе от нея. Отне му няколко секунди да обърне панталоните си, за да намери джоба, в който беше пъкнал презерватива. Сложи го с разтреперени ръце, разсеян от тихите нетърпеливи стенания, които Лия издаваше.

Най-накрая защитен, Вини се хвърли върху нея. Тя вече разтваряше бедра и леко повдигаше ханша си. За по-малко от секунда той бе в нея, с пулсираща във вените му страст, която го правеше изключително нежен.

Старинното легло скърцаше. Лия викаше силно, карайки го да се движи по-силно, по-бързо, по-дълбоко. Той бе на косъм от загубата на самообладание.

Тя прошепна нещо в ухото му и тънката нишка се скъса.

О, не. Вини се бореше да задържи гейзера, който бързаше да се излее. Не още. Но не можеше да се спре. Тя просто бе прекалено страстна, прекалено нетърпелива, прекалено — дявол да го вземе! — красива.

Веднага след като залелите ги вълни от екстаз спряха да се разбиват, той повдигна глава, за да ѝ се извини. Но вместо да изглежда разочарована, видя на лицето ѝ възможно най-замечтаната усмивка.

— Това беше невероятно — промълви тя. — Бързо, но невероятно.

Вини изтръпна. Думите ѝ имаха мигновен ефект върху него. Направи едно пробно движение. О, да, все още бе пренавит и можеше да продължи.

— Да го направим отново — предложи, — но този път по-бавно.

Очите ѝ се отвориха широко.

— Ама ти сериозно ли?

— Сериозен ли изглеждам?

— О, Боже. — Тя се вгледа в него с удивление. — Наистина ли можеш да го направиш повече от един път?

— С теб мога да го правя цяла нощ — закле се той.

И знаеше, че е истина, само дето разполагаха с по-малко от час.

Тя като че ли си припомни това в същия момент, в който се сети и той. Съжаление замени учудването в погледа ѝ и миг по-късно вече се протягаше към него за една разтърсваща целувка.

Ако умра тази нощ, помисли си Вини, предавайки се на безкрайното удоволствие, със сигурност ще умра щастлив.

Изтягайки се в джакузито на Джо под низ разноцветни фенери, Пени си спомни за времето, когато баща ѝ я беше водил на риба в залива Чейспик. Леферът, който бе уловила, тежеше почти колкото нея самата. Тя бе имала нужда от неговата помощ, за да успее да навие макарата.

Баща ѝ не беше жив, за да ѝ помогне сега. А последната риба, която бе хванала със стръвта си, бе с размерите на акула.

О, *помощ*, крещеше онази част от нея, която все още бе трезва. Соломон Макгуайър ѝ показваше колко дълго може да задържа дъха си под вода, но това не беше единственото, което правеше.

Той си проправяше път, хапейки я по голите крака, като започна от пръстите. Тя обикновено нямаше гъдел, но боцкането на мустаците му я накара да се вкопчи в ръба на джакузито, за да успее да се сдържи. Чувстваше се особено уязвима в закачливите яркорозови бикини, които Офелия бе настояла да ѝ заеме.

Защо Соломон насилваше нещата? В една минута си говореха за съзвездията — в колежа беше посещавала курс по астрономия — а в следващата вече я уверяваше, че може да диша под вода.

Разбира се, беше се надсмяла на подобно твърдение и му се бе наложило да го докаже. Преди да се усети, той хапеше пръстите на краката ѝ, карайки я да се кикоти и да се превива от смях. Без съмнение се опитваше да ускори събитията. Бе тръгнал към глезените, а след това към прасците ѝ. Сега облизваше вътрешната страна на

колената, което отначало я накара да се разсмее. Но след това смехът премина в тежко дишане, тъй като посланието беше напълно ясно. Мъжът възнамеряваше да я обладае.

Тя искаше същото, нали?

Половината Пени я уверяваше, че го иска. Ако не можеше да се научи да бъде по-спонтанна и чувствена, каквато бе сестра ѝ, можеше никога да не намери човек, с когото да сподели живота си. Възбуждащите струи вода и споменът за целувката с Джо я принуждаваха да се освободи от задръжките си.

Е, добре, Соломон не беше Джо. Но той беше мъж и знаеше точно какво да направи, за да ѝ достави удоволствие. Всеки нерв на крака ѝ от пръстите нагоре бе изтръпнал. Неговата любовна игра беше точно толкова уникална, колкото и самият той, но тя искаше да изпита усещането да бъде желана, преследвана, задоволена по най-първичния начин.

Ако Джо не искаше да ѝ даде това, то Соломон очевидно нямаше нищо против.

За щастие той изплува, за да си вземе въздух, порейки тихо бълбукащите на повърхността мехурчета, което я накара да се чувства по-скоро като негова плячка, отколкото като бъдеща любовница.

— Предполагаше се, че можеш да дишаш под вода — учуди се тя с глас, който ѝ прозвуча прекалено тънък и висок.

— Аз мамех — призна Соломон. — Засмуквах въздух от въздушните тръбички.

Придвижваше се все по-близо, по-близо, по-близо. Неспособна да устои на силата на втрещения му поглед, Пени затвори очи и се предаде на целувката му.

О, Боже. Това бе по-скоро нахлуване, отколкото целувка. Той сложи устните си върху нейните и проникна навътре с желание да я завладее, лишавайки я от уединението ѝ.

Задъхана от удивление, тя се вкопчи здраво в него. Рамената му сякаш бяха направени за това. Чудеше се как може да се чувства в пълна безопасност и толкова уязвима в същото време.

Той я придърпа към центъра на джакузито и я принуди да се пусне от ръба. Сега нямаше за какво да се хване, освен за едрото му тяло. Като гигантски октопод, той обви ръце около нея. Заливащите я усещания бяха объркани, но опияняващи. Той ощипа зърната ѝ и тя

изстена от искрите, избухнали вътре в нея. Бедрата му потръпнаха. Тя можеше да усети близостта на члена му без дори да го беше докоснала. Това едновременно я изплаши и очарова.

Движение край прозореца привлече погледа ѝ. Задъхвайки се смутено, Пени разбра, че Джо ги наблюдава. Съжаление и безразсъдство се сблъскаха в нея, а това беше опияняваща комбинация, като се имаше предвид алкохолът, който бе изпила по-рано.

Несигурна и без желание да поставя под въпрос мотивите си, тя леко се повдигна над водата, точно колкото да сложи гърдите си на нивото на устата на Соломон. Той захапа втвърденото зърно през плата на банския ѝ точно както бе очаквала да направи.

Джо внезапно се обърна с гръб към стъклото.

Пронизана от съжаление, Пени осъзна, че това, от което наистина има нужда, бе да я спасят, преди да е станало прекалено късно.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Купонът свърши — заяви Джо на бившия си колега Тод Хадли. — Помогни ми да разкарам всички от къщата.

Тод му изпрати невярващ поглед.

— Ти шегуваш ли се?

— Не — увери го домакинът.

Белегът на бузата му причиняваше пареща болка. Лицето му гореше. В него се надигаше ярост.

Розовите очила на пианството паднаха от очите на Тод.

— Какво става? — попита той.

— Лично е — каза Джо, който нямаше ни най-малка представа защо е толкова вбесен.

Пени се забавляваше в джакузито с един от старшите му офицери. И какво от това? Голяма работа. Той сам я бе запознал с четири или пет момчета тази вечер.

Но кръвното му се бе вдигнало.

— Искам всички да са си тръгнали до две минути.

Защото от това, което бе видял, Пени щеше да бъде изядена жива след пет. Той не искаше никой да става свидетел на една евентуално грозна сцена между него и новия му най-старши по чин подчинен.

Тод посочи към Лесли, която излагаше на показ най-доброто от себе си, докато се правеше, че играе билиард.

— Ами тя?

— Всички — повтори Джо.

За щастие новият му заместник, лейтенант Рено, си бе тръгнал преди половин час, иначе щеше да помисли началника си за луд.

— Както кажеш, човече — съгласи се Тод с дълбоко загрижен поглед. — Но ми дължиш обяснение. Слушайте, приятели — подвижна той високо, за да го чуят въпреки музиката. — Купонът се мести в моята къща. Шефът получи съобщение от службата. Трябва да отиде на работа.

Идеално, помисли си Джо, благодарен за способността на Тод да мобилизира и насочва хората.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза той, отстъпвайки назад към стълбите. — Трябва да се преобличам и да тръгна.

— Да вървим — дочу Тод да подканя гостите.

— Джо, чакай! — извика Лесли.

Като спря на най-долното стъпало, Джо наблюдаваше как гърдите ѝ подскачат, докато бърза да го настигне. Без да крие дълбокото си разочарование, тя сграбчи яката му и се намуси.

Мъжът измърмори някакво клише за успеха и отговорностите. Отбягвайки целувката ѝ, я прегърна набързо и се оттегли в спалнята си, където започна да крачи напред-назад в очакване хората да се разотидат.

Пиян ли съм?, чудеше се той, докато се опитваше да си спомни колко бири бе изпил. Само три. Значи не беше пиян. Не достатъчно, за да обясни желанието си да блъсне Макгуайър на земята — не че подобно нещо въобще бе възможно. Мъжът не бе висок колкото него, но имаше телосложение на бик и суров характер, което го правеше опасен противник.

Спря до прозореца. Перверзно любопитство надделя над него. Огъна щорите, за да погледне навън. Това, което видя, накара слепоочията му да запулсират. Ръцете на старши офицер Макгуайър бяха под водата. Тези на Пени се увиваха около раменете му. Очите ѝ бяха затворени, тя хапеше долната си устна.

Щората подскочи обратно на мястото си. Джо стисна ръце, после ги отпусна. Запита се какво не бе наред с гледката, разкрила се пред погледа му, че трябваше да прогони гостите от къщата си. В момента чуваше как последните от тях си тръгват.

— Чисто е! — извика Тод и изчезна.

Джо преброи до двадесет. Търсейки дълбоко в себе си някакво подобие на спокойствие, напусна спалнята, насочи се право към задния вход, излезе на двора и затръшна силно вратата, за да издаде присъствието си.

Пени отскочи от раменете на Соломон като клоун от кутия. Старшият офицер обърна блестящ поглед към него и забелязал суровото му изражение, се усмихна цинично.

— Всички си отидоха — съобщи домакинът, приближавайки се достатъчно, за да види оскъдното горнище на банския, което Пени се мъчеше да облече под водата. Лицето ѝ бе също толкова яркорозово.

Джо натисна копчетата отстрани на джакузито, което накара въздушните струи да замлъкнат и светлината да угасне, за да ѝ осигури малко закъсняло благоприличие. И все пак опънатите над главите им фенери продължаваха да осветяват разочарованото му лице. Погледът ѝ непрекъснато сновеше от него към Соломон и обратно. Напрежението между двамата мъже осезаемо се усилваше.

— Време е да си вървиш — обърна се Джо към колегата си.

— Както кажете, сър. — Соломон се изправи в джакузито като Посейдон, все още безсрамно възбуден.

Водата се стичаше по мощното му тяло, проблясвайки като реки от яшвак, докато той прекрачваше ръба. Пресегна се към хавлията и бързо се подсуши. През цялото време устата му остана разтегната в язвителна усмивка.

Той хвърли кърпата настрана и събра грижливо сгънатите си дрехи.

— Има ли изход отзад? — попита той.

— Да, има — увери го Джо, леко наклонил глава. — Натам.

— Лека нощ, сър. Госпожо.

— Лека нощ — промърмори Пени.

Очите ѝ го проследиха, докато маршируваше към изхода през двора на Джо само по черните къси гащета, с които бе влязъл в джакузито.

Нито дума не бе произнесена, преди да се чуе изщракването на вратата.

Пени обърна глава.

— Не мога да повярвам, че беше толкова груб с него! — проплака тя, докато се изправяше.

Дори в полумрака Джо можеше да различи зърната ѝ. *Дали бяха втвърдени от студа, или от милувките на старши началника?*, чудеше се той.

— Да правиш секс в джакузито ми е невъзпитано — изрече обвинително.

Думите му я накараха да мълчи цели три секунди.

— И защо? — попита го дръзко. — Защото не го правеше ти?

— Какво, по дяволите, си мислеше? — продължи той, сякаш не беше чул думите ѝ.

Хвърли ѝ суха хавлия, докато тя излизаше от джакузито, но не и преди да огледа гладките ѝ голи бедра. Соломон ги бе милвал, помисли си със съжаление.

— Не мога да повярвам, че ме поучаваш — изуми се Пени, мятайки кърпата на рамената си. — Това май е като поговорката „Присмял се хърбел на щърбел“.

Той сложи ръка върху белега на бузата си, който все още гореше.

— Престани, Пени. Толкова ли не можеш да разбереш, че този мъж просто иска да се възползва от теб за известно време? — сопна се той.

Жената се усмихна, погледна го, след това отметна глава и избухна в смях.

Разярен, Джо застана пред нея, скърцайки със зъби.

— Чудесно — прибави тя и смехът ѝ внезапно секна. Отправи му яростен поглед. — Ти не ме искаш, но в същото време не позволяваш никой друг да ме има. Много ти благодаря.

Тя се запъти към душ кабината и затръшна вратата, заключвайки я умишлено. Светлината се включи, последвана от струите на душа. През отдушниците на тавана се издигна пара.

Какво ставаше, по дяволите? Не го ли бе обвинила току-що, че не я желае?

Слисан, Джо се замисли над думите ѝ. Някога това може и да е било вярно, но сега, след като я бе опознал по-добре, разбира се, че я желаше. Беше невероятна. Единствената причина, поради която не бе измъкнал нещо повече от целувка миналата вечер, беше, че я уважаваше, при това очевидно повече, отколкото тя самата се уважаваше.

Той се приближи до вратата на душ кабината и почука.

— Какво? — извика Пени, очевидно все още разгневена.

— Кой, по дяволите, ти каза, че не те искам? — попита той.

— Не мога да те чуя — отвърна гласът ѝ отвътре.

Това вече беше очевидно лъжа. Чуваше го дори прекалено добре. За нейно съжаление една заключена врата не беше пречка за него, не и когато ключът бе на трегера точно над главата му. Той го взе и отключи.

Озадачена от внезапното му влизане, Пени се отдръпна към задния край на струята на душа. Бяха на малко повече от ръка разстояние.

Единствената крушка над главите им разкри, че бе свалила бикините си. Тя стоеше там, с гръб към стената, напълно гола, с женствени форми, покрити с капчици вода, присвита заради струята студен въздух, която бе нахлула с влизането му.

Джо затвори вратата. Надигналото се в главата му напрежение се спусна към слабините и го накара да се възбуди болезнено. Беше толкова красива.

— Проблемът на старшия офицер е — произнесе гърлено, — че не уважава жените.

— О, а ти ги уважаваш — контрира го тя и се пусна от стената, за да сложи ръце на бедрата си.

В тази поза изглеждаше великолепно.

— Да, уважавам ги — изръмжа той, объркан от наперените ѝ малки гърди.

Дланите го сърбяха да ги докосне.

— Е, много ти благодаря, но не от уважение имах нужда тази вечер.

Думите ѝ приковаха погледа му в лицето ѝ. Шокиран, той осъзна, че благочестивата му малка съседка е точно толкова човек, колкото и той самият. Сърбежът по дланите се разнесе по цялото му тяло.

— Искаш да бъдеш унижена? — попита я, посягайки към копчетата на ризата си. — Мога да уредя това.

Очите на Пени се разшириха, но тя не пророни нито дума, за да го спре. Джо продължи да се съблича, като измъкна ризата от дънките си и я хвърли на пейката, заедно с потника. После изрита обувките и се освободи от панталона, без да го е грижа, че го влачи по водата, събрала се на пода.

Най-сетне беше гол като нея. Двамата стояха в противоположните ъгли на пълната с пара кабина и се гледаха втренчено. В следващия момент като по някакво неизречено споразумение се срещнаха под струята, сблъсквайки взаимното си желание.

Джо заплете пръстите си в косата ѝ. Като си я представи за миг в ръцете на старшия офицер, задръжките му паднаха и той дръпна

главата ѝ назад, за да я накаже с ожесточена целувка. Тя му отвърна със същата страст. Тъй като беше подстриган прекалено късо, го сграбчи за ушите и пъкна езика си в устата му. Наложил ѝ се да се повдигне на пръсти, за да осъществи това отмъщение.

Беше по-гореща от която и да било жена, с която е бил преди. Искаше му се да вярва, че той, а не старшият офицер я е възбудил така. Потръпна от чувството за собственост, което го заля, докато плъзгаше дланите си по всеки сантиметър от хлъзгавото ѝ мокро тяло. Той бе единствено дете. Не обичаше да дели с никого.

Но и не можеше и да ѝ се насити. Раздразнен от разликата във височината им, Джо я прихвана отзад и я повдигна. В същото време тя се покатери върху него и обви краката си около ханша му, търсейки опора.

О, да, сега вече си пасваха и чувството бе невероятно. Меката ѝ мокра кожа се триеше в неговата. Джо я подпря на стената и освободи едната си ръка, за да завърти душа така, че струята да се стича между тях. Пени се загледа в нея, усмихна се и се отпусна под водния масаж.

По дяволите, тя беше по-страстна, отколкото някога си бе представял. Бляскавият поглед под тежките ѝ клепачи и руменината по бузите дяволски силно го възбуждаха. Искаше да я гледа как свършва.

Постави разтворените ѝ бедра под водната струя и наблюдаваше как тя се стича по нея. Бе красива там отдолу, толкова розова и съвършена, като свежо цвете, измокрено от силен дъжд. Жената изстена и докосна гърдите си, от което коленете му се разтрепериха. Когато езикът ѝ се стрелна, за да оближе капките по устните си, Джо не можеше да се сдържа повече. Трябваше да я целуне, да усети страстта ѝ, а не просто да я наблюдава.

Опипа перваза за презервативите, които винаги държеше подръка. Отдели устните си от нейните и разкъса опаковката със зъби.

— Трябва да те пусна — предупреди я и я остави да стъпи на краката си.

Тя го изгледа замаяно, сякаш бе загубила представа къде се намира.

— От къде взе това? — попита го, виждайки предпазното средство.

— От тук, горе.

Пени погледна към перваза. После отново към него. Разочарованието в очите ѝ бе като шамар, зашлевен върху лицето му.

— Значи подобни изпълнения са нещо обичайно за теб — изрече равно. — Да замъкнеш някое момиче в душ кабината, удобно разположена точно до джакузито.

— Ами...

Учудването ѝ, без да се има предвид категоричният начин, по който го изрази, моментално го лиши от дар слово.

Той реши да бъде откровен.

— Хайде, Пени. Съседи сме от три години. Знаеш, че не съм толкова непорочен.

Очите ѝ бавно го преценяваха, докато обмисляше решението си. Очевидната му възбуда ѝ даде увереност, че сега тя може да сложи край на всичко това.

Той имаше нужда от назидание. Наистина, наистина имаше нужда да му бъде даден урок поради някаква причина, за която не искаше да мисли в момента.

— Виж, последната дума е твоя — изрече мъжът с усилие, — но е съвсем очевидно какво искам аз. — Лицето му пламтеше.

— Само ми кажи нещо — настоя тя с изпълнен с болка поглед върху помръкналото лице. — Правиш всичко това само защото се чувстваш задължен към мен ли?

Джо се опитваше да проследи нишката на мисълта ѝ.

— Какво? Не. Разбира се, че не.

Той се опита да повдигне брадичката ѝ, за да я види по-добре на слабата светлина, но тя отблъсна ръката му.

— Тогава може би ме съжaliaваш или нещо подобно — предположи жената.

— Пени! — извика той раздражено. — Погледни ме. Това не е резултат от съжаление... или задължение.

Докато го наблюдаваше, преглъщайки забележимо при вида на възбудата му, желанието му я поведе към нови висини.

— Искам те от известно време — чу се да ѝ признава. — Откакто те видях гола през прозореца на банята ти. — При вида на шокираното ѝ изражение, обясни: — Да. Проверях сигурността на дома ти. Готвеше се да влизаш под душа или нещо такова. Хареса ми това, което видях, мила. Всеки път, когато масажираше гърба ми, трябваше

да се боря с начина, по който тялото ми реагира. А очите ти, те ме удрят точно тук. — Той сложи юмрук на стомаха си. — И това не е всичко — продължи разпалено. — Върнах се емоционално рухнал от мисията в Афганистан, а ти се приближи с бодра стъпка до мен и ме накара да говоря. Накара ме да се изправя лице в лице с проблемите си. Така че не се опитвай да ми кажеш, че това е чуване от съжаление, защото ако беше така, ти би трябвало да съжаляваш мен.

При тези думи Пени сподавено извика и се хвърли в прегръдките му. Той улови лицето ѝ и я целуна, изтръпнал от облекчение и нова вълна от желание.

Всичко, което трябваше да направи, бе да сложи презерватива, ала трепереше прекалено силно. Имаше нужда тя да обвие краката си около него и да влезе в нея, преди да е променила мнението си. Той я прихвана отново отзад и я повдигна, доволен от силата, с която се бе вкопчила в него. След това я целуна, като преценяваше реакциите ѝ по начина, по който езикът ѝ си играеше с неговия.

Усещането как Джо поема контрола над случващото се накара Пени да изстене от почуда. О, боже мили, беше забравила колко първичен може да бъде сексът. След като Брад я бе изоставил, бе заключила нуждите си, отричайки се от тях напълно. Това беше най-добрата ѝ защита срещу разочарованието. Но познала върха на удоволствието, сега се чудеше как въобще бе могла да живее без него. Звуците на насита, които се изтръгваха от гърлото ѝ, ѝ се струваха странно познати, като глас на отдавна загубен приятел.

Тя се притисна към широките рамене на Джо и се наслади на силата, събрана в тялото му, много по-едро от нейното. Можеше да усети как се възпира. Беше изключително нежен. Тя се плъзна надолу по него, принуждавайки го да я пусне.

— Пени — измърмори той върху устните ѝ. — Това бе адски хубаво. — Изглеждаше неподправено разтърсен. После я помоли: — Кажи ми, че си добре.

— Повече от добре съм — увери го тя.

Екстаз свиваше стомаха ѝ, издигайки я все по-високо и по-високо.

Всяко дълбоко нахлуване я приближаваше все повече до ръба на пълното удоволствие.

— О, Джо — извика тя, изживявайки докрай оргазма, който избухна в нея.

Усети го да потръпва и стене. Беше толкова невероятно, че тя, обикновената Пени, можеше да му въздейства по този начин!

В края на бурното преживяване те се притиснаха здраво един към друг, замаяни и разтърсени. Единственото, което се чуваше, бе накъсаното им дишане.

— Трябва да седна — най-накрая призна Джо. Той намери пейката и се строполи, като я придърпа в скута си. — Коленете ми треперят — каза със самоирония. Хвана лицето ѝ между дланите си и я целуна. — Ти беше невероятна.

— Не е нужно да казваш това — увери го тя.

Усмивката му изчезна.

— По дяволите, Пени, не те лаская. Говоря сериозно. Това беше... — Той търсеше най-подходящата дума. — Невероятно.

Тя можеше да види, че е сериозен, както и изненадан от факта, че си паснаха така добре в секса.

— Да, наистина — съгласи се, чудедейки се какво беше направило изживяването толкова специално.

Те си размениха продължителни погледи, като че ли отново се преценяваха и си създаваха първоначални впечатления.

— Не е нужно да се тревожиш, че сега имам някакви очаквания — почувства се задължена да го увери тя.

Думите ѝ го слисаха.

— Пени! — запротестира Джо.

— Зная, че не си от типа... мъж за една жена — прекъсна го тя и си даде сметка, че презервативът най-вероятно се бе скъсал. Нима не го беше грижа? — За мен това не е проблем. Искам винаги да сме откровени един с друг. Просто имах нужда... отново да се почувствам секси.

— Щастлив съм, че можах да ти помогна — каза той меко, но малко отчуждено. И тогава повдигна глава, заслушвайки се. — Като че ли някой звъни на вратата.

Пени изстена.

— Може би ще си тръгнат, ако не отвориш — предложи тя.

Още не бе готова да позволи на този момент да свърши.

— Добра идея — откликна Джо.

Погледът му се върна върху лицето ѝ, преди да се наведе и да я целуне бавно и страстно. Можеше да усети как бърза да се върне обратно в нея.

Далечното звънене на вратата престана.

Пени тайно ликуваше. Джо изглеждаше като човек, който има намерение да повтори това, което бяха направили току-що, отново и отново.

— Стани за малко — предложи той със странна, едва забележима усмивка.

Тя така и не разбра какво точно е намислил, защото виковете на Лия заглушиха шума на течащата вода.

— По дяволите — изруга Пени, долавяйки отчаяние в гласа на сестра си.

Джо спря водата.

— Кажи ѝ, че си вътре с мен — предложи той.

— Тук съм, Лия, до джакузито на Джо. Какво искаш? — не можа да се пристраши да ѝ каже, че Джо е с нея.

Мърморене и подсмърчане предшестваха тропота на стъпки из двора.

— Знаеш ли колко е часът? — попита Лия. — Дванадесет и половина. Няма ли да се прибиращ?

— Струва ми се разстроена — прошепна Пени и взе кърпата, която Джо пхна в ръцете ѝ.

— Говори с нея — насърчи я той, докато разгъваше своята хавлия.

— Добре ли си, Офелия? — извика Пени, увивайки се, за да се стопли.

Студен въздух се прокрадваше през отворите в горната част на кабината.

— Не знам, аз... — Тя внезапно млъкна с глухо ридание. — Просто съм объркана. Искях само да поговорим, но ти така и не се прибра.

Сестра ѝ отправи към Джо измъчен поглед.

— Тя има нужда от теб — промълви той. — Отивай.

Пени сграбчи кърпата със съжаление. Отчаяно искаше да остане с любимия си мъж тази нощ и да осъществи всичките си фантазии.

— С Джо ли си там? — попита внезапно Лия с недоверчив тон.

— Веднага излизам — обеща Пени.

— Не, не, добре съм! Моля те — отстъпи бързо по-малката. —
Остани. Не исках да ви прекъсвам.

С въздишка, Пени погледна отново Джо. Искаше ѝ се да заплаче,
защото моментът бе свършил и магията бе развалена.

— Тя има нужда от теб — повтори мъжът. — Няма проблеми.
Знам къде да те намеря — допълни с вълча усмивка.

— Благодаря. Може ли да ми подадеш дрехите? — Тя посочи
към една лавица зад него.

— Разбира се. Не забравяй това — добави той, навеждайки се, за
да вземе двете подгизнали парчета от бикините на Лия.

Пени ги остави настрана, после припряно намъкна сутиена и
гащичките си, а след това и роклята.

— Трябва ли да ме гледаш? — попита стеснително.

Джо стоеше там, с хавлия около бедрата, без да обръща
внимание на студа.

— Адреналинът ми се покачва — обясни той.

— Да, разбира се.

Никак не можеше да повярва, че двамата току-що бяха станали
любовници. Бе пресметнала рисковете и бе решила да ги приеме
единствено заради нуждата отново да се почувства секси и
съблазнителна. Бе се оказала късметлийка, че Джо иска това да
продължи. Дори ако всичко, което щеше да получи от него, бе
лудорията в душ кабината, какво пък толкова. Нямахме да се опитва да
го опитоми.

— Благодаря ти — каза, прегръщайки набързо влажното му тяло.

Преди думите да успеят да усложнят отскорошната си близост,
взе мокрия бански и си тръгна.

* * *

— Връщай се при Джо — изстена Лия. — Аз съм добре. Въобще
не трябваше да идвам да те търся.

— Няма — настоя Пени.

Бе заварила сестра си да лежи по корем на дивана. Плачеше с
глас, заровила глава във възглавницата.

— Кажи ми какво не е наред. Виждам, че си разстроена.

Тя седна до Лия и изстиска водата от мократа си коса.

— Аз съм такава досадница — подсмръкна Лия.

— Ами, да, но все пак те обичам, миличка. Така или иначе нямах намерение да злоупотребявам с гостоприемството на Джо.

Не беше една от приятелките му. Във всеки случай не ѝ се искаше да бъде определяна като такава. Лия се извърна и я погледна.

— Забавлявахте ли се? — попита тя.

Очите ѝ бяха подути, гримът се бе разтекъл, роклята ѝ бе намачкана.

— Да — отвърна Пени откровено. — А какво става с теб?

Брадичката на момичето потрепери.

— Вини се отби. Затова не се появих на партито.

— Знам, скъпа. Видях колата му.

— Бях се заклела пред себе си, че никога повече няма да го видя отново.

— Защото е по-малък от теб? — предположи Пени.

Беше изпълнена със съчувствие — съдейки по себе си, знаеше много добре какво преживява сестра ѝ. Само дето Джо не беше така млад, макар че бе също толкова необуздан.

— Той е на двацет! — проплака Лия. — И е морски тюлен! Какво, аз глупачка ли съм? Това ще ми донесе само страдание. — Тюркоазните ѝ очи молеха някой да я успокои. — Отива на някаква странна мисия някъде си, без дори да може да говори за това. — По бузите ѝ се стичаха сълзи. — Може да го ранят или да го убият.

— О, скъпа — въздъхна Пени, разбрала страховете ѝ. — Вини ще се справи много добре, ще видиш. Тюлените тренират всеки ден. Подготвени са за абсолютно всичко.

— Знам — каза Лия, готова да приеме всяко утешение. — Просто ми е толкова страшно. Защо не може да е просто счетоводител, зъболекар или нещо друго?

Пени се изсмя, ала остана сериозна. Защо наистина?

— Винаги съм мислела, че ще мога да избира в кого да се влюбя — добави сестра ѝ със замислен тон. — Но не става така, нали?

Истината се заби в съзнанието на Пени като игла. Боже мой, Офелия беше права.

— Не — съгласи се със свито сърце. — Не става.

Тя си бе мислила, че може да потиска емоциите си, макар скритите пориви на тялото ѝ да бяха все още будни. Сексът и любовта вероятно бяха различни неща. За Джо може би, но не и за нея. След като бе споделила онзи момент с него, сърцето ѝ бе в сериозна, сериозна опасност.

Истината бе, че тя вече го обичаше и откакто се бе влюбила в него, бе изминало доста време.

Само че Джо нямаше да заживее с нея и да създаде семейство. Това не влизаше в плановете му.

Налегнаха я закъснели съмнения.

— Мисля, че и двете доста сме загазили — призна тя и прегърна сестра си.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хана се затича към асансьора в главния щаб на ФБР, надявайки се да го хване, преди вратите да се затворят. Тази сутрин имаше силни болки и бе разтревожена от признаците, че цикълът ѝ идва въпреки твърдото решение на Лутър да си направят бебе. Той щеше да бъде много разочарован.

Не забеляза кой бе задържал асансьора за нея, докато не я заговори:

— Още не си се събудила? — попита я мъжки глас.

Тя примигна изненадано.

— Рейф! Искам да кажа сър! Какво правите тук?

Той я удостои с леко подобие на усмивка. Както винаги, носеше тъмен копринен костюм, комбиниран с риза със снежнобяла яка и без вратовръзка, заради което изглеждаше като свещеник. А може би това идваше от тъжния, но спокоен поглед в черните му като нощта очи.

— По всичко личи — каза той, — че с теб ще работим по един и същи случай.

Тя ахна и в този момент асансьорът тръгна нагоре.

— Имаш предвид, че всички онези четирима офицери са били отровени с рицин?

Той леко присви рамене.

— Това отчетоха тестовете.

— О, Господи! — вратите се отвориха на втория етаж. Те излязоха и минаха покрай няколко отдела, преди да стигнат до офиса на Хана. — Мислех, че идеята ми е случайно попадение — учуди се тя.

— Имаш удивителна интуиция — отвърна Валентино. — Затова те избрах.

Агентът влезе в офиса си.

— Съжалявам, такава бъркотия е тук — извини се тя.

— Въртях се в кръг с този случай. Ето, вземи стол. Настанявай се. Ще изтичам да взема кафе.

Тя пусна куфарчето си до вратата.

— Хана?

— Да, сър.

— Първо — каза той, като положи успокоително ръка на рамото й, — караш ме да се чувствам толкова стар, когато ме наричаш „сър“.
— Още не бе минал четиридесетте. — Второ, аз си избрах да сляза надолу по служебната стълба, така че, моля те, наричай ме Рейф.

— Както кажеш, Рейф.

— Така е по-добре. Сега си поеми дълбоко въздух. Идвам с теб да вземем кафе.

Тя кимна.

— Вече съм добре.

Подобието на усмивка бе доста сполучливо.

— Радвам се, че ще работя с теб.

* * *

Три часа по-късно Хана отгласна стола си от бюрото и разтри схванатия си врат.

— Гладна съм и съм нервна — призна тя. — Как можеш да стоиш на едно място толкова време?

Рейф откъсна тъмния си поглед от компютъра и я погледна изненадано.

— Не знам — отвърна искрено.

— Прочетохме стотици документи. Проверихме всички възможни аспекти от живота на жертвите и все още нямаме мотив — каза отчаяно.

— Може би трябва да го обсъдим на обяд — предложи той.

— Само защото ти казах, че съм гладна — обвини го тя.

— Няма да призная подобно нещо — отвърна мъжът и се изправи на крака.

Докато Хана се протягаше, той стоеше спокойно до нея. Изведнъж тя ахна.

— Имам идея!

— На гладен стомах?

— Потърпи малко. Може би не е много добра. Кой знае за отравянето с рицин, освен теб и мен?

— Тримата лаборанти в Куонтико, които направиха теста.

— Ами ако изнесем това в пресата? — предложи федералният агент.

— И ще го направим, защото...

— Първо, за да знаят висшите офицери, че трябва да бъдат побдителни. Ами ако този се опитва да отрови някой друг в момента? Може да спасим нечий живот. Второ, има шанс някъде навън да се разхожда човек, който е наясно с нещо, което ние не знаем, като например какво е общото между четирите жертви.

Рейф я наблюдаваше замислено.

— Ще помисля върху това — обеща той.

— Добре — съгласи се Хана. — А сега да идем да хапнем.

* * *

Джо заобиколи бюрото, за да затвори леко вратата на офиса си.

Идваше му да я блъсне. Шумът, който го бе влудявал целия следобед, веднага утихна и той въздъхна с облекчение.

Да се поддържа политика на отворени врати, беше международно управленско решение, но то му докарваше главоболие. Бръмченето на гласовете, придружено от смеха в стаята за почивка или рева на старши офицер Макгуайър, го докарваха до лудост.

Той се върна на бюрото си и се строполи върху стола на колелца. Намери мястото, до което беше стигнал в наръчника, който изучаваше внимателно, но след като прочете един и същи ред три пъти, прие, че е загубил концентрация.

Рязко затвори книгата. Разтърка очите си, за да прогони паренето и болката. Щом ги затвори, си представи Пени така, както бе изглеждала с увити около него крака и отметната назад глава, отдадена на удоволствието. Разтърси го вълна от копнеж. Искаше я отново, и то не само физически. Не бе говорил с нея от дни. Липсваше му гласа ѝ.

Погледна часовника си и се зачуди дали се е прибрала вече от работа.

Но му трябваше причина да ѝ се обади.

Когато излизаше от дома си призори, бе забелязал, че полицаите, които трябваше да охраняват сестрите, ги няма. Можеше да я пита за

това.

Стомахът му се сви, докато набираше външната линия. Минута по-късно мобилният ѝ телефон звънеше, а сърцето му необяснимо препускаше.

— Ало?

Обля го вълна от задоволство.

— Здравсти, Джо е — каза той, колкото се може по-небрежно.

— О, здравей — звучеше озадачена.

— Прибра ли се вече от работа? — попита я.

— Не, в офиса съм и оправям документацията. На работа обикновено изключвам телефона си. Предполагам, че съм забравила.

— И аз съм още в офиса — каза той.

— Работиш прекалено много — отбеляза тя. — Много рядко виждам джипа ти на алеята.

Това означаваше ли, че го е търсила?

— Все още се опитвам да се ориентирам в обстановката — призна той.

— Е, как върви?

Мъжът изсумтя.

— Началникът ми е страхотен. Нали помниш, запозна се с лейтенант Рено на купона.

— О, да.

— Той ме научи на много неща. Но темпото е различно от това, на което съм свикнал — някак си по-бавно е. В същото време не ни достигат хора и останалите се мъчим да оправим цялата документация.

Тя измърмори нещо съчувствено.

— Как е старши офицер Макгуайър?

Усещане, подобно на ревност, се промъкна в душата му.

— Добре — отвърна кратко.

— Нали между вас двамата няма напрежение?

Джо се поколеба.

— Ние сме професионалисти — каза накрая. — Не можем да си позволим да смесваме работата с личния живот.

— Е, това е добре — обади се тя.

От двете страни на линията последва мълчание, докато Джо си припомни целта на обаждането си.

— Забелязах, че пазачите ви не бяха отпред тази сутрин.

— О, да, писна им да наблюдават къщата и да следят Офелия. Нищо не е станало, така че сега трябва да се оправяме както можем.

— Хана Линдстром знае ли това?

— Да, предполагам.

— Но убиецът на Ерик все още е на свобода — отбеляза Джо.

— Знам — съгласи се Пени. — Оставиха ни телефон, на който да се обадим, ако нещо се случи. Поне има напредък в друга посока. Нали си чул за военните, които в близките няколко години умряха един след друг без видими причини?

— Ами...

— Последният беше един от командващите Генералния щаб на армията — напомни му услужливо.

— Имаше нещо такова — сети се Джо.

— Миналия понеделник Хана ми каза, че са били отровени с рицин — обясни Пени развълнувано, — но по различни начини, за да не се установи причината. Тя мисли, че това е същият рицин, продаден от Ерик преди пет години.

— По дяволите — изпъшка Джо и тревогата му нарастваше всеки миг. — Очевидно жертвите са имали нещо общо. Имам предвид, освен начина, по който са били убити.

— Да, Хана все още не е разгадала тази връзка. Но работи с голяма клечка от управлението в Отдела по сигурността. Уверена съм, че рано или късно ще хванат тази откачалка.

— Да, но през това време никой няма да те охранява — изтъкна Джо.

Разяждаше го безпокойство.

— Мисля да си сложа аларма — заяви тя полусериозно.

— Мога да... въз... патрулирам пред вас — предложи той, — ако се нуждаеш от някаква защита.

— О... — Това очевидно я свари неподготвена и тя опита да се измъкне: — И без това си достатъчно зает, не мислиш ли?

Искаше ли го тя или не? Не можеше да прецени.

— Виж — каза той, подготвяйки се да бъде отблъснат. — Не очаквах, че случилото се онази вечер ще бъде само за една нощ — каза откровено и прибави с глас, издаващ желанието му: — Искам още, Пени.

Тя забави отговора си прекалено дълго.

— Отбий се довечера вкъщи — съгласи се най-накрая.

Нетърпението му пламна като газова горелка.

— В колко часа?

— Когато се прибереш. Ще ти сготвя вечеря. Офелия ще работи до късно — подметна Пени.

Той се усмихна на скритото послание, че ще бъдат сами.

— Чудесно. Ще съм там около шест.

— Добре. Ще се видим тогава — каза, сякаш останала без дъх.

Да, тя се опитваше да говори равнодушно, но искаше същите неща, които искаше и той.

Джо затвори телефона и погледна часовника си. Беше неприлично началник да напусне работното място преди подчинените си. Той натисна бутона на вътрешната линия, който го свързваше с офиса на командващия щаба.

— Гейб?

— Сър.

— Трудно ли ще бъде да разкараме всички от тук до пет часа?

— Не е проблем, сър. Кога искате да опразня сградата?

* * *

— Мамка му! Върни предишния канал — заповяда Вини и забрави диетичната кола, заседнала в машината за безалкохолно.

Двамата мъже, излегнали се пред телевизора във временното летище в залива Гуантанамо, не му обърнаха внимание. Гледаха комедийно шоу.

Вини скочи към дистанционното и го изтръгна от ръцете на Хайку.

— Казах да смените шибания канал — повтори той, като припряно натискаше копчетата.

Изстена на глас. Това беше тя. Жената, която обсебваше всяка негова мисъл, докато беше буден, стискаше здраво микрофон и съобщаваше новините.

— Ей, престани де! — започна да протестира Хайку. — Тук гледаме телевизия.

— По-добре си гледайте работата. Това е приятелката ми — похвали се Вини и кимна към телевизора.

Другите двама тюлени огледаха Офелия скептично. Облечена в прилепнал жълт пуловер, с медена коса, спускаща се върху раменете, тя изглеждаше достатъчно гореща, за да накара Вини да се разтопи. Той насочи гладния си поглед към розовите ѝ устни и остави звънкият ѝ глас да го облее.

— „... от тази лаборатория на БиоТех преди пет години — говореше тя. — Рицинът е включен в списъка на Националната агенция за сигурност като токсин, използван от терористите. Представлява устойчиво смъртоносно вещество, убиващо при вдишване, поглъщане или инжектиране в кръвообращението. Точно това се е случило със сержант Ърнест Еймс от американските Военноморски сили, с полковник Луис Пауъл от американската армия, с командира на Военноморския флот Джонатан Пруит и неотдавна с генерал Кейси Фрип от американските Специални части. По неизвестни причини, четиримата са били отровени вероятно със същия рицин, изчезнал от БиоТех през 2002-ра година. Който и да е причинил смъртта на тези военни, вероятно е убил и двама от технолозите в БиоТех. Дани Прайс загина в автомобилна катастрофа малко след изчезването на рицина.“

Снимката на Дани Прайс накара тила на Вини да настръхне. Въобразяваше ли си, или Офелия изглеждаше точно като този човек?

Дани Прайс. Дори фамилията му бе като нейната.

Шокиран от предположението си, той чу много малко за убийството на втория лабораторен технолог, но запомни информацията, че това се е случило съвсем скоро. Убеждението, че Лия е замесена в тази история, не му позволи да чуе нито една дума повече. Можеше да го усети по езика на тялото ѝ, както и по начина, по който тя стискаше микрофона.

Никога не му бе загатвала, че баща ѝ е бил убит. Но очевидно е станал жертва на някакъв психопат, който сега бе взел на прицел

висши офицери.

— О, човече — възкликна Хайку, неподозиращ за мислите, които препускаха в главата на Вини. — Тя е изпепеляваща, братче! Давай все така!

Обърна се да удари ръката на Вини, който припряно ровеше в джоба си за дребни. Трябваше веднага да се обади на Офелия и да разбере за какво става въпрос.

Мамка му! Ето го сега, затънал до уши в мисия, която съвсем скоро щеше да го изпрати обратно в Хаити, а неговата жена бе замесена в скандал с убийства. Преброи монетите в дланта си. Имаше двадесет и шест цента.

— Да тръгваме, момчета! — извика глас в края на коридора. — Чака ни работа.

Вини изруга на глас. Сграбчи бързо раницата си и погледна с копнеж телефона.

Имаше моменти, когато наистина мразеше да бъде тюлен, и това беше един от тях.

По дяволите, той дори не взе колата си от машината за безалкохолно!

* * *

Бъз Ритър знаеше, че времето приближава. Той разчиташе на това и пресмяташе колко би могъл да спечели този път.

Мобилният му телефон започна да вибрира пет минути след емисията новини. Усмихна се самодоволно, щом разпозна номера.

— Ритър слуша — измърмори в слушалката.

— Видя ли новините по Десети канал?

— Да, гледах ги — отвърна Ритър.

Не беше ни най-малко притеснен. С убийството на Томлинсън бе премахнал последното слабо звено. Ако зависеше от него, това щеше да се случи още преди пет години.

Но човекът, който му се обаждаше, изглеждаше обзет от паника.

— Мислех, че имаш влияние в Бюрото. Сега ще ми кажеш, че не си знаел за това по-рано, нали? Те са открили връзката, по дяволите!

— Предполагам, че са я открили — съгласи се Ритър, сигурен, че в момента властите не знаеха почти нищо.

— Трябва да са се натъкнали на нещо.

— Като например? — осведоми се събеседникът му.

— Каза, че този технолог от лабораторията, когото си отстранил, не ти е казал кой знае какво. Искам отговор, по дяволите!

— Няма да е лесно — каза замислено Ритър, подготвяйки го за това, към което се стремеше. — Ще трябва да разпитам повече хора.

— Не ги наранявай — помоли гласът отсреща. — Тази репортерка каза, че аз съм убил двамата химици от лабораторията. Това не ми харесва, Ритър. Знаеш, че не ми харесва.

— Понякога няма друг начин — отвърна Бъз дръзко.

— Просто... разпитай хората! Намери отговорите, но ги остави живи, за бога. Колко може да струва това?

— Петдесет хиляди — подхвърли първото хрумнало му число Ритър.

— Господи — оплака се другият. — Да не мислиш, че съм червив с пари?

— Приемаш или се отказваш?

— Ако ме хванат — заплаши го събеседникът му, — ще направя всичко възможно и ти да потънеш с мен.

Ритър се усмихна.

— Едва ли — каза той и изпука ставите на пръстите си.

Неловкото мълчание свърши.

— Петдесет хиляди долара — съгласи се пораженчески гласът. — Ще ти ги изплатя както преди.

* * *

Джо се бе прибрал преди нея, както можеше да се съди по джипа, паркиран на алеята пред къщата му. Пени влезе вкъщи, нетърпелива да се приведе в спретнат вид, преди той да дойде. За свое удивление го намери да седи в хола ѝ.

— Как влезе? — попита го озадачена и малко изненадана, че той би направил подобно нещо.

Мъжът я изгледа смръщено.

— Пени, задният вход беше отключен — каза ѝ едновременно с неодобрение и загриженост.

— Сигурен ли си? — попита тя и отиде до вратата, за да провери. — О, да, наистина.

Джо се изправи. Носеше шарена блуза и обикновени каубойски ботуши. Сърцето ѝ запрепуска лудо, щом се приближи до нея.

— Помислих, че някой може да е влязъл с взлом, но не виждам никакви следи от подобно нещо.

— Ти... провери ли горе? — попита тя, разсеяна от носещия се от него приятен аромат.

Бе успял да си вземе душ. Не беше честно.

— Не — призна той. — Но не съм чул нищо.

— Може би трябва да проверим все пак.

— Разбира се — отправи ѝ подканваща усмивка и безпокойството ѝ изчезна, щом си даде сметка, че няма да останат в гостната дори да хапнат.

— Искам първо да се преоблека и да пооправя грима си — примоли се Пени.

— И така изглеждаш добре.

— В тази стара униформа?

Младата жена се отскубна, надявайки се на известна преднина. Джо я подгони. Тя избухна в смях, докато тичаше безгрижно пред него. Никога досега не се бе чувствала така.

Един бърз поглед към кабинета я накара да спре на място. Тръгна в обратната посока и се приближи към отворената врата с изумление и нарастващ ужас. В стаята цареше пълна бъркотия, чекмеджетата бяха оставени отворени, а документи и папки бяха разхвърляни навсякъде.

— О, Боже... — промърмори притеснено.

Джо постави ръце на раменете ѝ и тя се отпусна върху гърдите му.

— Не мисля, че Офелия е направила това — каза замислено.

— Трябва да се обадим на Хана — съгласи се той.

* * *

Не останаха сами чак до десет часа вечерта. Къщата бе проверена за отпечатъци и евентуален материал за ДНК анализ. Но неканеният гост, който и да беше той, бе повече от добър крадец. Беше оставил след себе си много малко неща, които биха могли да подскажат самоличността му. Дали бе открил онова, което бе търсил, можеше само да се предполага.

Хана, която не знаеше, че щатската полиция е оттеглила охраната, се обади бясна на Маколи само за да чуе от него, че хората му имат прекалено много работа, за да се суетят около сестрите Прайс. Те биха могли да си наемат бодигардове.

Пени бе уверила агента на ФБР, че всичко ще бъде наред. Джо щеше да прекарва нощите у тях. Бе успяла да го съобщи, без да се изчерви дори когато Хана бе измърморила многозначително: „О, наистина ли?“

Но тогава Джо не беше там. Той бе отскочил до дома си, за да донесе полуавтоматична пушка МР5, която пъкна под леглото ѝ. Въпреки че нямаше полицейска охрана, а в къщата ѝ някой беше влизал с взлом, Пени никога през живота си не се бе чувствала по-сигурна.

Но когато излезе изпод душа, облечена в копринен комбинезон, и бе открила Джо сгушен върху дивана ѝ без никаква дреха върху себе си, бе принудена да признае, че я обзема внезапно чувство на тревожност. Обграден от възглавници във формата на цветя, той я дръпна така безмилостно, мъжествено и силно, че за момент ѝ се стори, че мечтата на лошото момиче у нея най-сетне се е сбъднала.

Той се усмихна иронично на облеклото ѝ.

— Нека да позная. Офелия ти е дала това.

— Виж, не разваляй момента — предупреди го тя. — Аз съм начинаеща в съблазняването, така че ще трябва да потърпиш. — Отиде до бюрото си, за да запали свещите с аромат на рози — нещо, което се оказа почти невъзможно поради треперещите ѝ пръсти.

Той седна, когато тя се доближи до леглото, и без предупреждение се хвърли върху нея.

Пени се намери легнала по гръб. Здравото му топло тяло я притискаше към чистите чаршафи.

— Не е нужно да ме съблазняваш — уведоми я с дрезгав глас. — Мислите за теб ме обсебват вече цяла седмица. Тази вечер — добави

със странен блясък в тъмнозелените си очи — е време да получи своето.

Разтърсиха я горещи тръпки. Магнетичното му влияние върху нея беше много силно — можеше да го усети дълбоко в себе си. Но той е просто обсебен, напомни си тя, а това е временно.

Дъхът му бе топъл и сладък. Той целуваше бузите, брадичката, носа и най-сетне устните ѝ с бавни вълнообразни движения на езика, които продължаваха и продължаваха, като караха сърцето ѝ да препуска, загрявайки я отвътре навън, така че се топеше като свещите върху бюрото.

Той ѝ се наслаждаваше, караше я да се чувства специална, неповторима, единствената жена на света. Половин час по-късно се усмихна с хищническо задоволство, докато тя стенеше, мятеше се, дишаше тежко и блещукаше от бликналата от страстта пот.

— Джо! — проплака тя, хващайки главата му с ръце, за да го спре, след като бе успял да я накара да стигне до ръба на удоволствието за пореден път. — Моля те!

— Какво? — попита мъжът. — Връщам ти за всички онези приятни масажи. Трябваше да лежа там твърд като скала, без да издавам звук. А ти можеш да крещиш, ако искаш. Това не е никак справедливо.

Пени се изсмя. Джо бе превърнал леглото ѝ в игрище.

— Не можеш да ме накараш да крещя — подигра му се тя. — Не съм такова момиче.

— О, така ли? — Това бе цялото предупреждение, което получи, преди да я хване с ръка през кръста, да я обърне по корем, и да влезе в нея с едно-единствено движение.

Тя изкрещя.

— Надявам се, че не те заболя — каза ѝ, мигом обзет от разкаяние.

— О, не — успокой го жената. — И да не си посмял да спреш.

Той не спря. Започна и продължи, докато не я накара да извика още няколко пъти.

Защо не? Бяха само двамата. Джо беше в леглото ѝ и правеше всичко, което си бе представляла в продължение на толкова много самотни нощи. Само че истинският Джо от плът и кръв беше дори по-изобретателен, отколкото мъжът от фантазиите ѝ.

Бе невероятен. Нищо чудно, че жените са тълпяха при него.

Най-сетне двамата лежаха лице в лице, с преплетени тела, а Джо все още не беше приключил. Пени бе замечтана, задоволена, изтощена, но решена това да продължи цяла вечер. Той повдигна устните си от врата ѝ и я погледна с притворени очи.

— Ей — каза, като отметна кичур влажна коса от бузите ѝ.

— Какво „ей“? — промърмори тя.

— Искам да си останем приятели — продължи с дрезгав глас. — Завинаги.

След като това приключи. Макар да не изрече думите, ѝ се стори, че ги чу. И примигна, усетила как реалността измества щастието ѝ.

— Не искам да те нараня, Пени — продължи мъжът.

Изглеждаше разкаян за нещо, което все още не беше направил.

— Няма проблеми, Джо. Започнах това с ясна представа — увери го тя.

Но сърцето ѝ все още беше свито. Самата мисъл, че може да бъде с друга жена, я разкъсваше емоционално.

Джо въздъхна и долепи чело до нейното.

— Виж, аз съм егоист — повтори той, връщайки се отново към разговора, който бяха водили преди седмици. — Дори когато това приключи, ще искам да те запазя за себе си.

Сърцето ѝ подскочи странно. Това звучеше почти като моногамия; но разбира се, едва ли бе имал това предвид. За щастие Пени бе реалист. Да очаква Джо да се превърне за една вечер от желан мъж във верен любовник, беше просто изключително наивно. Ако да бъде приятелка на Джо, беше всичко, на което можеше да разчита в дългосрочен план, така да е. Дори това бе повече от всичко, което някога бе очаквала.

— Обещавам — съгласи се тя. — Ще си останем приятели. — *Когато това приключи.*

Той прехвърли тежестта си върху лактите и я притегли по-близо. Притисна устните си върху нейните и влезе в нея нежно, но преднамерено. Пени веднага усети разликата. Той вече не си играеше.

Тя сграбчи врата и раменете му, подтиквана от желание, което беше колкото емоционално, толкова и физическо. Можеше да усети как удоволствието го обзема. С притаен дъх и потиснат вик, то излезе от

него и влезе в нея. Тя извика, когато се стовари върху ѝ, въвличайки и двамата в един перфектен, безкраен водовъртеж.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

В края на един скучен понеделник Пени отвори входната врата на къщата и спря изненадана. Офелия носеше купчина дрехи надолу по стълбите.

— Какво става? — попита я.

— Местя се обратно в апартамента си — обяви щастлива сестра й. — Джени и Джон са си намерили друга квартира. — Ухили се на сестра си, докато сновеше из пералното, и подхвърли: — И така, най-сетне ще ти се махна от главата. Освен това трима души са вече тълпа, не мислиш ли.

Пени потисна руменината, която загря лицето й. Последва Офелия в гаража и забеляза, че вече е напълнила до горе багажника на колата си.

— Освен това — хлопна капака Лия — Вини най-накрая ще се прибере. Когато това стане, ще се радваш, че съм се махнала.

Усмивката, която й изпрати, се стори на Пени пресилена. Неведението и очакването се отразяваха зле на момичето.

— Не мисля, че това е най-подходящото време да се местиш — заразубеждава я Пени. — Хана казва, че ФБР постоянно получавали обаждания, след като ти раздуха историята с рицина. Не може ли да изчакаш, докато хванат убиеца?

— Това може да отнеме месеци — отбеляза Лия. — Плащам наем за празен апартамент.

— Ами преотдай го отново.

— Не мога. Собствениците са бесни, задето изобщо съм го отстъпила. Освен това ми липсват нещата ми, Пен. Имам нужда от своите камбанки, статуетки и фонтани. Имам нужда от положителна чи^[1].

Пени извъртя очи от това непрактично, но пламенно обяснение.

— Трябва да си внимателна — посъветва тя сестра си. — В апартамента ти няма кой да се грижи за теб.

— Шегуваш ли се? Никой не може да мине незабелязан край госпожа Ватър.

— Съседката отсреща?

— Именно.

Пени въздъхна.

— Искам да си вземеш мобилен телефон, да го носиш с теб през цялото време и да сложиш номера, който ни дадоха от щатската полиция, в режим бързо набиране — настоя тя.

— Ще го направя, мамче, обещавам! — каза Офелия, като целуна леко сестра си по бузата. После добави с нарастваща сила на гласа: — Благодаря, че ме изтърпя, и то не само през последните няколко седмици. Знам, че те приемах за даденост през всичките тези години. Никога не съм осъзнавала колко много си правела за мен. И ми се струва недостатъчно да ти кажа просто благодаря.

Думите на Лия предизвикаха изблик на топлина.

— О, скъпа — проплака Пени, прегръщайки я силно.

— Ще ми липсваш.

— Е, аз не се местя на Тимбукту — запротестира по-малката. — Ще съм просто десет мили надолу по пътя. Дори няма да разбереш, че ме няма.

Това, помисли си Пени, бе най-голямото ѝ безразсъдство напоследък.

* * *

Бъз Ритър се вгледа в натрапника през очилата си за нощно виждане. *Кой, по дяволите, беше този?*

Застанал до чимширения плет, бе чакал с часове точния момент, за да се промъкне незабелязан в апартамента на Офелия Прайс. В дванадесет без десет в комплекса беше тихо. Точно щеше да се измъкне от храстите, когато откъм сенките изскочи някакъв непознат.

Бъз погледна през очилата за нощно виждане, изненадан от откритието, че непознатият не само носи камуфлаж, но е въоръжен с пистолет и нож. Младият мъж почука на вратата на Офелия и зачака. После почука отново. Тъй като тя не отвори, той бръкна в джоба на

панталоните си и извади ключ. Може да беше и шперц, тъй като му отне известно време да влезе в жилището.

Бъз измърмори недоволено. Очевидно това беше някой близък приятел, отбил се за едно бързо. И с това бе сложен край на плана му да отвлече Офелия тази вечер, да я разпита и... — завъртя очи при очевидната глупост на шефа си — да я пусне да си върви.

Но миг след това тишината бе раздрана от изстрел. Идваше от вътрешността на апартамента.

— Какво, по дяволите! — напълно объркан, Бъз дишаше тежко.

Той изчака някой да избяга, но вместо това вратата, която бе най-близо до него, се отвори и жена на средна възраст подаде глава навън.

— Офелия! — извика тя, притискайки устата си с ръка.

Сухо листо прошумоля под лакътя на Бъз и жената обърна глава.

— Кой е там?

Тъй като той не отговори, тя се отдръпна и затръшна вратата. Мъжът я чу да тича през апартамента, без съмнение право към телефона.

Проклятие, кипна Бъз и се измъкна от прикритието си. Нямахше да хване Офелия Прайс още сега. А рискът да се навърта наоколо с надеждата да я пипне по-късно същата вечер беше прекалено голям. Има различни пътища към целта, успокои се той. Беше много вероятно другата Прайс да има отговорите, които ги интересуват. Стига да получиеше парите си, какво значение имаше откъде е взел информацията.

* * *

Лия спеше с тапи в ушите. Дори ромоленето на фонтана до стената ѝ не издаваше достатъчно приятен шум, който да заглуши виковете и тропането, които неминуемо бяха част от живота в апартамент. Бе забравила колко досадно е това. Престоят у Пени я бе разглезил.

По някаква ирония недостатъкът при ползването на тапи за уши беше, че не можеш да чуеш нищо, и това я изнервяше, тъй като убиецът на Ерик беше на свобода. Но една работеща жена трябваше да вземе необходимата доза сън за красотата си, така че си купи пистолет

от една заложна къща, за да го използва като презастраховка, преди да избере спасителния номер 911.

Тази вечер нещо я разбуди от дълбокия сън. *Но какво беше то?*, учуди се тя и вдигна глава от възглавницата, за да отвори сънените си очи.

С нетърпеливо мърморене, извади восъчната тапа от едното си ухо и се заслуша.

Ето какво било. Странен шум в апартамента й!

Обзета от страх, тя промуши ръка между близките възглавници и стисна пистолета „Колт Командър“, с който бе взела ценни уроци по стрелба. Като насочи дулото към вратата, тя се понадигна в леглото, внезапно обхваната от неувереност. Сърцето й биеше до пръсване.

Замирацията пламък на ароматна свещ хвърляше зловещи сенки върху четирите стени на стаята. Шумът не се чу отново, но инстинктите й подсказваха, че някой се приближава към откритата врата. С треперещи пръсти, тя дръпна предпазителя.

Може би трябваше да остане при Пени все пак.

Лекото изскърцване на пантите предизвика внезапен прилив на ужас, от който кожата й настръхна. Вратата зейна отворена и на прага се открои силует на мъж с черна коса и широки рамене.

Лия затвори очи и натисна спусъка.

Бум!

— По дяволите! — изсумтя непознатият, преди да залегне на пода, за да се прикрие.

В първия изпълнен с шок момент тя не можа да повярва, че бе стреляла по човека, когото обичаше.

— Вини! — изпищя, хвърли пистолета настрана и се спусна към краката на леглото си.

Откри го с притиснато в килима лице и с ръце над главата. Щом чу името си, мъжът я погледна. Дори в тъмнината тя можеше да прочете недоумението в очите му.

— Да не си полудяла, дявол да те вземе? — изкрещя той.

Тя се сви от яростта в гласа му.

— Мислих, че си някъде другаде. Улучих ли те?

— Не — Вини се надигна на колене и запълзя към леглото. Лия се дръпна назад. — Изсвистя покрай ухото ми — изръмжа той, докато прескачаше таблата в долния край на спалнята. — Защо не отвори,

когато почуках на вратата? Боях се, че ще те намеря мъртва. Господи! Ти се опита да ме убиеш!

Лия лежеше по гръб, а Вини се бе надвесил над нея, суров и ядосан.

— Ти си последният човек на света, когото бих искала да убия — запротестира тя. — Бях с тапи в ушите, не съм те чула да чукаш.

— Значи си глуха и притежаваш пистолет!

— Виж, не знаеш какво става...

— Всъщност знам — поправи я той. — Идвам от сестра ти, с която проведохме дълъг и приятен разговор. Какво, по дяволите, се опитваш да докажеш, като си решила отново да заживееш сама! Че можеш да свършиш мъртва като всяка друга безпомощна жена!?

— Не съм безпомощна! — веднага се обиди тя. — Вземах уроци по стрелба.

— Докажи го — срязва я той, като улови ръцете ѝ и ги вдигна високо над главата. В същото време притисна краката ѝ под нея. Лия се извъртя, но не успя да се освободи. — Къде е пистолетът ти сега? — попита подигравателно.

— На пода. — Започна да се бори по-настойчиво, а той отвърна, като увеличи натиска върху китките ѝ. От очите ѝ изскочиха сълзи, когато извика умолително: — Престани! Защо си толкова ядосан!

Натискът веднага отслабна.

— Мамка му. — Вини издиша рязко и я освободи. Седна назад, праметна крака над бедрата ѝ и попита все още гневно: — Защо не ми каза, че онези полицаи са те охранявали?

— Защото вярвах, че ти ще го направиш по-добре.

— Глупости. Ти не ме искаше в живота си, помниш ли?

— Това не е вярно. Имам предвид... тогава беше вярно, но вече не е.

Внезапното му мълчание изискваше отговори. Беше време да е искрена с и него, и със себе си.

— Толкова ме беше страх, че ще се влюбя в теб — призна Лия, без да си спестява нищо. — И все още ме е страх. Случват се различни неща, Вини. Хората се губят. Хората умират, както умря баща ми. Толкова ме е страх от болката, която идва с това.

Тя замълча, защото мъжът улови лицето ѝ между ръцете си, докосвайки я изключително нежно.

— Слушай, Лия — помоли я той. — Знам, че си уплашена. Аз също, но не защото съм по-млад и мога да те преживея. Страх ме е да не те загубя заради някакъв побъркан. Едва не полудях от начина, по който застана пред телевизионната камера — като войник на фронтната линия. Господи!

— Видя ли ме? — попита тя, доволна от откритието, че той не бе пропуснал първата ѝ изява.

— Беше невероятна. Между другото чия беше шибаната идея да дадат на теб този репортаж?

— На ФБР — призна му спокойно.

— Защо? Защото баща ти е бил жертва?

— Защото аз и сестра ми им дадохме информация, която задейства събитията още от самото начало. Ти сам ли се досети, че Дани Прайс ми е баща? — добави тя. — Или Пени ти каза?

— Сам се досетих. Изглеждаш точно като него.

Това заключение предизвика парене в очите ѝ.

— Толкова много го обичах — прошепна със заглъхващ глас. — Когато той умря, исках и аз да умра. Това ми се отрази толкова зле. Но сега имаме шанса да заловим копелето, което го уби — прибави свирепо. — И ще направя всичко, което зависи от мен, това да се случи.

Вини затвори очи.

— О, Боже. Добре — каза, като я погледна отново. — Разбирам те. Когато мама се разболя от рак, си скъсвах задника от работа, за да се грижа за нея и сестра ми. Така че знам как се чувстваш. Но не е твоя работа да хващаш убиеца на баща си. Откъде знаеш, че няма да тръгне след теб, след като се опитваш да го разкриеш? Заклучваш вратата си, взимаш си пистолет и си мислиш, че си в безопасност. Не е толкова просто, *мила моя*. В момента можеше да си мъртва.

Офелия трябваше да признае, че има право.

— Съжалявам — измърмори тихо.

Той прекара пръсти през косата ѝ, разресвайки заплетените копринени кичури.

— Толкова си красива на светлината на свещите. Не мога да понеса мисълта, че нещо ще ти се случи.

Лия измънка при този комплимент, наклони глава назад и спусна връзките на нощницата надолу по едното си рамо.

— Покажи ми — прошепна тя.

Вини изстена. Той насочи палците си към двете места, които повдигаха фината материя.

— Кога се върна? — попита тя и посегна към копчетата на якето му.

Под бързите ѝ пръсти те мигом се разкопчаваха.

— Тази вечер. Идвам направо от летището.

Той смъкна горната дреха и дръпна силно тениската си.

Страстта се надигна като зараждаща се буря и помете безмилостно и двамата по пътя си. Те се вкопчиха един в друг и впиха устни, което направи по-нататъшното говорене невъзможно.

Остани с мен, помисли си Лия. Винаги и завинаги, остани с мен.

Вини се отдръпна, за да опита вкуса на врата, на ушите и раменете ѝ.

— Миришеш толкова хубаво, че мога да те изям.

— Направи го — заповяда му тя, като разпери ръце и крака, предавайки се символично и доверявайки му се напълно.

Той изръмжа глухо и гърлено. Гъделичкаше голата ѝ плът с наболата си брада.

— През цялото време, докато ме нямаше — каза, накъсвайки думите си с целувки, с които обхождаше тялото ѝ и събираше копrienената нощница, — си мислех за теб и... какво искам да правя с теб. Ще... отнеме години и години... за да го свършим.

— Аз за никъде не бързам — прошепна тя, останала без дъх, разтреперена от нетърпение.

— Е, ще видим — засмя се той.

Тя извика от задоволство, когато той сложи устни върху бедрото ѝ. Това беше Вини. Той можеше да я накара да стигне до края за по-малко от десет секунди.

Като че ли за да докаже това, той се хвърли да ѝ разкрива възможностите си.

Звукът на смеха му, докато свършваше, придаде напълно ново измерение на удоволствието ѝ.

— Мислех, че не бързаш — подигра ѝ се той, докато тя се връщаше от рая.

— Не аз съм бързата — настоя тя. — Ти си като вибратор, включен на висока скорост.

— Давай, обвинявай ме — измърмори младежът. — Нямам нищо против.

Въпреки че все още беше с панталони, някак си бе успял да си сложи презерватив и проникваше в нея.

Лия ахна удивена. Тя обвини крака около него и се наслаждаваше на усещането, докато той отчаяно се опитваше да стигне по-близо, по-дълбоко. И все пак независимо колко усърдно се стараеха, никога не беше достатъчно.

— Още! — крещеше, повдигайки се към него.

След минути се отпуснаха, застигнати от опустошителните размери на бурята, която разтърси и двамата. Чукане по вратата ги стресна от обзелата ги отмала.

— Полиция! — извика нечий глас. Синята светлина на полицейска кола трептеше по стените на дневната ѝ зад полуотворената врата. — Има ли някого въкъщи?

Вини се ухили, когато Лия ахна смаяна.

— Да не би да си мислеше, че можеш да ме застреляш и да ти се размине? — попита я той, изправяйки се на крака. — Облечи се, а аз ще отворя.

Когато се отправи към вратата, като пътъом махна презерватива и закопча панталона си, на Лия ѝ хрумна, че той е допуснал появата на служителите на реда. Нищо чудно, че я бе любил със скоростта на светлината. Това я развесели.

Тя се заливаше от смях, когато Вини отвори вратата.

В седем вечерта Пени затвори папката в ръцете си. Бе приключила с разглеждането на лечението на дългосрочните си пациенти, включително адмирал Джейкъбс, чиито колена не се поддаваха на терапията и скоро щяха да имат нужда от операция. Постава документите в таблата за операции, за да ги погледне доктор Хъкли.

После грабна палтото и чантата си, пожела лека вечер на старшината на рецепцията и се отправи към асансьора. Болницата бе тиха, вечерта работеха само стационарът и спешното отделение.

Тя бе на половината път до ескалатора, който отвеждаше посетителите до паркинга, когато светлините в гаража пред нея

внезапно угаснаха. Пени почти спря. Заради ранното смрачаване огромното помещение, което обикновено бе добре осветено, беше съвсем тъмно. Тя дори не беше сигурна, че ще успее да намери колата си в този мрак.

В този момент на прага пред нея се появи силует, носещ фенерче.

— Съжалявам, госпожо — извика човекът. — Имаме проблем с прекъсвача. Мога ли да ви помогна да стигнете до колата си?

Носеше униформа на охранител. Облекчена, че има на кого да разчита, Пени забърза към него. Можеше да различи широките рамене и квадратното му лице, но това бе всичко, тъй като мъжът държеше фенерчето насочено към циментовия под.

— Внимавайте с това стъпало, госпожо.

— Благодаря ви. Паркирах до лявата вътрешна стена, ето там.

Непознатият тръгна с бърза крачка, което я накара да подтичва, за да не изостане. Стъпките им отекваха силно в тишината. Пени зарови в чантата си за мобилния телефон. Джо сигурно щеше да работи до шест и половина, както обикновено. Искаше да го попита дали предпочита свинско или пилешко тази вечер. *Нека да бъдем честни*, смъмри я разумът ѝ. *Просто искаш да чуеш гласа му.*

— Аз съм дотук — подхвърли на пазача, забелязвайки колата си. С мобилния телефон на едното ухо, започна да рови за ключовете си. — Благодаря.

Докато отключваше бавно вратата, тя се обърна с гръб към него.

— Няма защо.

Нещо студено и мокро удари лицето ѝ и затисна здраво носа и устата ѝ. Мобилният телефон падна от рамото ѝ и издрънча на цимента. Докато се бореше да отблъсне ръката, която ѝ пречеше да диша, Пени удари телефона с токчето си и го запрати под близката кола. *О, Господи!* Объркването ѝ премина в ужас. Хлороформът попари синусите и замъгли мислите ѝ, но той не можеше да спре пълния ѝ отказ да повярва, че това се случва тук, в добре охраняваната болница.

Трябваше да остане в съзнание.

Но пред очите ѝ се появиха бели петна. Шум, подобен на тракането на влак, ревеше в главата ѝ. Коленете ѝ се удариха в земята и тя разбра, че е победена.

* * *

Джо вдигна звънящия си телефон.

— Командир Монтгомъри — каза, зает с предложението, с което се бе захванал, но тъй като никой не заговори, повтори: — Ало?

Странни звуци отвлякоха вниманието му от работата. Слушаше, мръщейки се на шума, който приличаше на боричкане, завършило с приглушените викове на жена.

Какво... по дяволите...

Трябваше да е шега. Той беше на път да постави слушалката на мястото ѝ, когато звук от тежко дишане достигна до ушите му.

— Кучка — чу да мърмори някакъв мъж. — Къде изпусна шибания телефон! — Последваха още няколко дълги секунди тежко дишане, след което се чу псувня. — По дяволите!

Сигналът изпука и изщрака, сякаш някой бе намерил и го бе грабнал. След това линията замря.

Джо бавно свали слушалката. Сърцето му препускаше. Беше шега, трябваше да е шега. Погледна часовника на стената и изпита неувереност. Пени понякога се обаждаше по това време, когато работеше до късно.

Той отново вдигна слушалката и набра мобилния ѝ номер, окуражавайки се, че се тревожи напразно.

Телефонът ѝ звънеше ли, звънеше, докато се включи гласовата поща. Джо не остави съобщение. Вместо това се обади на секретарката си.

— Вероника, свържи ме с Клиниката по физиотерапия в Центъра за медицина на Военноморския флот в Портсмут.

— Да, сър — отвърна тя с въпросителна нотка в гласа си.

Той се опита да насочи мислите си към текста на предложението пред него, докато чакаше. Но тревогата бе хвърлила мрежа, която държеше мислите му оплетени.

— На трета линия, сър — съобщи Вероника, доказвайки за пореден път ефективността си. Това не беше единственото, което обичаше да показва по коридорите на Спек Опе, но той ограничаваше контактите си с нея до строго професионални. — Старшина Дейвис ще разговаря с вас.

— Дейвис — започна Джо. — Можеш ли да ми кажеш дали лейтенант Прайс вече е излязла от болницата?

— О, да, сър. Тя си тръгна преди около десет минути.

Мамка му. Не това искаше да чуе.

— Благодаря. — Той затвори и отново набра мобилния телефон на Пени и се свърза... пак с гласовата ѝ поща.

Тя винаги включваше телефона си веднага щом си тръгне от работа.

Джо остави листовете с предложението настрана, сграбчи ключовете за колата си и напусна офиса.

Вероника го наблюдаваше въпросително, докато маршируваше през външния офис.

— Имам спешна служебна работа — каза ѝ той. — Кажи на началник-щаба и на старшия офицер, че се е наложило да си тръгна.

— Нещо не е наред ли? — подвикна тя след него.

Някои въпроси не заслужаваха отговори и този беше един от тях. Той профуча покрай нея, озадачен от съмнения и страхове.

* * *

— Гледай ти — учуди се Хана и се обърна от монитора на компютъра към Рейф. — Този, който се обади, е прав.

В четири часа този следобед ФБР беше получило ценно сведение от офицер в централното управление, който твърдеше, че знае какво е общото между четирите жертви на убийствата с рицин. Всички бяха разследвани от Военна прокуратура за инциденти, включващи приятелски огън. На Хана и Рейф им бе отнело само два часа проучване, за да се убедят, че твърдението е вярно.

Рейф поглади с ръка брадичката си, а Хана изчака, мъчейки се да прояви търпение като него.

— Може би имаме мотива — предположи той предпазливо.

Хана се опита да проследи мисълта му.

— Като че ли... някой е решил, че четиримата са виновни, въпреки че трима от тях са обявени за невинни по обвиненията в небрежност.

— Именно.

— Значи търсим някого от централното управление, който може би мисли, че им се е разминало твърде лесно.

— Вероятно — допусна Рейф. — Това е въпрос на отговорност. Ако нашият убиец смята, че водачите трябва да се държат отговорни за грешките, допуснати на бойното поле, тогава имаме мотив. В този случай най-вероятно самият убиец е военен, някой с достъп до разследванията и до информацията за тях.

— Вътрешен човек — съгласи се Хана, мъчейки се да сдържи вълнението си. — Но той трябва да е емоционално замесен в този проблем, за да убие някого.

— Може би е ветеран, който е бил жертва на нехайно командване — предположи Рейф.

— Или е загубил любим човек в инцидент с приятелски огън.

— О — размаха пръст мъжът. — Ако случаят е такъв, то убиецът вероятно е протестираше, преди да започне да отмъщава. Жалбите му би трябвало да са намерили място в новините преди датата на първото убийство.

Хана се обърна, за да попълни молба за информация от техния анализатор, и в този момент телефонът извънтя. В извънработно време тя обикновено включваше гласовата поща. Но сега нещо я накара да приеме този разговор.

— Специален агент Линдстром.

— Аз съм Джо Монтгомъри — съобщи суров мъжки глас.

Като си представи командира на Лутър, кръвта се дръпна от лицето ѝ. Ако нещо се бе случило със съпруга ѝ...

— Пени Прайс е изчезнала. Пени, не Лутър.

— Къде... къде е била видяна за последно? — заекна Хана, чувствайки се виновна заради обзелото я облекчение.

— В болницата, когато си е тръгнала от работа преди около час. Тя се опита да ми се обади от мобилния си телефон. Чух боричкане, а след това мъжки глас.

— Ти къде си?

— Стоя до колата ѝ на паркинга в болницата.

Говореше с неприкрита настойчивост.

— Идваме веднага — обеща Хана, доловила отчаянието му.

Когато затвори телефона, Рейф безмълвно се изправи на крака и посегна към палтото си.

---

[1] Энергия според Фън Шуй. — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пени се събуди в стая, студена като гробница и също толкова неприятна. Миризмата на мухъл ѝ напомняше на мазе, но не можеше да определи със сигурност, тъй като очите ѝ бяха здраво завързани. Като се надигна, чу скърцането на желязно легло и усети тънък дюшек под себе си. Металният вкус в устата ѝ ѝ припомни — беше упоена с хлороформ.

Превръзката на очите ѝ не пропускаше дори следа от слънчев лъч. Връзките, стягащи китките на гърба ѝ, пораждаха вълни на паника, които се учестяваха от усилията да се освободи.

Трябваше да отиде до тоалетната. Пени овладя нуждата, кръстоса крака и се насили да се успокои.

Какво ще стане с мен? Ужасяващият въпрос смаза самоналоженото ѝ спокойствие. Тя се сви на кълбо, треперейки от проникващата до мозъка на костите ѝ безпомощност.

Най-накрая звукът, който я ужасяваше, достигна до ушите ѝ — бавните отмерени стъпки на набит мъж.

Ключ застърга в ключалката, която изщрака. Вратата се отвори със скърцане. Зад превръзката Пени усети проблясък от светлина. Човекът, който я държеше в плен, затвори и отново заключи.

Един влудяващ миг той я гледа безмълвно.

— Пенелопе Прайс — каза най-накрая с толкова стерилен глас, че я накара да се почувства, сякаш костите ѝ са чупливи.

— Да.

Нищо нямаше да спечели, ако отрича истината. Той разполагаше с чантата ѝ и с документите ѝ за самоличност. Може би ако му сътрудничеше, ако не се оплакваше, щеше да я остави жива. Но след това си припомни съдбата на баща си и Ерик и паниката отново я обзе.

Когато онзи се приближи, тя се сви до стената. Можеше да го усети — застанал достатъчно близо, за да я убие с голи ръце.

— Какво знаеш за рицина, взет от БиоТех през юли 2002-ра?

Само това ли искаше? Информация?

— Ерик Томлинсън го продаде, за да плати сметките за лечението на жена си — отвърна тя.

— Продал го е... На кого?

— Не знам.

Ударът дойде сякаш от нищото. Тя падна по лице на дюшека и лявото ѝ ухо закънтя. За свое безкрайно огорчение усети мокра топлина да овлажнява дюшека под бедрото ѝ. *О, Господи.*

— Това събужда ли някакви спомени? — подигра ѝ се студеният като стомана глас. Звучеше, сякаш иска да я унижи.

Не плачи. Недей! Тя усети, че ако се моли и плаче, няма да спечели нищо.

— Не — отговори, като се привдигна. Тя беше просто човек. — Казвам истината. Не знам кой е купил рицина.

— Какво знае ФБР?

Пени се поколеба. Колко преданост дължеше на Бюрото?

— Те мислят, че който е купил рицина, е отговорен за отравянето на четирима военни офицери. — И добави: — Дадох го по новините. Не знам нищо повече от това.

— Ами Ерик Томлинсън?

Тя облиза сухите си устни.

— Какво за него?

— Какво ти каза, когато влезе в къщата ти? Откъде знаеше за това?

— Всичко, което ми каза, беше, че не е убил баща ми.

— Кой го е убил тогава? — По тона му можеше да познае, че ѝ се подиграва.

— Ти — отвърна му с внезапно прозрение.

Раздиращият гняв се надигна у нея неочаквано, прекалено бързо и свирепо, за да го потисне. Надигна се на колене, блъсна се в широките му гърди, отвори уста и ухапа нападателя си с всичка сила.

Мъжът изкрещя от изненада, сграбчи косата ѝ чак до скалпа и силно дръпна главата ѝ назад.

— Шибана кучка! — изкрещя той, запращайки я назад така, че главата ѝ се удари в стената и под превръзката заблещукаха звезди.

Пени падна с препускащо сърце, ужасена, че ще я убие. Какво бе направила? Струваше ѝ много усилие да се контролира, за да не

застане в отбранителна позиция. По-добре да се прави на припаднала с надеждата, че ще я остави на мира.

— Кучка! — изръмжа мъжът отново. — Мамка му!

Продължавайки да мърмори, той се отдалечи вероятно за да спре бликналата кръв, чийто вкус тя усещаше в устата си. Преди да излезе през вратата, се чу бръмчене.

На Пени ѝ отне секунда, за да осъзнае, че мобилният му телефон звъни.

— Какво искаш? — попита той.

Възможно най-слабият звук от мъжки глас достигна до ушите на Пени.

— Казах ти, че го държа под контрол.

Този, който се обади, го бе помолил нещо.

— Какво те интересува? — попита похитителят и добави, озадачавайки Пени, като спомена името ѝ. — Пенелопе е. Пенелопе Прайс.

Недоверчивостта на събеседника му беше очевидна, въпреки че тя не можеше да чуе думите му. Каквото и да беше казал, накара похитителя ѝ да се върне до леглото. Потисна инстинкта да се свие на кълбо.

— И какво, ако е? — говореше похитителят.

— ... ме, Ритър! — изведнъж дочу гласа на събеседника му.

Пени вече имаше име — Ритър. Защо ѝ звучеше така познато?

— ... направи връзката — продължи човекът от другата страна. — Ще трябва да се отървеш от нея.

О, Боже! Тя ахна ужасена. Имаше само един начин, по който можеха да се разтълкуват тези думи.

Ритър не чу тихия ѝ стон. Беше прекалено погълнат от спора.

— Мислех, че не искаш да очистивам никого. Защо промени мнението си? — изръмжа в недоумение. — Дължиш ми още десет бона.

Събеседникът му отвърна нещо бесен, но тя не разбра какво.

— Докато не си получи парите — продължи Ритър, — тя ще остане жива. Ако продължиш да ме ядосваш, аз сам ще те предам.

— Бъди проклет, Ритър... ще ти ги изпратя веднага щом мога.

— Чакам — подсмихна се Ритър.

Той се завъртя с гръб към леглото и си тръгна, като затръшна и заключи вратата след себе си.

О, Боже... Пени легна на една страна, трепереща от ужас. На похитителя ѝ му бе наредено да я убие. Но защо? Освен ако този, който се беше обадил, не я смяташе за сериозна заплаха. Изведнъж започна да ѝ се гади, което я накара да се надигне и да изплюе горчив жлъчен сок. Стомахът ѝ беше съвсем празен.

Отпусна се назад и сграбчи дюшека, блъскайки главата си, неспособна да повярва. Какво щеше да прави Лия без нея? Ами Джо? Щеше ли някога да разбере колко много бе започнала да го обича?

— Искаш ли още кафе? — попита специален агент Валентино.

— Не, благодаря — отказа Джо.

Двамата агенти от ФБР и Джо бяха седнали около масата у Пени, докато Офелия крачеше от кухнята до хола и обратно. Вيني стоеше до стената на кухненския килер и я наблюдаваше загрижено. Отдавна бе минало полунощ.

— Защо изобщо мислим, че похитителят ще се обади? — изстена Лия с подпухнали очи и трепереща брадичка. — Как можем да бъдем сигурни, че няма просто да я убие, както уби Ерик? — На думата „убие“ гласът ѝ заглъхна.

Джо изскърца със зъби.

— Ерик е знаел повече от Пени — отбеляза Хана, докато преглеждаше записите от охранителната камера на паркинга. — Тя имаше ограничени правомощия.

В този момент Джо завиждаше на способността на агентите да продължават да мислят трезво в критични моменти. Тя и бдителният ѝ другар се бяха появили на паркинга с екип криминалисти. Те се натрупаха около колата на Пени, иззеха записите от охранителните камери и провериха за потенциални свидетели.

Но никой не бе видял нищо подозрително.

Като Хана, Джо бе трениран да разсъждава трезво в напрегнати ситуации, да не позволява на емоциите да замъгляват разума му. Но тази вечер мозъкът му въобще не работеше.

Той разтри челото си в отчаян опит да изличи невероятната мисъл, че Пени може да бъде застигната от същата съдба като Ерик и

баща ѝ. Пени, която бе преодоляла толкова много трудности и все пак преливаше от оптимизъм. Способната и великодушна Пени, която бе отказала да го съжалява и дори да му позволи да се самосъжалява. Ако нещо ѝ се случеше...

Кога бе престанала да бъде просто Пени, милата му и винаги приятелски настроена съседка? Картини и спомени, специални моменти, които бе прекарал с нея след завръщането си от Афганистан, преминаха през съзнанието му, но той по никакъв начин не можеше да определи точния момент, когато бе започнало да му пука за нея.

Тя го беше променила, без нито веднъж да го е молила да се промени. Беше влязла в живота му, бе станала жизненоважна за него. Как се бе случило това? Той никога не беше срещал жена, която да не би могъл да замени. „Завинаги“ беше понятие, което той си мислеше, че ще прегърне, когато приключи с кариерата си, когато най-красивата, интелигентна и остроумна жена ще се появи някъде към средната му възраст и ще спре дъха му. Пени не беше имала такъв ефект върху него. Тя се бе промъкнала в живота му просто, внимателно и незабелязано. Така че как можеше да мисли за нея и за вечността едновременно?

— Извинете ме.

Джо блъсна стола си и се отправи към вратата. Имаше нужда от чист въздух, за да проясни мислите си.

— Джо! — проплака Лия и изтича след него. Улови го за ръката, принуждавайки го да спре. — Съжалявам. Съжалявам, че въобще споменах, че може да я убият.

Прегърна го силно и той усети ръцете му да се обвиват около нея. Тя беше дребничка като сестра си, със същата медна коса. О, Господи... Ами ако никога повече не прегърнеше Пени? Обля го студена пот и коленете му омекнаха.

— С нея всичко ще бъде наред, Джо. — Лия погледна нагоре към него с вяра в очите и гласа. — Познавам Пени. Тя е силна. Може да преживее всичко.

— Да — отвърна с груб глас мъжът, съгласявайки се, понеже другата възможност бе твърде ужасна, за да бъде обмисляна.

— Намерих го! — съобщи високо Хана. — Ето тук светлините угасват.

Съживен от надежда, Джо освободи Лия от обаятията си. Дватама се спуснаха към кухнята, за да наблюдават през рамото на Хана. Камерата беше закачена към лаптопа ѝ.

— Добре, вижте това.

Те вкупом затаиха дъх, тъй като вторият етаж на ярко осветения паркинг бе потънал в пълна тъмнина. Камерата обхващаше широкото пространство, осветено от ескалатора откъм болницата. Жена, излизаща от асансьора, забави крачка.

— Това Пени ли е? — попита Хана.

— Да — потвърдиха в един глас Джо и Офелия.

Точка светлина се появи отляво и заподскача към нея. Камерата се завъртя на другата страна, пречейки им да виждат.

— Някой се приближава към нея с фенерче — обясни Хана.

Джо чуваше ритъма на сърцето си в тъпанчетата, когато камерата се върна обратно. Двойка сенки се движеха по екрана, предхождани от сноп светлина. Той освети колата на Пени, а след това и самата нея. Дясното ѝ рамо бе вдигнато към ухото, докато търсеше в чантата си ключовете. Камерата отново се завъртя в другата посока.

— По дяволите! — изруга Джо, изтръпнал от чувство на безпомощност.

Те изчакаха образите да се появят отново. Снопът светлина беше изчезнал. Имаше само слаб синкав отблясък и един силует. Четиримата се наведоха напред.

— Какво виждаме?

Хана натисна клавиш, за да увеличи картината. Изведнъж върху осветения дисплей на мобилния телефон ясно се откри лицето на някакъв мъж.

Лия се задъха.

— Пипнахме те! — извика Хана и отпусна клавиша, за да заснеме изображението.

Леденостудени тръпки преминаха по гърба на Джо, когато погледна лицето на похитителя на Пени — мъжа, убил Ерик, а вероятно и баща ѝ. С притъпените си черти и късата сива коса той му се стори съвсем безмилостен.

— Кой е той? — попита, когато Лия се обърна на другата страна и се хвърли в обаятията на Вина.

— Не знам — призна Хана. — Но ако има досие, ще узнаем самоличността му за нула време.

— Изглежда ми познат — каза замислено Валентино, присвивайки тъмните си очи. — Виждал съм това лице и преди.

При това изявление надеждите на Джо се възвърнаха. Той придърпа един стол, за да седне, преди краката да го предадат.

* * *

Скърцането на вратата разбуди Пени от лекия ѝ сън. В кръвта ѝ бликна адреналин и тя не можеше да се преструва на припаднала за втори път. Сви се в ъгъла на леглото. *Не, не съм готова да умра.*

Ритър не каза нищо. Сред ужасната тишина тя си помисли, че е дочула песента на щурец. Все още ли беше вечер? Беше изгубила всякаква представа за време.

Когато тежките му стъпки се приближиха, жената се сви в очакване на най-лошото. Като сграбчи косата ѝ, той придърпа главата ѝ по-близо. За свое учудване усети, че това движение разхлабва възела на превръзката върху очите ѝ. Когато се свлече съвсем, мъжът блъсна жертвата си назад. Тя примигна, успя да забележи силуета му, но нищо повече.

Стаята беше тъмна със съвсем леко загатване за светлина по ръба на единствения прозорец. Нещо метално проблесна в ръката на Ритър. Пени бе заслепена от лъч силна светлина. В следващия момент той отново я сграбчи и върна превръзката на мястото ѝ.

— За какво беше това? — осмели се да го попита.

— За спомен — отвърна той тайнствено.

— Какво? Искаш да кажеш, че снимаш хората, които убиваш? Ти си едно болно копеле, знаеш ли?

— Млъкни, мамка му!

Тя знаеше, че не е разумно да събужда гнева му, но бе в настроение за съпротива. Нямаше да бъде победена, преди да е изчерпала всички възможности за спасение.

— Снимките ще помогнат някой ден да те пипнат — подигра му се тя.

Наградата за това беше удар, достатъчно силен, за да я повали безчувствена.

* * *

Джо повдигна глава от масата и тайно избърса слюнката от ъгъла на устата си. Досети се, че е заспал, докато специален агент Валентино стои до него и пише на лаптопа на Хана.

— Сутрин е — съобщи агентът, без да го поглежда.

Поглед през прозореца в нишата показваше, че се зазорява. Небето имаше цвят на въглища. Мънички снежинки се спускаха зад стъклото.

— Колко дълго съм спал? — попита Джо разочарован. Морските тюлени не трябва да спят, докато някой друг работи.

— Само около час. Хана си почива на дивана — добави той, намеквайки, че трябва да говорят тихо. — Офелия и Вина тръгнаха за Портсмут. Тя ще съобщи за изчезването на Пени по сутрешните новини и ще помоли хората за съдействие.

Джо разтри сънените си очи.

— Някакво развитие? — попита той изтощен.

— Всъщност ни се обадиха от лабораторията — призна агентът с такава неохота, че сърцето на Джо едва не спря.

— И?

— Знаем самоличността на похитителя.

Той най-сетне погледна Джо. Уморените му очи бяха загадъчни.

— Кажи ми — настоя Джо вече съвсем буден.

— Казва се Бъз Ритър, бивш щатски полицаи, станал наемен убиец. Издирван е в четиринадесет щата за покушения, убийства, кражби и злоупотреби.

Джо преглътна. Гърлото му изведнъж бе пресъхнало.

— Колко души е убил?

Валентино разтърси глава, за да предаде безмълвното си съобщение: *Не би искал да знаеш.*

— Мислиш, че ще убие Пени. — Това не беше въпрос, защото вече знаеше отговора. Имаше неприятното чувство, че вътрешностите му са вързани на възел. Прекара трепереци пръсти през косата си. —

Лия няма да може да живее без нея. По дяволите, не знам дали аз ще мога — прибави през смях, в който нямаше нищо забавно.

Никога нямаше да каже толкова много на никой друг, освен на Пени. Но търпеливият поглед на агента го накара да си признае.

— Когато се прибрах от последната си мисия, бях развалина. Искях да се скрия на дъното на някоя бутилка и да остана там. — Разтърси глава. — Пени... не знам как го направи, но ме извади от тази дупка. Тя не заслужава да ѝ се случи подобно нещо. — Стори му се, че се задушаваше.

Валентино отмести поглед.

— Непоносимо е, когато невинните стават жертви — съгласи се той с глас, преливащ от отчаяние.

Тези думи накараха Джо да замръзне. Звучаха, като че ли агентът не таеше никаква надежда.

— Не може просто да си стоим тук — отсече Джо.

— Мобилизирали сме всички да търсят Ритър — успокои го Валентино. — Очакваме да видим с какво може да помогне предаването на Офелия.

Джо плъзна стола си назад и се запъти към банята. Докато плискаше лицето си с вода, избягваше визуалния контакт с непознатия човек с кървясали очи в огледалото.

Пени беше най-добрият му приятел, неговата любима. Не искаше да научи по трудния начин, че е станала нещо повече: жената, която бе започнал да обича... и бе загубил.

* * *

— Да тръгваме — разбуди я стискане на ръката.

В полусъзнание, Пени дори не беше чула вратата да се отваря или похитителят ѝ да приближава.

Да тръгват накъде?, чудеше се тя, чувствайки как адреналинът ѝ се повиши от грубото събуждане и внезапно възникналата опасност. Главата я болеше и това забавяше реакциите ѝ.

Ритър я издърпа на крака и я блъсна пред себе си, насочвайки я да върви слепешком към вратата. Тя си даде сметка, че е боса.

Той ще ме убие сега. Това прозрение накара коленете ѝ да омекнат.

Ритър отново я повдигна на крака.

— Върви! — заповяда той.

Чувстваше се особено уязвима без обувки. Ароматът на свеж студен въздух помогна на сетивата ѝ да се изострят. Мъжът я накара да изкачи няколко стъпала. Минаха през стая със скърцащ под и през друга врата. Надеждата се пробуди в нея веднага щом забеляза проблясък от слънчева светлина да пълзи под превръзката на очите ѝ. Беше ли възможно все пак шефът му да не му беше платил и той да я освободи?

Тя се препъна по три стъпала, водещи надолу към двор, където нещо студено и мокро се удари в лицето ѝ. Валеше сняг, а той бе взел палтото и обувките ѝ. Надеждата се изпари, когато си даде сметка за това. Ритър я дръпна, принуждавайки я да спре. Тя го чу да отваря вратата на кола.

— Качвай се.

Просна я върху седалка от студена кожа.

Тя смътно си спомни, че беше докарана до затвора си по същия начин. Поне този път не я беше упоил с хлороформ. Може би съобразителността ѝ щеше да я спаси.

— Къде ме водиш? — попита го, когато той седна на предната седалка и потегли.

Мъжът не отговори.

Легнала на лявата си страна, с ръце, завързани зад гърба, Пени се помъчи да седне. Усещаше, че краката ѝ са свободни, но без обувки беше безпомощна. Или не беше? Все пак имаше вероятност да избяга.

Но пък, от друга страна, той може би очакваше от нея да направи точно това. Щеше да я откара до някое безлюдно място и да я освободи. Тя щеше да бяга, докато някой куршум не пониже главата ѝ.

Не! Мускулите ѝ се стегнаха в знак на протест. Тя отказваше да умре така... като жертва. Трябваше да осуети тази ужасна задача, преди да е станало твърде късно.

Но как? Свободата ѝ бе ограничена. Скърцането на чистачките по предното стъкло ѝ подсказа отговора. Валеше сняг. Пътят беше

хлъзгав. Ако Ритър изгубеше контрол над автомобила, можеше никога да не я заведе на отдалеченото място.

С бясно биещо сърце, Пени се снижи на седалката. Бавно, мълчешком придвижи колената си на гърба на предната седалка. Краката ѝ бяха слаби и бавни.

Тя щеше да има само един шанс да го направи правилно. Ако сбъркаше, Ритър щеше да завърже краката ѝ и тогава наистина щеше да бъде безпомощна.

На три, каза си тя.

Едно.

Две.

Три! Пени придърпа коленете си до брадичката, после рязко изпъна крака и заби пети в главата на Ритър. Но мъжът беше с телосложение на вол.

— Какво, по дяволите! — изрева той, привидно спокоен.

Пени се сви. Беше се провалила.

Но колата се отклони и я повали на задната седалка. Ритър неумело държеше кормилото и се стараше да овладее автомобила.

— Кучка! — изръмжа той.

Гумите занесоха по хлъзгавия път. Гравитацията ги държеше в плен. Движеха се бързо. Прекалено бързо, за да се измъкнат от законите на физиката.

Левите гуми опряха в банкета. Ритър рязко сви наляво и колата се завъртя. Пени се приготви.

Бум! Бяха се блъснали в нещо твърдо. Тя изхвърча към вратата и се удари толкова силно, че въздухът от дробовете ѝ излезе. С шум от разбито стъкло, автомобилът спря внезапно и се разтресе. Тогава започна да се накланя и скърца като че ли в агония. Пени се опита да се задържи на място.

Тряс! Колата се преобърна и като подскочи, се приземи с гумите нагоре. Тя се озова легнала на тавана върху парчета счупено стъкло.

Трябва да се измъкна!, нареди мозъкът ѝ, но бе прекалено зашеметена, за да се раздвижи. Заслуша се в странно шумолене, идващо отпред.

В катастрофата превръзката на очите ѝ се бе плъзнала малко нагоре. Повдигайки глава, тя видя задната страна на облегалката и я използва, за да се освободи от нея напълно.

Изведнъж вече можеше да вижда. Състоянието на колата я накара да извика от ужас. Огледа се внимателно. Китките ѝ все още бяха вързани, но не изглеждаше да е ранена.

Осмели се да надникне над седалката и за пръв път видя добре Ритър. Той бе заклещен под таблото. Кръв се стичаше от устата му, докато се опитваше да говори и да диша едновременно. Това усилваше отвратителното гъргорене.

Пени отвърна поглед без капка съжаление.

Трябваше да излезе. Да намери помощ.

С босите си крака ритна хлътналото строшено стъкло на страничния прозорец. То падна върху нея цяло, но тя успя да го отблъсне и да промуши глава през отвора. Радваше се на студения свеж въздух, който я удари лицето.

С вързани ръце, изпълзя от автомобила като червей и се изтърколи в канавката, при което дрехите ѝ прогизнаха и подсилиха студа. Тя се олюля, борейки се с наклона, краката ѝ бяха слаби и тя зашеметена осъзна, че все още е жива. *Жива!*

С усилие се измъкна от канавката и се озова на пустия път. Примигна, докато обхващаше с поглед равната селска местност. Замръзнали царевични стъбла и горички бяха единственото, което можеше да види във всички посоки. Със сигурност скоро щеше да мине някоя кола.

Но наоколо бе тихо и неподвижно, като се изключеше падането на снега и звуците, които Ритър издаваше, задушавайки се в собствената си кръв.

Тя напусна мястото на катастрофата, решена да намери къща или друго обитаемо място. Усещаше, че босите ѝ крака скоро ще замръзнат. Снегът се беше натрупал. Мокрите ѝ дрехи започваха да се вледеняват.

Само ако можеше да намери телефон, за да се обади за помощ. Да уведоми Джо и Лия, че е добре. Тя се съсредоточи върху тази затопляща мисъл, за да държи вцепеняващия студ настрана.

Когато над призрачната тишина започна да се носи бръмчене, Пени застина на мястото си и се заслуша със сърце, спряло в гърлото. *Моля ви, помогнете ми!*

Светлините на камион с осемнадесет колела се появиха от снежната долина зад нея. Той се движеше с темпо, което накара

сърцето ѝ да забие ускорено. Тя бързо отскочи от пътя, неспособна да направи знак на шофьора с вързаните си ръце.

В последния момент голямата машина мина в насрещното платно. Той я бе видял.

Пени гледаше как ревящият двигател минава покрай нея и закрепва за помощ. Надеждата ѝ премина в отчаяние, но само за да се зароди наново в момента, в който стоповете светнаха. С рев от намаляващата скорост и свистене на хидравличните спирачки, камионът намали и спря предпазливо много по-надолу по пътя.

Пени се затича.

Брадат непознат скочи от кабината. Пени забави ход, внезапно обзета от съмнение.

— Госпожо? — извика той. Загрижеността в гласа му бе успокояваща. — Добре ли сте?

— Имам нужда от помощ! — призна тя на ръба на нервния срив, тъй като я застигаше ефектът от последните дванадесет часа.

Загрубялото му лице бе олицетворение на ужаса, след като се приближи и я огледа.

— Божичко! — възкликна мъжът със силно подчертан местен акцент. — Вие сте изчезналата Прайс, нали така?

— Откъде знаете?

— Видях ви по новините; чух по радиото. Какво пра'ите чак тук в Пунго?

— Опитвам се да се прибера у дома — каза му с очи, пълни със сълзи.

— Е, аз със сигурност мога да ви помогна.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джо пръв прекрачи прага на шерифа в Пунго. В нетърпението си да види Пени той остави Хана и Рейф да хванат затварящата се врата.

Забеляза я в момента, в който пристъпи в тухлената постройка, но кълбото от страховете, стягащо корема му, остана. Тя се бе свила под вълнено одеяло. Косата ѝ бе разрошена, едната ѝ буза бе подута и насинена. Държеше смачкана хартиена чаша. Синият ѝ поглед го прониза, когато погледна нагоре.

— Джо!

Мъжът стигна до нея за по-малко от секунда и я притегли в обятията си.

Тя се отдръпна, чувствайки се неловко.

— Мръсна съм и мириша лошо — започна да протестира.

— Не, не е вярно.

Копнееше да я прегърне. Но тя го държеше на ръка разстояние.

— Къде е Офелия?

Хвърли поглед покрай него и забеляза влизащите Хана и Валентино.

— Лия все още е в участъка — обясни Джо. — Обаждахме ѝ се всеки път, щом научавахме нещо.

— Пени! — Хана забърза към нея и посягайки да я докосне, каза: — Боже, толкова се радваме да те видим. Това е специален агент Валентино, тежката артилерия на Департамента за държавна сигурност.

Валентино изцъка с език в знак на несъгласие и промърмори:

— Удоволствието е мое.

— Ще те измъкнем от тук — каза Хана, поглеждайки набързо нагоре и надолу по коридора. — Да вървим.

— Казаха ми да остана, докато шерифът не се върне от мястото на катастрофата — запротестира Пени.

Джо искаше да чуе повече за смелото ѝ бягство. Бе успяла да му обясни съвсем накратко по телефона — обаждане, което го накара да

се почувства замаян от облекчение.

— Нашите хора вече са на мястото — отвърна Хана и прибави меко: — Ритър е мъртъв.

Очите на Пени се изцъклиха.

— Предположих, че така ще стане — прошепна тя.

Беше толкова силна, толкова смела, че Джо едва се стърпя да не я дръпне отново в прегръдките си.

— И така, да тръгваме — нареди Хана. — Шерифът на Пунго може да почака за показанията ти.

В този момент от най-близкия офис изскочи заместникът му.

— Само момент, моля. Кой сте вие? — попита той наперено.

— Специален агент Линдстром, ФБР — представи се Хана и показа значката си. — Ние имаме правомощията по този случай. Жертвата идва с нас. Вземете визитката ми.

Докато тя му я подаваше, Валентино насочи Пени и Джо с ръка към вратата.

Джо се озова отново в служебния автомобил на ФБР, а Пени се бе свила до него. Когато повдигна краищата на одеялото, за да се загърне по-плътнo, той шокиран забеляза протритата кожа на китките ѝ.

Какво очакваше? Тя вече му бе казала, че на Ритър е било наредено да я убие. Да върже ръцете ѝ бе нормално в такъв случай.

— Тя има нужда да се прибере вкъщи и да си почине — каза той на агентите.

Тъмните очи, вгледани в страничния прозорец, бяха пълни с извинение.

— Стандартната процедура изисква да бъде прегледана от лекар. Колкото по-бързо преминем през това, толкова по-големи са шансовете ни да задържим шефа на Ритър.

— Той ме познава — обади се Пени. — Затова ме искаше мъртва. Смята ме за пречка.

Хана се завъртя на предната седалка.

— Искаш ли да говориш с нас сега, мила? Или по-късно, след като те прегледа лекарят?

— Нямам нужда от лекар.

— Това е стандартна процедура, Пени. Трябва да анализираме дрехите ти и да те проверим за доказателства.

— Ще говоря сега — каза Пени, загледана през прозореца.

Джо преглътна безпомощността си. Той не можеше и дори не искаше да си помисли какви доказателства биха открили при медицинския преглед.

— Ще трябва да запишем показанията ти — добави Хана, като извади диктофон.

Първо говори тя, назова разследването и съобщи датата. След това помоли Пени да потвърди, че е наясно с намерението им да я записват. Тогава разпитът започна.

— Може ли да ни кажеш какво стана, когато напусна болницата вчера вечерта?

Докато Пени разказваше как е била упоена с хлороформ на паркинга и как се е събудила вързана и с превръзка на очите в някакво мазе, Джо очертаваше с пръсти белега, който пулсираше и гореше върху бузата му. Искаше кръвното му да се нормализира.

— Тогава чух, че Ритър разговаря с шефа си — говореше Пени. — Разпознах името му. Кълна се, чувала съм го в някакъв разговор и преди. — Тя потърка челото си и затвори очи, за да се концентрира. — Просто сега не мога да се сетя.

— Защо мислиш, че шефът на Ритър знае коя си? — подсказа ѝ Хана.

— Той звучеше толкова обезпокоен, когато Ритър му каза името ми. Можех да го чуя от другата страна на телефона. Нареди му да се отърве от мен.

При тези думи Джо дълбоко си пое въздух.

— Разпозна ли гласа му?

— Не, не го чувах чак толкова ясно.

— Какво се случи след това?

— Ритър ме снима за спомен. После ме остави за известно време. По-късно ме извлече от мазето до колата си. Сложи ме на задната седалка и потегли.

Докато обясняваше отчаяния си опит да се освободи, Джо трябваше да отвори прозореца за свеж въздух. В противен случай щеше да повърне. В същото време не можеше да е по-впечатлен. На света нямаше по-смела жена от Пени.

— Какъв профил сте съставили на този човек? — попита той.

Фактът, че убиецът с рицина все още е жив, го плашеше до смърт.

— Считаме, че е военен — каза Хана предпазливо.

— Пени се среща с военни по цял ден — изтъкна Джо.

— Мислим, че е обсебен от идеята за приятелския огън. Приел е мисията да отмъсти на тези, които смята за отговорни за стрелбата срещу свои.

— Имаш предвид онези четирима офицери — каза Джо.

— Да — потвърди Хана. — Те са били разследвани и оправдани за участие в инциденти с приятелски огън.

Господи, помисли си той. Всички бяха наежени по този въпрос напоследък. Това никак не помагаше да се стесни списъкът със заподозрените.

— И сега какво? — попита.

Валентино отново погледна в страничния прозорец.

— Ще изследваме доказателствата, които Ритър е оставил след себе си. Да се надяваме, че те ще ни отведат до убиеца с рицина.

Да се надяваме? Тук бе изложена на риск безопасността на Пени. Джо искаше отровителят да бъде хванат още днес.

— Искам тя да бъде защитена, както и Лия. Двадесет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата — настоя той.

— Няма проблеми — обеща Хана с нотка на съчувствие в гласа. — Ще подам молба за охрана, по един за всяка от тях.

Доволен, Джо погледна Пени, надявайки се да я види облекчена, но тя беше задрямала. Наведе се към нея, подлагайки ѝ рамото си като възглавница, на която да се облегне. Тежестта на главата ѝ беше успокоение за него.

* * *

Джо свали одеялата от леглото си и осъзна, че това е първият път, когато Пени бе предпочела да спи в неговото легло, в неговата къща.

Зад спуснатите щори яркото небе издаваше, че все още е късен следобед, но и двамата бяха изтощени от събитията предната вечер.

— Скачай — подкани я той, потупвайки възглавницата, докато Феликс се настаняваше в долната част на леглото.

Мърморейки благодарности, Пени се отпусна между чаршафите, облечена в една от неговите тениски, която бе достатъчно дълга да стигне до бедрата ѝ. Докато придърпваше завивките до брадичката си, Джо легна от другата страна, а след това се претърколи до средата, за да я притегли към себе си.

Тя вдигна отбранително ръце.

— Не мога — прошепна тя.

Той я освободи и се отпусна върху възглавниците много разтревожен. След инцидента Пени го държеше на разстояние. Това, заедно със задължителния преглед от лекар го караха да се страхува от най-лошото. Но не се решаваше да попита. Дори да беше изнасилена, за него нищо нямаше да се промени. Искаше само да ѝ помогне да се отърси от спомените.

— Вината не е у теб, Джо — прошепна Пени, както винаги прочела мислите му. — Ще се оправя след ден-два. Просто... в болницата трябваше да ми направят пълен преглед, а... — За негово учудване гласът ѝ пресекна, когато продължи: — Той не ме е изнасилвал или нещо подобно.

— Не е нужно да ми казваш нищо повече — помоли я той, все пак обзет от облекчение. — Исках да те прегръщам, докато осъзнаеш, че си в безопасност и никой повече няма да те нарани.

— О, Джо... — Тя повдигна ръка и погали очертанията на устните му.

В същото време брадичката ѝ потрепери и издаде неприятните ѝ мисли.

— Какво? — попита я, обръщайки се настрани, за да я вижда по-добре.

Тя се отдръпна леко от него и го погледна.

— Знаеш, че можеш да ми кажеш всичко, Пен — подкани я отново.

От очите ѝ бавно се стекоха сълзи, всяка от които оставяше рана в сърцето му. *Боже, помисли си той, помогни ми да се справя с това, каквото и да е то.*

— Беше ме страх, Джо. Знаех само, че този мъж ще ме убие, ако не направя нещо. Не исках да стигам дотук. Просто трябваше да се спася. — Тя започна да ридеа и обърна лице към възглавницата, за да го скрие.

Ръцете на Джо я притеглиха в силната си прегръдка и почти я оставиха без дъх.

— Плачи, по дяволите. Нека всичко се излее и никога повече не мисли за това. Ти си направила каквото е трябвало, Пени. Смъртта му е нещастен случай. Нека да изясним това още сега.

— Знам. Просто съм толкова объркана.

Той знаеше, че тя страда от посттравматичен стрес, който винаги идва след ужаса, но все пак измъченото ѝ ридание го караше да се чувства безпомощен. Никога досега не го бе боляло толкова много за друго човешко същество. Би дал всичко, за да освободи съзнанието ѝ от кошмарните спомени за битката ѝ за оцеляване.

За негово облекчение тя прие утехата и притихна в обятията му. Той я прегърна нежно, мърморейки успокоително, докато бурята от емоции отмина.

Галеше гърба ѝ, косата ѝ, докосваше я успокояващо, без намек за страст. Най-сетне усети, че тя се отпусна и потъна в съня, от който се нуждаеше, за да започне процеса на оздравяването ѝ.

На слабата светлина Джо изучаваше бледото ѝ насинено лице. Как бе могъл някога да я смята за нещо по-малко от прелестна? Красотата ѝ идваше отвътре, беше вечна. Спираше дъха му.

Той постави устните си върху челото ѝ и шепнеша думите, които чувстваше с цялото си сърце.

— Обичам те, Пени. *По дяволите*, обичам те.

Тя спеше. Дори не можеше да го чуе, но така бе по-добре. Пени нито веднъж не бе намекнала за по-дълбоки чувства към него. Тя със сигурност искаше съпруг и семейство, но никога не бе показала, че Джо може да е част от тази картина. Той бе просто съседът, предлагащ една удобна необвързваща връзка. Мъжът, когото бе приела за любовник, за да събуди сексуалността ѝ.

А имаше угризения, че накрая ще разбие сърцето ѝ! Каква ирония беше, че той бе този със сърце, заседнало в гърлото, и с гърди, пълни с чувства, каквито не бе изпитвал преди.

С отчаян стон, Джо затвори очи. Поне времето беше на негова страна. Той трябваше да убеди Пени, че си заслужава да го задържи. По един или друг начин щеше да ѝ докаже, беше достоен за нея, а не беше просто плейбойт от съседната врата.

* * *

— Трябва да го правим по-често — възкликна Пени, докато седяха на маса до прозореца в ресторанта. Лия беше точно срещу нея. Зад стъклата река Елизабет проблясваше под сивото небе. Закотвените лодки се люлееха по местата си до кея. Чайките клечаха на дока с нещастен вид заради студеното време. — Винаги ли имаш свободен час за обяд?

— Докато напишат историята ми — отвърна сестра ѝ. — Мога да разполагам с толкова време, колкото ми е необходимо. — Облечена в сако с цвят на шербет и снежнобели панталони, тя имаше вид на истински професионалист. — Ами ти? — попита. — Кога се връщаш на работа?

— В понеделник — отвърна Пени и зачете менюто.

Лия ѝ се намръщи от другата страна на масата.

— Сигурна ли си, че си готова за това?

Пени вдигна поглед, изненадана от безпокойство в гласа на малката си сестра.

— Разбира се, че съм готова — успокои я тя. — Не можем да изживеем остатъка от живота си, като се крием. Освен това двете ни наблюдават като ястреби. — Тя кимна към масата до вратата, където личните им сенки, Дон Доус и Гари Диркс, също бяха седнали на обяд. И двамата бяха генерали, назначени им от ФБР. Нямаше вече щатска полиция сега, когато ФБР имаха същински случай. — В колко по-голяма безопасност можем да бъдем?

— Побърква ме мисълта, че убиецът с рицина все още не е хванат — измърмори Лия. — Копелето заслужава да бъде обесено за топките.

— Лия! — изсмя се Пени.

— Ами така си е. А когато го хванат, Хана трябва да остави Джо за малко насаме с него.

— Хмм — изсумтя Пени, — защо ли ми се струва, че това ще му хареса.

— Да, забелязах, че вие двамата прекарвате страшно много време заедно — опита се да разбере нещо повече по-малката.

— Искаш ли да си разделим едно предястие? — попита Пени, измествайки разговора към по-безопасна тема.

Джо беше страшно грижовен след инцидента — толкова мил и разумен, че я плашеше. Тя откри, че прекалено много разчита на него напоследък, за да бъде щастлива. Бе решила да вземе драстични мерки, за да избегне неизбежната мъка.

— Давай — надсмя ѝ се сестра ѝ — Просто не обръщай внимание на това, което не искаш да приемеш. Винаги правиш така. Да опитаме пълнените раци.

— О, звучи вкусно.

— Както и да е — добави Лия, барабанейки с пръсти по масата. — Имам една изненада.

Пени премести поглед от предястията.

— Каква?

Поднесена от малката ѝ сестричка, нямаше начин да не е шокираща.

— Такава — каза момичето и кимна към лявата си ръка, с която барабанеше по масата.

Там, на безименния ѝ пръст, проблесна най-красивият малък диамант, който Пени беше виждала някога.

— О, Боже! — извика тя, като хвана ръката на сестра си и я придърпа по-близо. — Има формата на сърце! О, страхотен е! Кога ти предложи?

Докато Лия се впускаше в подробно обяснение за вечерната разходка с Норфолк стар, Пени се мъчеше да потисне завистта си. Дори в най-смелите си сънища не си бе помисляла, че Лия ще се сгоди преди нея. Тя бе тази, която искаше брак и семейство. На буйната и неукротима лудетина със сигурност щеше да ѝ трябва още известно време, преди да заживее спокойно.

Но когато видя радостта, танцуваща в очите на момичето, докато ѝ разказваше как Вини паднал на колене наред препълнения салон и всеки пътник на борда станал свидетел на неговата чувственост, всякаква следа от завист се изпари. Точно това бе искала за сестра си от години — да бъде обожавана от човека, когото обича.

— О, скъпа — задъха се Пени, — толкова се радвам за теб.

Двете се прегърнаха над букет от карамфили, след което попиха сълзите си с платнените салфетки, докато сядаха обратно.

— Та ето за какво става въпрос — каза Лия, поглеждайки я с извинение. — Няма да бъда тук за Деня на благодарността.

— О! — възкликна Пени, тайно обзета от облекчение.

— Отивам с Вини във Филадельфия, за да се запозная с майка му и сестра му.

— О, Боже!

По всичко личеше, че Лия се страхува от предстоящата среща.

— Ами ако майка му ме намрази? — проплака момичето. — Знаеш какви са майките, що се отнася до синовете им.

— Скъпа, няма за какво да се притесняваш — успокои я Пени, въпреки че стисна пръсти в скута си.

Тъй като Вини едва бе преминал тийнейджърската възраст, майка му може би щеше да е шокирана и ужасена от познанството му с по-възрастна жена.

— Мислиш ли? — попита Лия. — Вини казва, че е много мила и ще ме хареса още щом ме види.

— Може да ѝ отнеме малко повече време — предупреди я практично Пени.

По-малката не я бе попитала каква ще бъде нейната ваканция. Тя самата едва го вярваше, но ако не си осигуреше по-дълга раздяла с Джо, щеше да се задуши от огромната любов, която изпитва към него, да му каже как се чувства и да го накара да избяга от нея.

Не, единственият начин бе да увеличи разстоянието помежду им както физически, така и емоционално. А ако завари друга жена в обятията му, като се прибере, така да бъде. Беше наясно с навиците му още когато се бе съгласила на тази връзка. Наивността можеше да ѝ коства много. Бе научила този урок по трудния начин.

* * *

— Добро утро, сър — извика Пени, като отвори вратата на трета стая. Адмирал Джейкъбс бе тук за ежеседмичната си терапия.

Свари го седнал на масата за прегледи. Беше подпрял бастуна си наблизко.

— Къде беше? — попита той.

Воднистите му сини очи я пронизаха и я изучаваха по начин, който я накара да се чувства странно.

— Бях си взела малко почивка — обясни тя. — Не биваше да отменяте последната си терапия само защото мен ме е нямало. Командир Спаркс е също толкова способна да помогне на скованите ви колене.

— Не — изръмжа възрастният мъж, отхвърляйки с ръка предложението. — Тя е твърде груба.

— Надявах се да ви помогна повече, сър, но се страхувам, че имам неприятни новини за вас. Подробно разгледах показателите ви и на този етап ще трябва да ви препоръчам операция. Не сме постигнали достатъчен напредък с манипулативни техники. Ще ви трябва двойна подмяна на коляното.

Когато думите ѝ не предизвикаха никаква видима реакция, Пени опита отново.

— Разбирате ли какво ви казвам, сър? Никога повече няма да ходите нормално, да изкачвате стълби, да връзвате обувките си, освен ако не си направите операция.

— Както кажеш — отвърна той със свиване на рамене и отново я прониза с поглед.

Озадачена от поведението му, тъй като все пак операция на неговата възраст бе значимо и рисково преживяване, Пени извади химикал от горния джоб на престилката си и написа бележка за хирурга. *Провери психическото състояние на пациента.*

— Ще изпратя командир Хъксли да говори с вас днес, вместо да се придържаме към установения ред — предупреди го тя.

Адмиралът остана безмълвен.

— Ще трябва да свалите панталоните си — даде му указания Пени — и да сложите нощницата за пациенти. — Наведе се, за да извади чиста дреха от чекмеджето до краката му.

Когато я постави до него, го видя да бърка в джобовете си, като че ли за да ги изпразни. Тя се обърна, за да тръгне към вратата, но в този момент той повдигна бастуна и ѝ препречи пътя. Старецът я изненада, като скочи от масата за прегледи много по-ловко и по-бързо, отколкото би могла да допусне.

— Съжалявам, че трябва да го направя, лейтенант — каза ѝ с груб глас, като я задържа за ръката, за да ѝ попречи да тръгне назад. —

Но не мога да поема излишни рискове.

Объркана и уплашена, да не би да е изгубил ума си, Пени отвори уста да го успокои. Но след това видя в лявата му ръка да проблясва нещо, което приличаше на спринцовка. Господи! В следващия момент усети как иглата пробива кожата ѝ.

— Не! — изкрещя, като се отдръпна от него и се опита да освободи ръката си плачейки. — Какво правите?

— Почиствам къщата — отговори той, преследвайки я. — Нямах представа, че си дъщеря на Дани. Прайс е толкова разпространено име.

Пени се мъчеше да го държи на разстояние, но той бе учудващо силен и бърз. За неин ужас успя да я сграбчи, завъртя я, рязко затисна устата ѝ с ръка и я притисна към себе си.

— Сега стой неподвижна — изръмжа в ухото ѝ — или това ще остави синини.

Тя се изви с цялата си сила и успя да се освободи.

— Чакайте — рече задъхано и съзряла вратата в далечния край на малката стая, отново заотстъпва назад. — Чакайте! Съжалявам за сина ви — продължи заеквайки, когато всички липсващи парчета си дойдоха на мястото. — Това, което се случи с него и с много от нашите войници, е ужасно. Но аз нямам нищо общо, сър. Не можете да ме убиете. Тогава вие ще сте виновен. А вие сте патриот, сър, не убиец. — Пое си дълбоко дъх, готова да се разкреци за помощ.

— По време на война, скъпа, дори патриотът е принуден да върши немислими неща.

— Но аз не съм врагът.

Странно, но гласът ѝ сякаш идваше някъде от много далеч. Внезапно главата ѝ започна да кънти. Подът под краката ѝ се залюля и тя рухна, стоварвайки се върху масата за прегледи. О, Боже. Каквото и да имаше в тази спринцовка, то бе влязло в кръвта ѝ. Все пак щеше да умре!

* * *

Джо подпря лакът на гишето на клиниката и удостои старшина Дейвис с най-очарователната си усмивка.

— Добър ден.

Тя вдигна поглед, позна го и се усмихна в отговор.

— А, здравейте, сър. Имате ли насрочен час днес?

— Не, но се надявах, че ще ме вмъкнеш.

Бяха му необходими само петнайсет минути от цялото внимание на Пени. Трябваше да я попита нещо важно.

— О — потрепна старшината, — не знам. Лейтенантът в момента е с адмирал Джейкъбс. Това обикновено отнема известно време.

Неприятно чувство премина през Джо. Да, адмиралът, който знаеше толкова много за него.

— Сигурен съм, че тя би искала да ме види — убеждаваше я той, гледайки към офиса зад старшината. — Къде е охранителят й?

— Ами, отиде да си вземе сода от машината — отвърна жената.

Притеснението на Джо се усили.

— Така ли? Трябва да говоря с Пени — заяви той, този път, без да губи никакво време.

Тя внимателно разгледа графика.

— Добре, сър. Какво ще кажете да ви вмъкна веднага след като приключи с адмирала?

— Благодаря.

— Последвайте ме, сър — покани го, като стана да му отвори вратата.

Следвайки Дейвис надолу по коридора, Джо усети безпокойството му да расте с всяка секунда. Без да обръща внимание на въпросителния поглед на рецепционистката, спря, за да се помъчи да разбере какво се опитва да му каже шестото чувство. Защо фактът, че Пени е сама с адмирала, го притесняваше толкова много? Дали заради това, че този човек бе объркал съзнанието му, опитвайки се да го убеди, че все някой е виновен за провалената мисия? Това му се стори като вманиачаване. Разбира се, бе загубил сина си от приятелски огън в покрайнините на Насирия.

Приятелски огън. Думите избухнаха в главата на Джо.

— В коя стая е Пени сега? — обърна се той към Дейвис.

— Сър, не можете...

Дрънченето на метален контейнер накара Джо да се извърне към някаква врата по другия коридор. Без да спре, за да почука, той натисна дръжката и влезе вътре. Това, което откри, го уплаши до

смърт. Пени лежеше по корем на масата за прегледи, плъзгайки се по тънката кожена покривка. Стиснал спринцовка в едната ръка, адмирал Джейкъбс се колебаеше дали да заобиколи кушетката. Той местеше поглед от Пени към неочаквано появилия се мъж, като че ли да прецени кой от двамата представлява по-голяма заплаха.

— Какво си й направил? — попита Джо, докато Пени продължаваше да се свлича надолу.

Той приближи масата от противоположната страна и я прихвана през кръста точно преди да падне на колене. В същия момент адмиралът се спусна към него, насочвайки иглата към гърба на Пени, но тя се свлече. С рязко обръщане на сто и осемдесет градуса, без да престава да я придържа, Джо вдигна ръка, за да му попречи. Спринцовката излетя от ръката на адмирала и се удари в стената.

— Извикай помощ! — изкрещя Джо към Дейвис, която стоеше на прага зяпнала от изумление.

Жената тръгна веднага. Пени висеше отпусната върху ръката му. Мисълта, че е станала последната жертва на адмирала, почти го парализира.

Но възрастният мъж се втурна към спринцовката и се опита да я вдигне от пода.

— Остави я! — заповяда Джо, раздвоен между желанието да се погрижи за Пени и необходимостта да тръгне след адмирала.

Задоволи се да блъсне стареца и да го събори на земята. Джейкъбс падна, а Джо ритна спринцовката през вратата. След това постави Пени по гръб върху масата.

— Пени, скъпа, кажи нещо! — умоляваше я той.

Адмиралът изстена, без да може повече да се изправи на крака. Сърцето на Джо почти спря, докато напипа пулса ѝ. В следващия момент усети лекото пулсиране под пръстите си. С въздишка на облекчение, се наведе над лицето ѝ, за да провери дали диша. Сладкият дъх от издишането ѝ върху брадичката му го успокои достатъчно и той се обърна. Повдигна стария човек от пода, като го сграбчи за яката на ризата и го погледна право в очите.

— По-добре тя да не умира, болно копеле! Това в спринцовката рицин ли е?

Другият стисна устни, отказвайки да отговори. Джо го блъсна върху стола.

— Не мърдай или си мъртъв — предупреди го той.

Беше се навел над Пени, когато трима души нахлуха в стаята — нейната охрана, Дейвис и доктор Хъксли. Охранителят погледна първо момичето, после спринцовката, която очевидно бе вдигнал в коридора.

— Все още има четири милиграма в нея — каза, като се пресегна за хартиена кърпа, за да я увие. След това се обърна към Дейвис: — Повикайте специалист по отровите, старшина.

Докато охраната слагаше белезници на адмирала и го разпитваше без никакъв резултат, доктор Хъксли се захвана с Пени. Със сърце в гърлото, Джо гледаше как проверява жизнените ѝ показатели и се опитва да я свести. Почувства облекчение, когато клепачите ѝ потрепнаха и очите ѝ бавно се отвориха. Коленете му омекнаха.

— Пени! — извика Джо, избутвайки лекаря настрана. — Как се чувстваш?

Без съмнение, сините ѝ очи имаха най-прекрасния цвят на света.

— Добре — отвърна тя и примигна няколко пъти. Повдигна глава и забеляза отвращението на охранителя си от отказа на адмирала да говори. После погледна Джо с извинителна усмивка. — Предполагам, че съм припаднала. Съжалявам, беше такъв шок.

Коленете на Джо потрепериха. Струваше му се, че самият той може да изпадне в безсъзнание. За да не позволи това да се случи, се наведе с усилие над масата и прегърна жената, която обичаше.

Боже, каза си мислено, за втори път почти не му я бяха отнели!!

Час по-късно Пени все още лежеше на масата за прегледи. Джо обикаляше около нея. Стаята, която гъмжеше от лекари, охрана и лаборанти, най-сетне беше притихнала. Охранителят бе предал адмирал Джейкъбс в управлението на ФБР, където Хана и Валентино щяха да продължат разпита. Специалистът по отровите, който бе взел кръв на Пени, бе излязъл, за да провери резултатите.

— Ще се оправя, Джо — успокояваше го тя, обзета от желание да прогони сянката на тревога от очите му.

— Скоро ще разберем — съгласи се той, разтривайки бързо ръката си, като че ли за да поддържа кръвообращението си.

— Не мога да повярвам, че е бил адмиралът — удивена каза Пени, клатейки глава. — Мислех го за толкова почтен човек.

— Сигурен съм, че е бил — отговори Джо. — Войната има начини да размие границите между добро и зло. Бил е военнопленник във Виетнам години наред. Кой може да каже какъв ефект е оказало това върху него? А после е изгубил сина си по такъв начин. Във всеки случай всичко вече свърши.

Тя остави последните му думи да проникнат в съзнанието ѝ и да приеме, че най-сетне всичко е свършило.

— Слава богу — прошепна, припомняйки си отново случилото се. После неочаквано каза: — Ти ми спаси живота. Ако не беше нахлул тук, той щеше да ми инжектира всичката отрова. Защо дойде всъщност?

— Просто наминах. Исках да те питам нещо.

Сърцето ѝ бавно се преобърна. Не, не можеше да е това, което си мислеше...

— Знаеш, че Денят на благодарността приближава, нали — започна той, покачвайки напрежението.

Беше ѝ трудно да диша.

— Да.

— Ами, отидох да купя билети за полета до Невада и си помислих: „Може би Пени би искала да дойде с мен“.

Думите му разсеяха надеждите ѝ.

— Искаш да се запозная с родителите ти? — предположи тя.

— Ами... да.

Под загара той се изчерви.

— Защо? — осведоми се Пени.

— Ами, защото... ти си ми най-добрата приятелка. Исках да ти покажа каньона Ред Рок, да го видиш с очите си. Освен това тази есен преживя много. Заслужаваш почивка.

Тя искаше да го попита: *Това ли е единствената причина?* Но не беше честно от нейна страна да го поставя в неудобно положение. Това все пак беше Джо, мъж, който живееше за тръпката и предизвикателствата в живота. Тя го обичаше заради това, което е, а не заради това, което тя иска да бъде.

— Опасявам се, че не мога — заяви Пени, като разкри плановете си за пръв път. — Няма да съм тук за Деня на благодарността.

— Къде ще ходиш? — Изглеждаше озадачен.

— Ще летя над Атлантическия океан. Ще заема мястото на лекар за спешните медицински полети — обясни тя, наблюдавайки изражението му за следа от мъка.

— Защо? — попита той, напълно слисан.

— За да може медиците със семейства да се приберат за празниците — отвърна тя.

За секунда той изглеждаше разочарован, но бръчката на челото му изчезна бързо.

— Добре — каза бавно, асимилирайки току-що съобщената новина. — Кога ще се върнеш?

— В деня след Коледа.

Стоицизмът му се изплъзна за втори път.

— Няма да си тук дори за Коледа? — попита скептично.

— Повечето от екипажите имат семейства — изтъкна тя, — които не са виждали от месеци.

— Ами Офелия?

— Тя ще се оправи. Сега си има Вини. В Деня на благодарността той ще я води да я запознае със семейството си.

Джо не отвърна. Пени потърси в тъмнозелените му очи някакъв знак за чувствата му. Дори най-малкият намек, че търси обвързване, а не просто авантюра с нея в каньоните на Невада, щеше да бъде достатъчен и тя щеше да зарече всичките си планове, за да бъде с него.

Но той не стигна до там, където тя се надяваше. С изкуствена усмивка, наведе глава и я целуна по бузата.

— Трябваше да се досетя — каза ѝ, показвайки по-скоро разочарование, отколкото тъга. — Винаги си поставяла другите пред себе си. Възхищавам ти се заради това.

Когато погледите им се срещнаха, очите на Пени се насълзиха от напирещата в сърцето ѝ любов. Тя не смееше да я разкрие, за да не би той да се почувства ужасно, задето не ѝ отвръща.

Той ми се възхищава, помисли си, докато отговаряше пресилено на усмивката му. Ако изпитваше към нея нещо повече от възхищение, то точно това беше моментът да ѝ го каже. Все пак днес едва не беше умряла.

— Добри новини — чу се гласът на специалиста по отровите, който стресна и двамата с нахлуването си в стаята. — Кръвта ви

изглежда напълно нормална, лейтенант Прайс. Чиста сте.

— Слава богу — отдъхна си Джо, отстъпвайки настрана, за да стисне ръката на лекаря. — Свърши се, Пен. Хайде. — Посегна към нея, за да ѝ помогне да седне. — Да се прибираме у дома и да празнуваме.

У дома, помисли Пени с болка. Домът бе място, което споделяш със семейството си, не с любовника си. А семейство не беше сред нещата, което Джо искаше да ѝ даде. Слава богу, бе усетила, че този неизбежен момент приближава, и бе предприела отчаяни мерки, за да го избегне.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Вечерта в Деня на благодарността на националното летище Норфолк беше лудница.

— Не мога да повярвам, че военноморският флот ме изпраща с граждански полет — дразнеше се Пени, следейки в монитора отпътуващите, отменените и закъснелите полети. — Я виж ти. Все пак е навреме — удиви се тя.

— Моят също — каза Джо, вперил поглед в друг екран.

— Предполагам, че това ни слага сред късметлиите — отбеляза саркастично тя.

Бяха прекарали последния час разглеждайки магазините за подаръци и слушайки негодуванието на пътниците наоколо за закъснелите им полети. Тайно се бе надявала нейният да бъде забавен, което щеше да ѝ даде повече време с Джо, чийто самолет щеше да излети след три часа. Той бе достатъчно мил да дойде по-рано само за да я изпрати.

Реалността на предстоящото ѝ заминаване оставяше стоманено усещане в стомаха ѝ. Не бе готова за това.

— Е — каза той с неохота, — предполагам, че е по-добре да отидем до твоя терминал.

Пренебрегвайки факта, че ще пътува с униформа, Пени улови ръката му и се притисна към него. Защо не? Това можеше да е последният път, когато щеше да има възможност да го прегърне. Отправяше се към военна зона. Животът ѝ не беше гарантиран.

Докато проправяха пътя си през охраната и тълпата, гласове по интеркома обявяваха отпътуващите и закъснелите полети. Пищяха бебета. Обезумели пътници спореха с персонала на гишетата.

Напрежението във въздуха се просмука през тънката кожа на Пени, връзвайки стомаха ѝ на възел. Странно, въпреки че се отправяше към Вашингтон, а след това към Ирак, не нейното физическо състояние я притесняваше. Можеше да усети как напорът на надвисналата над нея тъга разбива стените на сърцето ѝ.

Да, идеята да направи това беше нейна, за да се спаси от потенциалното разочарование. Но с всеки следващ миг все повече не ѝ се искаше да продължи напред.

Щеше ли да го намери в обятията на друга жена, когато се завърне? Тази мисъл я убиваше. Как можеше той да полудее по нея, да прави любов с нея, да се грижи за нея така, както го бе правил през последните седмици, ако не обичаше само и единствено нея?

— Виждаш ли място, където да седнем? — попита я Джо, когато забавиха ход до нейния терминал.

— Не искам да сядам — призна тя, притискайки корема си с ръка.

С проникателен поглед, Джо сложи пътническите им чанти в краката си и я придърпа към себе си, придържайки я здраво.

Сълзи бликнаха от очите на Пени, когато се предаде на утешението му. Нямаше друго място на света, на което би искала да бъде, освен тук, с глава на гърдите на Джо, слушайки ритмичното биене на сърцето му, вдишвайки чистия му мъжки аромат. Това бе всичко, от което се нуждаеше, за да е щастлива.

Колко плашещо беше това.

— Боже, ще ми липсваш, Пен — каза той пресипнал, прегръщайки я дори по-силно.

Като фон се чу първото обявяване на нейния полет.

Той звучеше толкова искрен. Прониквайки в дълбочината на чувствата му към нея, Пени се изсмя с насълзени очи.

— Да, бе. След пет дни ще ме забравиш. Познавам те, Джо Монтгомъри.

За нейна изненада той повдигна брадичката ѝ. Тя затаи дъх при вида на намръщеното му лице и страстта в очите му.

— Не мисля — изрече тихо. — Защото самият аз току-що го разбрах.

За нейно удивление прекара пръсти през косата ѝ, разхлабвайки кока на тила ѝ, и я целуна яростно.

Потънала в страстната му милувка, Пени не можеше да мисли. Той продължаваше да я целува, без да обръща никакво внимание на тълпата, редяща се за качване в самолета.

Какво бе разбрал току-що? Какво се опитваше да ѝ каже?

Тя вкушваше страстната му целувка и я поглъщаше като цвете слънчева светлина. Светът ѝ се въртеше около него. Би му позволила да я целува вечно, но най-сетне той се отдръпна и повдигна глава.

Неколцина пътници ги аплодираха, но Пени бе твърде зашеметена, за да я е грижа.

— Сега върви — каза Джо пресипнал, със зачервено лице и насълзени очи. — Върви да вършиш добрини за другите, Пенелопе Ан Прайс. Но по-добре да се върнеш при мен вкъщи невредима. Това е заповед — добави сериозно.

Пени се опита да отвърне. Надеждата пусна корени дълбоко в сърцето ѝ.

— Тъй вярно, сър — успя да отвърне приглушено.

Замаяна, пое ръчния багаж, който той повери в ръцете ѝ. Покорно стъпи на бързо движещата се пътека, търсейки бордовата карта и документа си за самоличност.

Те продължиха да се гледат, докато стюардесата не взе билета ѝ. Джо помахаше с ръка за довиждане с умислено изражение, което я трогна.

— Обичам те, Джо! — изкрещя тя в последния момент.

Очите ѝ блеснаха, а смайването замени тъжното му изражение.

С пламтящо лице и опасявайки се от последиците на порива си, Пени се обърна и се понесе надолу по подвижната стълба.

Ако това не накараше Джо да се затича, тогава може би нищо не би могло.

О, Боже, моля те, нека той да ме чака, когато се върна.

* * *

Когато Вини паркира пред редица къщи в източната част на Филадельфия, Лия изтри потта от дланите си. Имаше чувството, че стъпва на чужда планета, където сградите са прилепени една до друга и негостоприемният студен вятър носи боклуци.

— Коя е вашата къща? — попита тя.

Усещаше напрежението в корема си.

— Ето я там.

Той посочи масленожълта сграда с лющеща се боя и изкривена предна веранда.

Лия преглътна с усилие. Дали фактът, че двамата с Вини са от различни светове, щеше да повлияе на съвместното им бъдеще?

Той изключи двигателя и улови несигурния ѝ поглед.

— Обичам те — наведе се и допря чело до нейното. — Не се притеснявай. Сто пъти ти казах, че ще те харесат.

— Щом казваш — въздъхна тя.

Едва бяха слезли от колата, когато входната врата се отвори с трясък. Тъмнокосо момиче се затича по стъпалата на верандата и с вик на задоволство се хвърли в обятията на Вини. Докато той я въртеше, Лия осъзна, че съществото с буйни коси е петнадесетгодишната му сестра Изабела.

— Бела — каза той, пускайки я на земята. — Искам да те запозная с някого. Това е Лия.

Черешовите очи се разшириха, преценявайки я.

— Здравсти — каза Изабела срамежливо.

Бе слабичка, само кожа и кости, но тялото ѝ тепърва щеше да се развива.

— Приятно ми е да се запознаем — измърмори Лия.

Мрази ме, помисли си тя.

Входната врата се отвори отново и тя се стегна, очаквайки нещо още по-лошо.

— Винсенте! — извика жената и хукна към тях с разперени ръце.

Здрава и тъмнокоса, с едва забележими сребърни нишки в косите, майката на Вини го погълна в прегръдката си. Целуна го силно по двете бузи, а след това го отдалечи от себе си, без да го пуска.

— Винсенте, *синчето ми* — пропя жената. — Всеки път, когато те видя, си все по-красив.

— Мамо, моля те — смути се той, изтръгвайки се от ръцете ѝ. — Искам да се запознаеш с Лия. — Той улови ръката на Лия и я дръпна до себе си. — Това е жената, за която ти разказах. Помолих я да се омъжи за мен.

Майката и дъщерята ахнаха. Градският шум като че ли се усили пропорционално на внезапно настъпилото помежду им мълчание.

— *Боже мой* — въздъхна майка му и погледът ѝ се насочи към лявата ръка на Лия.

Изглеждаше ужасена.

Вини постави ръка на раменете на годеницата си. Устата ѝ бе пресъхнала, сърцето ѝ препускаше. Тази любов бе обречена. Но тогава...

— Добре дошла! — извика майката на Вини. Улови главата на Лия и я целуна по двете бузи, след което добави: — Винсенте ми е разказвал толкова много за теб. Трябваше да се досетя, че ще ти предложи да се ожените.

— Благодаря — промърмори Лия едновременно смаяна и объркана от внезапно проявената топлина.

Тя погледна Вини за обяснение.

— Какво ти казах? — присви рамене той.

Час по-късно Лия, Вини и Изабела седяха около малка кухненска маса, която Роза, майката на Вини, бе покрила с дантелена покривка. Изваждайки бутилка вино и кристални чаши, тя почете с тост годежа им, а след това се хвърли в трескаво готвене.

— *Любов!* — каза с въздишка, надвесена над врящия сос за спагети.

От време на време поглеждаше Лия и Вини, които седяха, допрели рамене, и попиваше очите си с края на престилката си. Изабела, която бе преодоляла срамежливостта си, ги заливаше с новини от социалния си живот.

— Защо дружиш с толкова много момчета? — прекъсна я Вини строго. — Момчетата носят само неприятности. Стой настрана от тях.

Изабела извъртя очи.

— Вече не съм малко момиче, Вини — осведоми го тя.

— Напротив. — Той се наведе над масата, за да ѝ отправи непреклонен поглед. — Докато си ми сестра, ти все ще си малко момиче.

— *Стига*, Изабела — обади се Роза откъм печката. — Остави Вини да говори. Работиш ли, *скъпа* Лия? — попита тя.

— Репортер съм в една новинарска телевизия — отвърна младата жена.

— Ще стане известна, мамо — вметна Вини. — Още в първия си репортаж разкри убиеца с рицина. Нали знаеш, онзи, дето отровил четирима висши офицери, замесени в случаите с приятелски огън.

— Четох за това във вестника — обади се Изабела.

— Ти пък защо четеш вестници? — смъмри я Вини. — Не ти трябва да знаеш какво пишат там.

Сестра му погледна Лия и въздъхна.

— Как се справяш с него? — попита тя.

— Родителите ти трябва да са много горди с теб — обади се Роза в същото време.

Тъга прониза сърцето на Офелия, забавяйки отговора ѝ.

— Тя няма родители, мамо — поясни Вини с онзи нежен тон, който я караше да иска да изпълзи в скута му.

— Какво!

Роза изпусна черпака в тенджерата.

Докато Вини обясняваше, че майката на Лия ги е изоставила, а баща ѝ е бил убит от онзи с рицина, тя цъкаше с език и мачкаше престилката си. Сълзи тръгнаха по страните ѝ, а Лия усети как собствените ѝ очи парят.

— *Бедното дете!* — възкликна бъдещата ѝ свекърва и се приближи до Лия, за да я целуне още веднъж по двете бузи. После заяви: — Вече аз ще съм твоята майка.

— Охо, и още как — измънка Вини под носа си.

Роза размаха пръст към него.

— Ти мълчи! — скара му се тя. — Всяко момиче, което ще се омъжва, се нуждае от майка. Кога е датата на сватбата?

Вини и Офелия се спогледаха.

— Все още не сме я определили — бързо отвърна момичето.

— Кариерата ѝ тъкмо започва — обясни Вини. — А и аз трябва да реша дали ще остана в армията, или ще постъпя в колеж.

— Разбирам — каза Роза разочарована и се върна към бъркането на соса. — В такъв случай тази вечер Лия ще трябва да спи в стаята на Изабела — обяви категорично.

— Мамо! — запротестира Вини.

Лия прикри киселата си усмивка зад чашата с вино. В отделни стаи или не, Вини щеше да намери начин да бъде с нея.

Докато закачките продължаваха, усещане за благополучие се прокрадна в сърцето ѝ. Странно, но в тази непозната обстановка, обградена от хора, които бе видяла за първи път само преди малко, тя изведнъж се почувства у дома си.

Докато се качваше по стълбите на къщата на Гейб Рено на плажа, Джо се чувстваше като самия чичо Скруч. Несекващите звуци на веселие, които се носеха наоколо, почти го накараха да се върне. Но беше Бъдни вечер. Като командир на празнуващата компания бе длъжен не само да присъства на купона, но и да се престори, че се забавлява.

Лай на лабрадор и тийнейджърка с изкуствена усмивка, тоест дъщерята на Гейб, отговориха на силното му чукане по вратата.

— Добро момиче — обърна се Малъри към кучето, което покорно седна на прага. — Здравсти — поздрави тя Джо, когото познаваше от преди няколко седмици, когато семейство Рено го бяха поканили на вечеря. — Обзалагаха се дали ще дойдеш.

— Така ли! — Бе се научил да очаква всичко от Малъри. — Предполагам, че напоследък съм голям мърморко.

— О, не се притеснявай — каза тя. — Не си единственият.

Нямаше време да размишлява какво означава това. Гейб Рено се появи иззад ъгъла и каза:

— Малъри, престани да му надуваш главата и го покани вътре.

— Виждаш ли какво имам предвид? — изсумтя тийнейджърката, отстъпвайки назад, за да пусне Джо да влезе.

Появи се и Хелън, жената на Гейб.

— Толкова се радваме, че успя да дойдеш — каза тя, поемайки от ръцете му бутилката с шери, която ѝ подаде. — О, това е точно за вечерята, която правя.

Джо не можеше да повярва колко е наедряло добре сложеното ѝ тяло.

— Леле, бебето май е пораснало много за последните три седмици — отбеляза той.

— Знаеш ли, и аз го забелязах — отвърна тя иронично, понесла шерито в кухнята.

— Ще взема палтото ви, сър — каза Гейб. — Мисля, че познавате почти всички тук — добави, когато го въведе в огромна стая с високи тавани. Осветената с множество лампички елха хвърляше черешов блясък върху гостите. Коледна музика звучеше тихо за фон.

— Но като се позамисля, май не сте се срещали с нашия бивш главен началник Себастиан Леон. Себастиан, това е новият ни командир, Джо Монтгомъри.

Слаб мъж с тъмна кожа стана от фотьойла и му протегна ръка.

— За мен е удоволствие, сър — каза след здраво ръкостискане и продължи с подчертан английски акцент: — Почти съжалявам, че се пенсионирах. От онова, което ми разказаха, щеше да е удоволствие да работим заедно.

— Чувал съм добри неща за вас — отвърна Джо откровено.

Себастиан Леон, известен като „човека пясък“, беше истинска легенда за своето време.

— Това е жена ми Лейла с дъщеря ни Исме — представи слабата брюнетка на дивана мъжът. Бебето беше само бузи и блестящи черни очи. — А това у старши офицера е близнакът й.

Джо забеляза Соломон Макгуайър да седи с кръстосани крака на пода, гъделичкайки пиццата от радост бебе по коремчето. Нежното отношение към детето промени цялата му представа за него само за броени секунди. Кой би могъл да предположи, че човекът си имал слабост?

— А с началник Макафри се запознахте снощи — добави Гейб, все още в ролята на домакин.

Джо кимна към снайпериста, когото бе освободил от отряда предната вечер, за да може да прекара последните четири години от службата си с любимото момиче.

— Сър — обърна се офицерът с коса, вързана на конска опашка. Той свали ръката си от раменете на жената до себе си и я представи на Джо. — Това е Сара — каза той, произнасяйки името й с благоговение и западен акцент. — Пристигна със сина си снощи, за да ми подари най-прекрасната нощ в живота ми, сър.

Слабата блондинка със синьо-сиви очи му отправи срамежлива усмивка.

— Много ви благодаря — обади се тя и го погледна по същия начин, по който го гледаше Пени, сякаш можеше да види истинския Джо. — Направихте Чейс толкова щастлив. Мен също, разбира се — прибави тя и се изчерви.

От това, което Джо бе чул за живота й, тази жена заслужаваше малко радост.

— Не ми благодарете — възпря я той, чувствайки се неловко. — Лейтенантите Рено и Линдстром настояха за ранното му освобождаване.

— Но вие не сте се възпротивили — настоя тя.

Вярата ѝ в него отново го накара да се сети за Пени.

Господи, колко му липсваше!

Звънецът иззвъня, кучето се разляя и Гейб отиде да посрещне закъснелите гости.

— Ето ви и вас. Бях започнал да си мисля, че няма да дойдете — чу думите му Джо.

— Вината за закъснението е моя — провикна се познат глас.

Секунда по-късно Хана Линдстром влезе в голямата стая в тъмночервен костюм, който подхождаше на огненочервената ѝ коса.

— Не са ти се обадили от офиса, нали? — попита я Хелън, която се появи с поднос с глазирани коледни сладки.

— Не, имах пристъп на сутрешно неразположение — съобщи Хана и продължи намръщено: — В осем часа вечерта, представи си!

— Хей — смъмри я съпругът ѝ. — Развали ми изненадата. Щях да му дам чорапа с подаръка ми.

Подаде на Гейб лентичка от тест за бременност.

— По дяволите, синко — възкликна Гейб. — Мислех, че двамата едва сте започнали да опитвате.

Лутър сви огромните си рамена.

— Просто дадох най-доброто от себе си — каза той с убийствена усмивка.

Хана го сръга, въздишайки ядосано.

— Оу! — изпротестира той.

— Престани да си приписваш всички заслуги. Ние сме тези, които трябва да свършат цялата работа, нали, Хелън!

Грабна бисквитка от подноса, който домакинята носеше покрай нея.

— Точно така — съгласи се другата. — Всичко се свежда до женската сила на духа. Вие, момчета, участвате само в ездата — подхвърли, подавайки подноса към Себастиан, а след това и към Соломон Макгуайър.

— Каква езда! — измърмори Гейб под носа си. — Не съм го правил от седмици.

Е, Джо вече знаеше защо началник-щабът му е кисел. Усети, че се усмихва.

— Чакай само да те застигнат прословутите безсънни нощи — предупреди го Лейла от дивана. — Дори не се опитвайте да се правите на героини, дами. Среднощното ставане е измислено само за бащите. Себастиан му се наслаждаваше, нали, скъпи?

— Нощем мислех, че близнаците никога няма да заспят — отвърна мъжът, без всъщност да отговори на въпроса.

— Човече, нямам търпение! — Лутър сграбчи жена си и погали плоския ѝ корем. — Кога ще изглеждаш бременна, а?

— Това не е дух в бутилка, скъпи — отблъсна ръката му тя. — О, Хелън, не ми казвай, че си приготвила прочутите си коктейли, след като не мога да пия.

— Не си единствената, скъпа — отвърна приятелката ѝ.

— Да, но ти почти си излязла от това положение — отбеляза другата, загледана в обиколката на талията ѝ. — Божичко! Кога ще се ражда това бебе?

— Вчера. Може ли да не говорим за термина?

— Сладките ти са страхотни — любезно смени темата гостенката.

Прозрение прониза съзнанието на Джо. *Неговото момиче трябваше да бъде тук.* Видение на бременната Пени проблесна в главата му. Със спираца сърцето увереност осъзна, че го иска повече от всичко на света. Очакваше тази мисъл да го ужаси, ала вместо това тя го развълнува както нищо друго досега.

— Хей, Джо, поддържаш ли връзка с Пени?

Изненадан да чуе името ѝ, докато бе подвластен на видението си, Джо срещна въпросителния поглед на Хана.

— Разменихме си по няколко имейла — отвърна той.

Колко пъти му се бе искало да ѝ напише: *Каза ли, че ме обичаш?* Терминалът бе толкова шумен онзи ден. Ами ако не я бе разбрал правилно, чувайки само онова, което му се искаше? Имейлите ѝ през последните четири седмици просто разказваха какво ѝ се е случило, без да му дават каквато и да е надежда, че тя таи дълбоки чувства към него.

— В такъв случай следващия път, когато ѝ пишеш, ѝ кажи, че адмирал Джейкъбс се е признал за виновен, така че няма да се наложи

да свидетелства на делото му.

— Чудесно — зарадва се Джо. — Знам, че не го очакваше с нетърпение. Но не е нужно да й пиша. Утре се прибира — добави той. — Ще ѝ го кажа лично.

Изречени на глас, на тези думи накараха сърцето му да забие ускорено и дланите му да се изпотят. Тъй като се бе отдал на работата си, за да забрави колко много тя му липсва, не бе разбрал как времето, през което бяха разделени, бе почти изтекло.

Какво ли щеше да бъде да се видят отново очи в очи след всички тези седмици? Намираще огромна промяна в себе си. Пренареди приоритетите си, което му действаше като движеща сила, за да достигне до най-важния момент в живота си.

Не можеше да повярва, че най-сетне, въпреки всички несгоди, е намерил любов, толкова чиста и силна, колкото тази на родителите му. Не трябваше да разочарова очакванията им повече, търсейки тръпки и забежки, за да държи надалеч мислите за живота си, изпълнен със самота. Повече нямаше да бяга. Да има Пени, бе всичко, от което се нуждаеше.

Соломон Макгуайър стана от пода. Все още държейки бебето в ръка, той загреба шепа ядки от масичката за кафе.

— Сър, имате ли предвид някой снайперист, който да заеме мястото на началник Макафри? — попита той.

— Да, имам — отвърна Джо. Беше го обмислил много добре. — Името му е Шон Харлън, викат му Харли. Най-добрият началник, с когото някога съм имал честта да работя.

— Харли — обади се началник Макафри. — Да, знам го. Страхотно момче. Истински пич. Добре де, съжалявам — извини се той на Сара, която го смушка с лакът.

— Така е — съгласи се Джо.

Въпросът беше дали Харли ще поиска въобще отново да работи с него. Бе му изпратил неофициално запитване и все още не бе получил отговор.

Соломон удостои Джо със странния си немигащ поглед, докато дъвчеше ядките.

— И аз познавам Харли — обади се той.

Нещо в тона му секна притока на въздух към дробовете на Джо. Двамата си размениха продължителен поглед и Джо осъзна с

безпокойство, че старши офицерът е наясно, че той е оцелелият, заел мястото на Харли в онази ужасна съдбовна вечер.

Мъжът изсипа останалите ядки в устата си и кимна, сякаш да потвърди предположението му.

— За него ще е чест да работи за вас — прибави той неочаквано.

Невидима тежест сякаш падна от гърдите на Джо, улеснявайки дишането му.

— Мислиш ли?

— Много командири забравят какво е да си на бойното поле — продължи Соломон. — Но не и вие, нали, сър.

— Не — заяви другият твърдо. Увереността на старши офицера предизвика признателността му. — Благодаря — продължи той, питайки се дали и останалите знаят. Огледа се и установи, че всички са се обърнали към него. Нито един не изглеждаше да го съди така, както сам се осъждаше.

Пени бе права. Повече от всеки друг командир той знаеше какво да очаква от хората си.

Да мисли отново за нея, предизвика у него усещане, подобно на скачане от самолет, само че по-хубаво. Утре щеше да проучи посоката на вятъра и да рискува всичко, най-вече сърцето си.

ЕПИЛОГ

Влачейки кувара зад себе си, Пени вървеше след войниците, слизащи от „С-141 Старлифтър“. На фона на заглъхващите двигатели на машината чуваше радостните възгласи на семейства и приятели, посрещащи своите мъже и жени военнорслужещи на летище „Нейвъл“.

Сърцето ѝ заби учестено, но тя бързо потуши надеждата, че Джо би могъл да бъде сред чакащите. Тя дори не трябваше да лети с този полет. В последната минута бе потърсила резервни места за възможно най-прекия полет към дома. Доколкото знаеше, щеше да пристигне тази вечер на „Норфолк Интернешънъл“.

Със схванати крайници от презокеанския полет, Пени бе посрещната от доста голяма радостна тълпа, издържала студа в зимната сутрин, за да дочака обичаните хора да се спуснат на пистата. Около сто души стояха зад металните бариери, размахваха знаменца и крещяха имена. Със сърце в гърлото, гледаше как съпрузи се спускат към жените си. Майки плачеха. Млади бащи грабваха децата си и ги притискаха до гърдите си.

Зад тълпата, върху развяващо се от вятъра платно, бяха изписани думите:

„ЩЕ СЕ ОМЪЖИШ ЛИ ЗА МЕН...“

Боже, колко хубаво беше да е отново у дома! Въпреки студения въздух небето бе невероятно синьо, без нито едно облаче по него. Свеж бриз с мирис на океан се блъскаше в униформеното ѝ яке, но слънцето затопляше рамената ѝ.

Когато се отправи сред тълпата към терминала, радостните срещи около нея накараха очите ѝ да се просълзят. Трябваше да си повика такси и да се прибере вкъщи.

Една ръка топло я хвана за рамото.

— Може ли да ви помогна с багажа, госпожо?

— Не, благодаря, мога... — Тя повдигна поглед нагоре и с изумление видя Джо да стои пред нея с хитра усмивка на лицето. Беше облечен цивилно, с ботуши и дънково яке, в които изглеждаше толкова мъжествен и красив, че главата ѝ се замая.

— Джо! — извика тя. — Какво правиш тук?

— Чакам някого — отвърна той и зелените му очи пронизаха нейните. — Един много специален човек.

— О! — Успя да потисне порива да се хвърли в обятията му.

Беше ли си намерил вече друга?

— Имах предвид теб, Пени — продължи той с безпокойство, че тя просто стои там, обхваната от съмнения.

— Мен? — Пистата сякаш се раздвижи. — Но аз не трябваше да се прибера с този полет.

Мъжът пхна ръце в джобовете си.

— Не се опитваш да ме избягваш, нали? — Той погледна неловко зад нея.

— Не, разбира се, че не. Как ме откри?

Шокът отстъпи място на усещането, че се носи над земята.

— Снощи събудих доста хора — обясни ѝ, усмихвайки се отново.

— Наистина ли?

Тя погледна надолу, за да се увери, че все още е стъпила на земята.

— Ти... въз... не си прочела още транспаранта ми, нали? — попита той.

— Транспарант ли?

Въпросът му я накара да се обърне, за да проследи погледа му. Имаше доста плакати и снимки, люлеещи се в ръцете на множеството наоколо. Прочете онези, които можеше да види:

„ДОБРЕ ДОШЪЛ ВКЪЩИ, ХАРИ!
ТАТКО Е МОЯТ ГЕРОЙ. ОБИЧАМЕ НАШИЯ
ГЕРОЙ.“

Над всички обаче се издигаше огромно платно с надпис. Чак сега видя, че е опънато на два пръта и двама здрави мъжаги с каменни лица

и скриващи очите им бейзболни шапки го държат високо над тълпата. Там пишеше:

„ЩЕ СЕ ОМЪЖИШ ЛИ ЗА МЕН, ПЕНИ?“

Кръвта се дръпна от лицето ѝ. Обля я въодушевление, което я замая.

— Аз ли?

Не можеше да повярва.

— Не познавам друга Пени — каза Джо и се насили да продължи да се усмихва — или поне никоя като теб. Стори ми се, че ми каза, че ме обичаш, когато заминаваше — добави смутено.

— О, Джо — въздъхна тя и покри лицето си с ръце. С периферното си зрение забеляза някакво дете да я снима.

— Не беше нужно да заминаваш, за да ме накараш да осъзная, че те обичам, Пени — продължи Джо сърдито. — Вече го знаех. Това, за което не си давах сметка, беше, че те искам в живота си, до края му. Затова направих това тук — обясни, кимайки към платното. — Пък и Гейб и Лутър ми дължаха услуга.

За нейно удивление той извади кадифена кутийка от джоба на дънковото си яке и коленичи пред нея. Пред Бог и пред всички останали улови лявата ѝ ръка.

Пени се олюля. Сред стоящите достатъчно близо, за да забележат сцената, се възцари тишина. Момиченцето с камерата се засмя, докато я държеше пред очите си.

Джо отвори кутийката и я погледна. Няколко диаманта проблеснаха на сутрешното слънце, но любовта, блестяща в очите на Джо, бе това, което накара сърцето ѝ да спре.

— Медена Пени — започна той с натежал от възнение глас, — ще ме направиш най-щастливия човек на света, ако се съгласиш да се омъжиш за мен.

— Ооо — въздъхнаха няколко жени в тълпата.

— Вижте надписа, който е направил — посочи един мъж.

— Хайде, госпожице! — обади се старшината, който бе седял до нея в самолета. — Не можете да го разочаровате сега.

— Завинаги? — прошепна Пени.

— Завинаги — кимна Джо, докато камерата в ръцете на детето продължаваше да примигва.

Коленете на Пени потрепериха. Сълзи напиреха в очите ѝ, когато се наведе напред, за да попита:

— В *Скрита камера* ли съм?

— Какво? Не, това е Малъри, хлапето на Гейб. Тя настоя да дойде с нас.

— Е, в такъв случай добре. — Пени се усмихна на момичето, а след това каза на Джо с треперещ глас: — Бях твоя през цялото време, Джо. За мен ще е чест да се омъжа за теб.

— Какво му отговори? — попита някой от събралите се наоколо.
— Чухте ли я какво каза?

— Мисля, че се съгласи.

— По дяволите, по-добре да е казала „да“, иначе ще си го заведе вкъщи — изкикоти се по-възрастна жена.

С щракване на камерата, Малъри засне най-перфектната целувка на света.

Издание:

Марлис Мелтън. Набелязана мишена

Редактор: Даниела Атанасова

Коректор: Ивелина Йонова

Компютърна обработка: Костадин Чаушев

ИК „Хермес“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.